

ELEANOR WOODS

*Urmărire
pătimașă*

Traducerea și adaptarea în limba română de

NICU APOSTOLESCU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

O vacanță în extrasezon îi păruse Elizabethi McBain o întreprindere interesantă, amintindu-i senzația de chiul. Să știi că n-ar trebui, dar să simți că tentația este prea mare!

Pășuirea neașteptată de la constrângerile carierei se ivise la insistențele unchiului ei. „Lasă totul baltă, Amanda Elizabeth!” Folosea, în continuare, numele din copilărie, rezervat rudelor și prietenilor. „Consideră că n-ai altceva mai important de făcut decât să hotărăști meniul viitoarei mese”, o îndemnase Luke Tyler.

Întâi se opusese, explicându-i că era imposibil. Însă unchiul Luke își demonstrase calitățile de avocat, convingând-o. Cât ai clipi, se pomenise cu bagajele făcute și gata de plecare.

Acum, cu discul roșu al soarelui aproape de orizont și bagajele deja despachetate, era nerăbdătoare să ajungă pe plaja familiară a insulei South Padre.

Cu o rapiditate pe măsura nerăbdării, îmbracă o pereche de pantaloni scurți de doc, ponosiți și o bustieră albă. Câteva treceri ale periei și părul ei castaniu închis fu adunat la ceafă, prins cu o bentiță elastică.

Ieși din dormitor, parcă plutind. Fața păstra o expresie de nerăbdare, iar ochii căprui închis erau strălucitori și larg deschiși. Întregul aspect trăda mulțumire de sine, de viață și de lume, în general.

După o hoinăreală îndelungată, menită să-i liniștească dorul de a simți nisipul sub tălpi și bura, iscată de valuri, pe față și-n păr, Elizabeth se întoarce și porni spre căsuța de vacanță, a familiei Greg, ce urma să-i fie cămin, în următoarele câteva zile.

Ajunsă la câțiva metri de casa vecină, ridică întâmplător ochii și, pentru prima oară, observă silueta solitară a bărbatului, care o urmărea de pe verandă.

Nici o ezitare nu-i întrerupse plimbarea lipsită de griji, pe când îi întorcea privirea deschisă. Bărbatul era îmbrăcat cam la fel cu ea, exceptând faptul că de la brâu în sus era gol. La acea distanță, nu-i putu distinge decât dimensiunile impozante. Picioarele lungi, bronzate și musculoase, se continuau cu șolduri prelungi și o talie îngustă, fiind completate de un piept bombat și niște umeri largi. Părul era închis la culoare și zburlit de briza marină.

O ușoară mișcare și una dintre ultimele raze de soare făcu să sclipască un soi de medalion, aproape invizibil în pădurea de păr negru care-i acoperea pieptul.

Elizabeth își desprinse privirea cu oarecare efort, întorcându-se spre ocean. Dar, cu toate că nu-l putea vedea, știa că el o studia în continuare. Îi simțea ochii, cercetând-o apreciativ din creștet până-n tălpi.

Cu nonșalanță ostentativă, exersată pe parcursul carierei, Elizabeth își continuă plimbarea tihnită, înfrânându-și dorința de a scăpa cât mai iute de sub observație.

Ajunsă la adăpostul treptelor largi care duceau spre veranda casei familiei Greg, fu incapabilă să reziste tentației de a furișa o ultimă privire spre dreapta. Conform așteptărilor, tulburătorul străin se întorsese și continua s-o urmărească, numai că, de astă dată, zâmbetul care-i înflorisese pe chip dădea la iveală și o fulgerare a albului dinților.

În loc să-l străpungă cu o privire semeață, Elizabeth găsi că îndrăzneala lui era amuzantă. Zâmbi, îi făcu semn cu mâna și intra în casă.

Tot timpul cât încropi ceva de mâncare pentru cină, gândul îi zăbovi la bărbatul înalt din vecini. „Mă întreb cine o fi?” își spuse, pe când mesteca sandvișul cu șuncă și bea un pahar de lapte rece.

De obicei, bărbații nu-i stârneau interes mai mult de câteva întâlniri. Nu că ar fi avut ceva contra sexului opus. De fapt, îi era foarte drag. Dar, îndată ce aflau că îndrăznește să aibă opinii privind economia, politica internațională, sau despre ultima decizie a Curții supreme de justiție, începeau s-o considere un fel de ciudățenie.

Descoperise, destul de devreme, că numai un individ sigur de el se putea simți la largul său în prezența unei femei ce refuză să-și mascheze intelectul sub o mască de zâmbet insipid, cine gătită acasă și extaziere simulată la toate vorbele lui.

Strânse în șervet firimiturile rămase, apoi se ridică în picioare, întrebându-se în același timp ce fel de om era vecinul cel interesant. Își duse farfuria și paharul la chiuvetă, le spălă

și le lăsa să se scurgă. Ar putea fi căsătorit, îi șopti o voce interioară, ceea ce, dintr-un motiv necunoscut, îi provocă o încruntare bruscă.

Plimbarea fără țință prin casă o aduse, în final, înapoi la bucătărie. Își aminti că asta trebuia să fie o vacanță. Relaxare și uitare a tuturor capcanelor vieții. Își impusese să dea uitării cariera. Pe timpul concediului, avea să fie pur și simplu Elizabeth McBain, fără să se mai preocupe de altceva, decât, eventual, cum să se bronzeze mai bine.

Totuși, nu se putea împiedica să se întrebe, dacă cele cinci zile vor fi doar prilej de a nu face nimic. Alte dați, când venise pe insulă, fusese împreună cu Carol Greg, colega ei de cameră din facultate, ai cărei părinți dețineau casa de pe plajă. Singură, s-ar fi putut să se plictisească.

Fără să se gândească, Elizabeth părăsi liniștea înconjurătoare, pentru a ieși pe plajă. Exteriorul o atrăsese aici, concluzionă ea pășind pe nisip. Aproape imediat, se simți mai însuflețită, respirând aerul marin. Își puse în minte ca ziua următoare să-și pregătească un picnic pentru prânz și să stea afară cât mai mult.

În mersul fără țință, întrerupt de șuturi date unor cochilii ciudate, atentă să nu lovească vreo așchie de lemn, n-o interesa scurgerea timpului. Totuși, în cele din urmă, ușoara oboseală a mușchilor, neobișnuiți cu drumurile lungi prin nisip, o făcu să devină conștientă de ora înaintată. Deja, seara cedase locul nopții, iar lumina slabă a unei luni în primul pătrar scâldea insula.

Cu un suspin, cauzat de perspectiva abandonării minunilor naturii, Elizabeth se întoarse pe propriile urme.

Mersese o bucată bună de drum, când constată că nu era singura amatoare de aer proaspăt. Văzu un bărbat care venea în direcția ei cu pas hotărât. Să fi fost misteriosul vecin? El trebuia să fie. Nu era posibil să apară altcineva cu umeri la fel de largi, deși acum adăugase la ținuta lejeră și o cămașă.

Mai mult curioasă decât precaută, Elizabeth aștepta cu nerăbdare momentul întâlnirii. Oare se va opri să-i vorbească, sau va trece mai departe?

Cu cât era distanța mai mică, cu atât își simțea gura mai uscată. „Nu fi găsculiță!”, își spuse. „Este doar un bărbat”. Dar nici un fel de îndemn nu-i putea opri tremurul nervos din piept, sau amețeața ridicolă care pusese stăpânire pe ea.

Ajuns la trei-patru metri, străinul se opri în așteptare, cu degetele vârâte sub cingătoare. De ce? Își puse întrebarea și apoi începu să simtă primii fiori de teamă. Și dacă nu era un turist inocent, ci vreun criminal retras departe de lume, pentru a se feri de lege?

Aceste gânduri îi părură, dintr-o dată, prostești. Nu văzuse destule, în meseria ei, ca să-și dea seama că aparențele puteau fi foarte înșelătoare? Deși fusese gata s-o zbughească pe plajă, înțelese că nu putea evita să se oprească și să converseze calm cu acel bărbat, oricare i-ar fi fost intențiile.

— Îți dai seama că ai plecat de mai bine de un ceas? mârâi muntele de mușchi înveliți în piele bronzată, pe un ton neliniștit.

Elizabeth se opri din drum, cu ochii larg deschiși. Continua să privească în sus de la înălțimea celor 160 de centimetri, până când simți că o dorea ceafa. „Doamne!” își zise, pierdută. „Este înalt ca un vulcan și gata să dea pe dinafară.” Își trecu vârful limbii peste buzele uscate.

– Nu știam că trebuie să-mi compozez fișa de pontaj, domnule...

– Nate Foster, completă el, fără ezitare. Nu știi că nu-i bine să umbli de una singură, noaptea, domnișoară ...?

– Elizabeth McBain.

– Habar n-am de unde ai picat, domnișoară McBain, dar ai cu siguranță destui ani încât să știi asta. Dacă n-ai observat, populația acestei insule a crescut simțitor. Ca în toate cazurile, progresul este acompaniat de elemente nedorite. Ai face bine să te gândești la chestia asta data viitoare când vei avea chef să defilezi pe plajă, în sus și în jos, pe timpul nopții.

În adâncul ochilor lui stăruia o lucire ciudată, iar gura exprima înverșunare. Nemulțumirea era vizibilă în toate trăsăturile abrupte ale figurii lui, care, prin intermediul maxilarului pătrat și al bărbiei încăpățănate, sugera putere și voință nesupusă. Cămașa pe care o luase în grabă era descheiată și abia cuprindea torsul puternic. Una peste alta, era cel mai mare și mai impunător bărbat din câți cunoscuse vreodată.

Depart de temerile inițiale, acum era aproape convinsă că are de-a face cu un adevărat smintit, care considera toate femeile mai vârstnice de zece ani, drept victime sigure.

– Ei bine? rupse tăcerea stânenitoare, cel ce-și aroga poziția de gardă de corp. Ți-a intrat, în sfârșit, în creieraș, cât de periculoasă este situația în care te-ai vârât?

Referința neglijentă la capacitățile ei mentale, îi dizolvă cu totul buna dispoziție. Ar fi putut accepta, chiar aprecia, o grijă rezonabilă, oricât de neîntemeiată. Însă remarca aceea sarcastică la adresa materiei sale cenușii, acționă ca un șoc electric.

– Dumneata, domnule Foster, ai o minte suspicioasă. Ești singura persoană dubioasă pe care am întâlnit-o pe plajă, până acum. Poți să-ți iei intențiile caritabile și să te duci la naiba, cu tot cu ele! Noapte bună! Îl ocoli cu abilitate, dorind să pună cât mai repede oarecare distanță între ea și acel nebun.

Nu făcuse decât câțiva pași, când simți o mână grea prinzând-o de braț și întorcând-o.

– Acolo de unde vin eu, domnișoară McBain, nu-i politicos ca femeile să vorbească urât. Mai ales când se adresează unei persoane care tocmai a încercat să le atragă atenția asupra primejdiei.

Elisabeth se simțea deja scoasă din minți de manierele lui dictatoriale. Nu era obișnuită să fie astfel tratată, iar strânsoarea mâinii lui umplu paharul.

– Sunt antrenată să mă apăr singură, replică ea mușcător încercând să-l privească „de sus”. Dar, când își aduse aminte că, pentru așa ceva, ar fi fost necesar să se urce pe o scară de câțiva metri, apelă la compromisul de a-i privi direct și sugestiv menghina încheștată pe brațul ei. Ia mâna de pe mine! ceru ea.

– Obligă-mă! ripostă el, cu voce mieroasă. Sau poate că abia acum pricepi primejdia în care te-ai fi putut afla?

– A, te rog, începu Elisabeth, permițând unui slab tremur să i se strecoare în glas. Făcu un pas înainte, recăpătându-și echilibrul. Nu mă gândisem. Spera că fusese suficient de convingătoare. Aproape imediat, strânsoarea slăbi.

În același moment, îl prinse de încheietură cu ambele mâini, apoi se întoarse rapid cu spatele spre el. Se arcui cu toată puterea și rămase fără grai. Deoarece, cu ușurința cu

care ai arunca peste umăr o coajă de banană, fiorosul domn Foster zbură prin aer și ateriză pe nisip, slobozind un geamăt înfundat, împreună cu aerul care-i părăsea plămânii.

În loc să aștepte confruntarea, Elizabeth zăbovi doar cât să-l vadă mișcându-se și să-l audă înjurând. Apoi, asigurându-se că nu-l omorâse, fugi spre siguranța casei de pe plajă. Nu-și încetini sprintul până la ușă și trase toate trei zăvoarele.

Abia atunci fu în stare să aprecieze umorul situației. Se sprijini de ușă și râse până o podidiră lacrimile.

Scurta ei prezență la cursurile de autoapărare, concepute pentru copii de zece ani, se dovedise inutilă. Nu reușise să învețe mare lucru, iar rezultatul participării ei se concretizase mai ales în înveselirea celorlalți cursanți. În cele din urmă, instructorul, un expert în domeniu, o întrebă discret dacă n-ar dori să renunțe la curs. Căzuseră de acord. El promisese să împrăstie zvonul că vor face lecții particulare, iar ea, că nu se va mai înscrie niciodată la cursurile lui.

Dintr-o dată, vorbele unchiului Luke, șoptite la ureche pe aeroportul din Houston, îi reveniră în minte.

– Odihnește-te, pune niște culoare în obrazii ăia, îi zisese pe ton imperativ. Găsește-ți un bărbat, Amanda Elizabeth, și fă-ți de cap!

Încercă să-și recapete calmul.

– Îmi pare rău, unchiule, dar a căutat-o cu lumânarea.

***

Zorii anunțau o zi însorită și frumoasă, iar Elizabeth se trezi la șase. Inumană oră! Mormăi consternată privind micuțul ceas de călătorie, printre genele încă lipite de somn.

– Imposibil, murmură dezgustată, și se vârî cu rapiditate înapoi sub pătură. Însă oricât se strădui, somnul o părăsise, sprintar ca un fluture într-o dimineată de primăvară.

Se ridică și aruncă în lături cuvertura, scăpând printre buze un suspin răgușit. În locul uzualei amorțeli de dimineată, se simțea plină de energie și înfometată.

O jumătate de ceas mai târziu, purtând numai niște bikini galbeni, se afla în bucătărie, scoțând sunete poficioase, în vreme ce amesteca aluatul de clătite și supraveghea cu un ochi șunca sfârâindă din tigaie. Era pe cale să toarne aluatul în forma încinsă, când răsună o bătaie puternică, nerăbdătoare, în ușa de la intrare.

Lăasă iute jos vasul cu aluat și porni spre sufragerie. Apoi îi trecu prin minte că vizitatorul putea fi prea-virtuosul domn Foster. Se opri, nehotărâtă. Depăși momentul de indecizie și, de frică să nu-i fie smulsă ușa din balamale, porni din nou.

Destul de curajoasă, îndepărtă zăvoarele și deschise, prevăzătoare. Nate Foster, cel cu ochi albaștri, amenințător, în carne și oase, stătea în fața ei. Elizabeth îl privi, neștiind încă ce să facă.

– B ... bună dimineată, îngăimă ea, cu o voce care semăna teribil cu a unui băiat, la pubertate.

– Ești surprinsă să mă vezi, domnișoară McBain? zise el mușcător. Credeai că încă zac pe plajă, inconștient? Sperai să-mi fi provocat o leziune permanentă? O fractură de coloană sau măcar o contuzie?

– Nu, sigur că nu, se grăbi ea să-l asigure. Îmi pare rău pentru ce s-a petrecut, domnule Foster, dar v-ați purtat

grosolan. Vorbind, își ținea privirea ținută pe figura lui. Chiar așa mânios cum era, se simțea atrasă, parcă absorbită de o forță hipnotică ce o copleșea încetișor.

Purta altă pereche de pantaloni scurți și o cămașă, din nou descheiată, ceea ce o făcu să se întrebe de ce se mai încurca, purtând astfel de articole de îmbrăcăminte.

– Am venit să-mi cer iertare pentru comportamentul de aseară și să te invit la micul dejun. Vorbele fuseseră rostite pe cel mai plăcut ton de până acum folosit față de ea. Văzând-o că ezită, continuă: Ai mâncat deja?

– Nu, răspunse Elizabeth. De fapt . . . Fu întreruptă brusc de Nate, care o împinse violent, deschise ușa și trecu pe lângă ea.

Elizabeth se întoarse și-l privi înmărmurită. Inima începu să-i bată cu putere la vederea vălătucilor de fum care ieșeau din bucătărie.

– Există un stingător lângă frigider, strigă pornind în grabă după el.

Fără să se oprească, Nate găsi și smulse cilindrul roșu de pe perete și începu să improaște cu spumă tigăița din care se ridicau flăcări portocalii. Forma pentru clătite primi același tratament. În câteva secunde, din ceea ce ar fi putut deveni un dezastru, nu rămăsese decât un aragaz acoperit de spumă carbonică.

Continuându-și operațiunile de salvare, Nate deschise geamul și ușa din spate, apoi, fără să ceară permisiunea, trecu din cameră în cameră, trăgând perdelele și deschizând toate ferestrele. Revenind în bucătărie, o găsi pe Elizabeth, albă ca varul, sprijinită de cadrul ușii, paralizată de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

Nate se opri în mijlocul camerei, cu o mână în sold și cu cealaltă frecându-și bărbia. Privi harababura din bucătărie, apoi pe Elizabeth și în cele din urmă zâmbi.

– Oferta mea rămâne în picioare.

Elizabeth fu uimită de diferența enormă între acel bărbat zâmbitor și cel care o înfruntase mândru cu o seară în urmă.

– Îmi pare rău, domnule Foster, spuse ea cu bună credință, apăsându-și cu o mână stomacul agitat. Nu cred că mai fi în stare să înghit ceva, după cele petrecute.

Nate nu-i răspunse imediat, ci continuă să o observe tulburat, sorbindu-i din priviri corpul îmbrăcat numai cu bikini. Elizabeth simți o ușoară roșeață împurpurându-i obraji și nesiguranță în privința propriilor sentimente. Se întoarse, ca să-și ascundă confuzia, apoi se întinse după rola de prosoape de hârtie, aflată pe masă.

– Mai bine m-aș apuca de curățenie.

Nate se apropie și se opri lângă ea, lipit de teigheaua bufetului. Întinse o mână ca pentru a-i atinge brațul, dar se răsândi, cu o grimasă comică.

– Poate că ar fi mai prudent să nu te ating. Văzându-i fața destinsă de un zâmbet, continuă: Ai suferit un șoc. Te-ai fi putut arde cu ușurință, încercând să stingi focul. Așa că – își înclină capul cu farmec și surâse – de ce să nu trecem alături și să gustăm cele mai grozave ouă cu șuncă din Texas?

– Aș prefera să rămân aici, răspunse Elizabeth, cu voce slabă. Fără să aibă habar cum, sau când se petrecuse asta, aerul era încărcat de tensiune. Avea treizeci și doi de ani, era competentă în meserie și stătea pe propriile picioare. Cu toate

astea, iat-o tremurătoare și nesigură, în prezența unui bărbat pe care-l întâlnise cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

– Domnișoară McBain, începu el pe un ton grav, răgușit, ești o femeie foarte încăpățânată. Puse o mână noduroasă pe umărul ei gol. Ce-ar fi să renunți la obstinția asta de catâr și să mă acompaniezi la micul dejun? Bine?

– OK, acceptă ea, la fel de surprinsă de răspuns ca și de propriile sentimente. Cu o mișcare lipsită de grație, se deplasă lateral, apoi se întoarse și dispăru în dormitor.

Fără să cugete, scoase din dulap un șort alb și o bluză galbenă, îmbrăcându-le peste bikini. Își netezi puțin cu peria cascada de păr și-l prinse la ceafă. Pe buze, aplică o nuanță deschisă de ruj și fu gata. Ieșind, înhăță sacoșa împletită în care-și ținea portofelul și țigările.

Drumul până la casa învecinată fu parcurs în tăcere și Elisabeth se surprinse, pentru prima dată, redusă la tăcere în prezența unui bărbat. Cel de față era altfel și situația o zăpăcea. Stânjeneala în prezența unui membru al sexului opus era o experiență inedită.

Nate, pe de altă parte, nu părea deloc deranjat de perspectiva unui oaspete la masă, deduse ea în urma privirilor furișe pe care riscase să i le arunce. O amuza ideea că se ocupa de o femeie, despre care, doar cu o seară în urmă, considerase că se clătina periculos pe marginea prăpastiei.

Lăsând la o parte protocolul, o invită să intre pe ușa din spate, direct în bucătărie. Ea privi curioasă împrejur, surprinsă de ordinea ce domnea. Altă fațetă a acestei personalități complexe, își spuse ea buimăcită.

– Stai jos, zise el, făcându-i semn spre unul din cele patru scaune ce împresurau măsuța de stejar din mijlocul încăperii.

Merse la frigider, de unde scoase șuncă, ouă și unt.

– Mănânci mai mult de două ouă? întrebă el, peste umăr.

– Ă ... nu prea, răspunse ea. De obicei, mă mulțumesc cu cereale. Ieri, am cumpărat niște aluat de clătite, fiindcă scria că nu trebuie decât să-i adaugi apă. Mă tem că nu-s o gospodină grozavă. Nu era o minciună. Niciodată nu reușise să prindă toate cunoștințele acelea specific feminine, adică, abilitatea de a tăia mărunț o ceapă, de a curăța un cartof, sau de a prepara bucate regești. Văzuse adesea prieteni, sau membri ai familiei pălind la perspectiva de a fi obligați să mănânce din preparatele ei. Cel mai bine se pricepea la mâncare preambalată. În această privință, se considera autoritate de nivel mondial, de la „Lean Cuisine” la „Texas Jack’s Barbecue”.

– Nici o mirare că bucătăria familiei Greg seamănă acum cu o zonă de război, hohoti Nate batjocoritor. Mama nu te-a învățat nimic?

– Ba da, domnule Foster, replică Elizabeth tăios, scoțând o țigară din sacoșă și aprinzând-o. Mi-a spus că este grosolan să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Dar pe dumneata, ce te-a învățat? întrebă ea, dulceag.

– Destule, domnișoară McBain, destule. Privirea ochilor albaștri zăbovi asupra ei, iar pleoapele se strânseseră, urmărind norișorul de fum exhalat. Se încruntă, apoi se întoarse la gătit.

Ciudat amestec, își spuse ea privind-l cum se deplasa prin bucătărie. „Mă întreb cum o fi arătând dimineăța, la deșteptare”. Apoi, se rușină de direcția absurdă spre care-i porniseră gândurile.

După primele vorbe schimbate, conversația se rezumă la câteva sunete din partea ei, pe când el întorcea costița sfârâind și spărgea ouăle într-o uriașă tigaie neagră. Situația îi convenea Elisabethei de minune. Era o desfătare să-l urmărească și se dovedea un mod plăcut de a-și petrece vremea, dacă trecea cu vederea schimbările lui bruște de dispoziție. Era aproape convinsă că Nate Foster făcea parte dintre cei ce nu dădeau nici o ceapă degerată pe păreriile altora.

Privi părul des și negru care-i depășea gulerul cămășii, apoi coborî încetîșor de-a lungul trupului atractiv, peste șoldurile acoperite de pantaloni scurți. Coapsele și gambele lui musculoase o făcură să creadă că era adept al exercițiilor fizice.

Bronzarea intensă îl arăta a fi îndrăgostit de natură, la fel cu amintirea atingerii mâinii lui. Palma era acoperită de bătăături și ușor aspră. Nu se putu abține să se întrebe de ce-și pierdea timpul pe insulă. Judecând după ce văzuse, nu părea foarte entuziasmat de acea vacanță.

Deodată, o farfurie cu două ouă, costiță și pâine prăjită îi poposi în față, însoțită de ordinul concis de a mânca. Mai urmară: un cuțit, un șervețel și o cană de cafea neagră, aburindă.

– Mulțumesc, domnule Foster, spuse ea amabil, stingând țigara într-o scrumieră prăfuită, așezată la mijlocul mesei.

– Mă cheamă Nate, o informă el, așezându-se în fața propriului mic dejun copios. Cred că, în aceste împrejurări, am putea renunța la formalități, nu-i așa? O măsură din priviri. După toate cele, când ești aruncat la pământ de o bucatică de femeie, gheața tinde să se spargă de la sine. Nu ești de acord?

– Ba da, aprobă Elizabeth, copleșită de stânjeneală. Sună logic. Ridică furculița și începu să mănânce.

– Spune-mi câte ceva despre tine, Elizabeth McBain. Ce aduce o femeie frumoasă pe această insulă uitată de Dumnezeu, mai ales atât de devreme?

Câteva clipe, Elizabeth fu tentată să-i povestească despre schimbarea ce avusese loc în viața ei profesională, impunând necesitatea unei vacanțe, dar se răzgândi. Nate îi provoca o senzație mult prea neliniștitoare pentru a-i relata nestânjenită amănuntele propriei vieți.

– Trebuie să existe vreun motiv anume?

– Frumoasă și evazivă, zâmbi el. Constitui o plăcută surpriză.

Insinuarea mascată îi aduse pe chip o expresie fugară de îngrijorare.

– Mă aflu aici doar pentru o scurtă vacanță. N-am intenția de a fi „o surpriză plăcută” pentru nimeni.

– Și irascibilă, de asemenea. Zilele care urmează promit să fie interesante.

– Chiar așa? Elizabeth pusese întrebarea arcuind sugestiv sprâncenele subțiri. Te rog, aprofundează puțin asupra accesului de bună dispoziție ce pare să te fi cuprins brusc. Eu nu-i găsesc vreun motiv, replică ea meșteșugit.

– E foarte simplu. În loc să fiu obligat să-mi pierd vremea cu localnicii, pot să stau cu tine. Am șansa de a acompania o femeie frumoasă, în loc să ascult povești cu pești uriași care au scăpat. Așa că – o privi cu atâta îndrăzneală și maliție, încât fu tentată să izbucnească în râs – înțelegi, acum, motivul ridicării moralului meu?

Un moment, îi înfruntă privirea, apoi începu să întindă gem pe felia de pâine prăjită. Introduse în gură ultimul dumaticat și rămase pe gânduri înainte de a-i răspunde.

– N-aș vrea să-ți stric dispoziția, dar trebuie să-ți atrag atenția că această schimbare subită, dintr-un tiran imposibil într-un escroc zâmbitor, nu-i o metodă prea sigură de a-mi face inima să bată mai repede. Aruncă o privire pofticioasă spre ultima bucată de pâine prăjită. Îmi dai voie?

Nate nu se mișcă și nu-i răspunse multă vreme. Figura lui era impenetrabilă, ca de marmură, însă Elisabeth nu se lăsa impresionată de tăcere. Era viclean, ca o vulpe în cotețul găinilor, și la fel de periculos.

– Ce anume te face să cauți refugiu pe insula Padre, Elisabeth?

Înainte de a răspunde, își compuse o mască impasibilă.

– Una, alta. Lucrez pentru unul din prietenii tatălui meu. Din fericire, șeful se arată înțelegător cu angajații care vor să-și ia zile libere. Îi zâmbi. Altceva?

– Există vreun bărbat responsabil pentru această mică vacanță?

Nu-i prost, Elisabeth, o atenționă mica ei voce interioară. Individul este înșelător ...

– S-ar putea spune și așa, minți ea cât mai veridic, pe când imaginea unchiului Luke i se înfiripa în minte. De fapt, un bărbat care-ți seamănă bine.

Fu surprinsă să constate că era adevărat. Nate și unchiul Luke aveau o constituție fizică asemănătoare, aceeași severitate în voce, până și același simț de răspundere, dat în vileag de primul când o crezuse în primejdie, pe plajă. Dar asta era tot. Unchiul era un avocat de succes, recunoscut în tot sud-vestul pentru priceperea sa. Cât despre Nate Foster? Din câte știa, ar fi putut să fie vagabond.

– Dar tu, de ce te afli aici în această perioadă a anului, Nate? Oare nu se pot aplica și în cazul tău aceleași deducții? Putea fi la fel de indiscretă. Cu ce te ocupi?

– Îl iubești pe bărbatul acela? continuă el, de parcă ar fi fost cel mai normal subiect de discuție între doi necunoscuți.

– Îl iubesc, dar nu-s îndrăgostită de el, spuse Elizabeth, resemnată și nițel deranjată de perseverența lui. E prieten de familie și m-a legănat pe genunchi când eram mică.

– Înțeleg, zise el, mulțumit. Își lăasă scaunul să revină pe cele patru picioare și se întinse după ibricul de cafea, aflat pe aragaz. Mai dorești? Când Elizabeth își acoperi cana cu mâna și scutură din cap, el ridică o sprânceană, chicotind. Ești băutoare de ceai?

– Da. Să fie dezaprobare încrezută față de respectiva băutură, ceea ce detectez acum? întrebă ea, arțăgoasă. Naiba să-l ia! Nu-i răspunsese la nici una din întrebări. Nu era obișnuită cu asemenea tratament. Dar poate că și el avea ceva de ascuns.

– Cu siguranță, nu, răspunse el calm. N-aș îndrăzni să nu fiu de acord cu o femeie care m-a dat de pământ. De asemenea, mi-am notat să mă aprovizionez cu câteva soiuri de ceai, înainte de apus.

Elizabeth își dădea seama că o lua peste picior; lucrul era vizibil în privirea lui. În scurtul răstimp de când se cunoșteau, acei ochi îi spusese mai multe despre personalitatea lui, decât vorbele. Cineva s-ar fi putut pierde, cu ușurință, în abisurile lor albastre.

Cu toată siguranța de sine, pe care reușise s-o încropească, se ridică și împinse scaunul înapoi.

– Mulțumesc pentru micul dejun. Mă vei scuza, dar trebuie să mă întorc și să mă apuc de curățenie.

– Sigur. Nate rămase într-o atitudine de amuzament lenevos. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ajutor, o îndemnă el. Dormitorul tău dă spre bucătăria mea.

– Da, observasem, spuse Elizabeth. Își recuperează sacoșa, o agăță de umăr și porni spre ușă. Cred că ne vom mai întâlni.

– Să fii convinsă, Elizabeth, replică el, din imediată apropiere. Proximitatea lui împrumută repeziciune pașilor ei șovăielnici.

Abia în siguranța bucătăriei proprii, cu ușa închisă în urmă, respirația i se normaliză. Închise ochii și lăsa să-i scape o expirație șovăitoare. Scutură din cap, dezamăgită. Aruncând șlapii din picioare, porni spre dormitor.

Întâlnise tot soiul de bărbați. Nate Foster constituia o categorie aparte. Era direct și puțin intimidant, iar ea se simțea încântată să-l aibă în preajmă.

Scoase bluza și pantalonii scurți. Rămasă iar în bikini, își spuse că trebuia să se ocupe de bucătărie înainte de a ajunge la plajă.

Își privi imaginea din oglindă și făcu o grimasă. Prin comparație cu vecinul, arăta anemică. Totuși, imediat ce va termina cu corvoada, avea de gând să corecteze paliditatea tenului.

Capitolul 2

Câteva ceasuri mai târziu, Elizabeth se ridică numai atât cât să poată întinde porții generoase de cremă pentru bronzare, pe picioare și coapse, pe porțiunea de piele foarte albă dintre slipul simplu și sutienul minuscul, pe piept și umeri.

Cu un suspin lung, tremurat, se întoarse și trase de marginea apărătorii de ochi din pânză albă. Pe spate simțea câteva înțepături, care ar fi trebuit să-i spună că stătuse destul afară. Dar liniștea și pacea din împrejurimi, briza care-i mângâia constant pielea netedă, o adormiră ca pe un bebeluș. Ultimul gând fu de recunoștință pentru unchiul Luke, care-i sugerase scurta vacanță.

Următorul moment de luciditate nu mai fu nici pe departe atât de plăcut. Se deșteptase, simțindu-se trasă de ambele mâini cu o forță ce amenința să-i disloce brațele. Undeva deasupra, răsună o voce, proferând cel mai bogat repertoriu de înjurături pe care-l auzise vreodată.

– Pentru numele Domnului! nu mă pot întoarce cu spatele cinci minute, fără să te prăjești crocant. Ce dracu e cu obsesia asta de a încerca să te transformi în cenușă?

Elizabeth deschise pleoapele, ca niște fleici umflate de carne crudă și se zgâi la matahala de Nate Foster.

– Ai cea mai spurcată gură, reuși să spună, înainte de a simți durerea provocată de soarele de după-amiază. Ooo! exclamă ea, pe când corpul îi protesta împotriva mișcărilor, oricât de slabe.

– Chiar trebuie să-ți spun ce să faci cu părerea despre vocabularul meu, domnișoară McBain? izbucni furiosul Nate. Se lăsă pe vine, alături. O să te doară ca dracu, dar trebuie să te iau de la soare. Strigă, scrâșnește din dinți, dar nu te împotrivi. Cu aceste indicații, introduse o mână sub genunchii ei, cealaltă pe după umeri și se ridică.

Elizabeth strânse pleoapele din cauza durerii sfâșietoare, prinzând doar câteva dintre vorbele mormăite și blestemele salvatorului, care mergea întins spre casă. La umbra verandei, simți o pauză trecătoare a usturimii provocate de soare. Apoi auzi pașii lui Nate pe trepte, traversând veranda și intrând în casă.

Când deschise ochii, nu recunoscua ambianța plăcută a camerei de zi a familiei Greg, ci văzu altă cameră, având aceeași destinație în casa vecină. Probabil că mormăise un protest, în sensul că nu putea rămâne acolo, fiindcă imediat Nate se porni din nou.

– Nu face pe fata mare, pudică, Elizabeth, mârâi el, continuând s-o ducă în brațe. Sunt sigur că n-ai ajuns la vârsta asta fără să-ți fi petrecut vreo noapte cu un bărbat.

Când ajunseră în dormitor, era greu de stabilit ce era mai încins, temperamentul Elisabetei, sau pielea de pe trup. Tot ce reuși să spună, în circumstanțele date, fu un îndârjit:

– Du-te dracului!

– Vai! Sunt consternat! rânji Nate, batjocoritor. Nu știai că, dacă înjuri, ai să faci negi pe năsucul ăla obraznic? Traversă camera transportând-o până la pat și se așează ușurel, ținând-o încă în poale. Îndepărtă cuvertura cu o mână, apoi o depuse pe Elizabeth, care protesta încă, în culcușul mătăsos și răcoros. Poartă-te frumos, altfel s-ar putea să te las singură. Și ce te-ai face? Întrebă el, de la o înălțime impunătoare. Nu-i de mirare că ai venit singură în excursie. Probabil că prietenilor tăi li s-a părut riscant să te însoțească. Ești ca o bombă ambulantă cu ceas.

– Să ai parte de o bombă! scrâșni ea, mușcându-și buzele din cauza focului mistuitor ce-i cuprinsese tot corpul.

– Suntem consecvenți în greșeală, nu-i așa? chicoti el. De data asta te iert, convins că durerea este de vină. Mă întorc repede.

Elizabeth nu putu decât să-i urmărească spinarea lată, pe când ieșea din cameră. O dureau fiecare părticică a trupului, din vârful capului, până la degetele de la picioare și, deocamdată, era la mila lui Nate Foster. Închise ochii, gândindu-se la farsa groaznică pe care i-o jucase soarta.

Lăsarea patului, ca și când cineva s-ar fi așezat pe margine, o determină să-și întredeschidă pleoapele umflate.

– Va trebui să te ung pe tot corpul cu asta, o informă Nate, arătându-i un tub de cremă. O să te doară ca dracu, dar este

un leac miraculos pentru astfel de arsuri. OK? Pentru prima oară observă compasiune pe figura lui și fu surprinsă de constatare. Nu-l crezuse capabil de asemenea sentiment.

– Am de ales? Încercă ea să braveze.

– Nu, dar cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Renunțând la alte eforturi de convingere, Nate scoase căpăcelul și stoarse în palmă o cantitate generoasă. În așteptarea primului contact cu mâna lui, Elizabeth își încleștă pumnii. Însă când se produse, fu delicat și mângâietor, în nici un caz chinul pe care-l așteptase. Încetul cu încetul, sub alunecarea mâinii uriașe, tensiunea și usturimile începură să se estompeze.

– Te doare? Întrebă el blând, în timp ce înainta de-a lungul picioarelor spre coapse.

– Nu. Îi zâmbi, abia schițat. Pari să fii expert. Obişnuiești să-ți cari aici toate prietenele și să le aplici tratamentul?

– Nu. Tu ești prima beneficiară. De obicei, când mângâi și dezmierd un corp de femeie, nu o fac spre a trata pielea cu cremă, ci doar ca preludiu amoros. Ochii îndrăzneți o înfruntau, în timp ce-i vorbea.

Elizabeth întrerupse contactul cu neliniștitoarea privire magnetică.

– Am pus o întrebare, numai. De ce trebuie să dai explicații atât de grosolane.

– Iar tu, de ce trebuie să fii atât de indiscretă în privința vieții mele intime? replică Nate, mios. Dacă vrei să afli ceva, întreabă-mă direct, Elizabeth. Nu-i nevoie de ocolișuri. Mi-ar face plăcere să-ți împărtășesc oricare din micile mele secrete.

– Insinuezi că urmăream să aflu ceva despre viața ta intimă?
– Ce altceva? Ești o femeie frumoasă, în compania unui bărbat. Ridică indiferent din umeri. Normal să fii curioasă.

Nu-și găsea cuvintele. Înainte de a profera remarca insultătoare căutată, simți că degetele lui Nate pătrundeau sub materialul slipului și fu cuprinsă de panică.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă ea, stropșit. Renunță, pentru moment, la insultele preconizate. Încercă să-i îndepărteze mâna, dar fu lovită ușor peste degete.

– Indiferent dacă mă crezi, sau nu, priveliștea corpului tău de culoarea racului nu mă prea stimulează. Acum, continuă el blând, mă lași să-mi fac datoria?

Roșeața provocată de rușine era mascată de arsurile provocate de insolație. Își întoarse capul și privi fix spre perete. Curând, era complet unsă cu cremă, de la un capăt la altul, pe toate părțile.

Singurele cuvinte spuse de Nate fuseseră de avertizare, înainte de a scoate mâna de sub elasticul slipului, sau de sub copca sutienului. Apoi, o acoperi ușurel cu cearșaful.

– Așa, spuse el, prozaic. Asta-i tot. Până mâine ar trebui să fii ca nouă. Închise tubul de unguent și-l așeză pe noptieră. Vrei să te ajut să te întorci? o întrebă cu solitudine.

– Nu, mulțumesc, mormăi Elizabeth, cu fața îngropată în moliciunea pernei. Era cel mai enervant bărbat pe care-l cunoscuse vreodată și la fel de tulburător. Rămânând în continuare întoarsă cu spatele, ferită de privirea lui iscoditoare, pricepu dintr-o dată că vacanța pe insulă, inițial planificată, s-ar fi putut termina dezastruos. Ceva din atitudinea lui Nate îi spunea că nu se va lăsa redus la

importanța unei note de subsol, ca toți ceilalți bărbați din viața ei. Dacă avea să rămână, știa – cu aceeași siguranță cu care aștepta răsăritul la est și apusul la vest – că vor face dragoste.

Acceptarea forțată a ajutorului lui Nate sparse gheața. Fusesse constrânsă să-și petreacă noaptea la el și, în mod ciudat, nu se simțise amenințată de prezența lui. De fapt, trebuia să admită, era îngrozită de clipa când va trebui să se întoarcă în căsuța familiei Greg.

În cele din urmă, nu mai fu cazul. Ea și Nate petrecură împreună fiecare minut din restul zilelor de vacanță. Subiectul nu fu luat în discuție; se întâmplase pur și simplu. Erau foarte conștienți de atracția puternică ce se instalase misterios între ei și o acceptau fără împotrivire.

Pentru Elizabeth, întrebările sâcâitoare privind viața și obiceiurile lui intime, rămaseră fără răspuns. Nu lăsase să se înțeleagă că ar fi avut vreun loc de muncă și nici nu păruse să arate vreun interes profesional aparte, permițându-i să concluzioneze că, probabil, avea altă sursă de venituri.

Bunul-simț o avertizase că această plăcută joacă era doar temporară, dar respinsese neatentă semnalele respective. Vraja în care o învăluisese Nate era atât de perfectă încât n-o mai interesa altceva în afara prezentului. Nu înțelegea mecanismul și pierdu destul timp analizând subiectul.

Era o femeie în toată firea, matură, ale cărei simțuri fuseseră deodată trezite la viață, de către un bărbat pe care, în condiții normale, l-ar fi disprețuit. Dar fiind practic singuri, căci nici unul dintre ei nu cunoștea alți turiști, sub influența soarelui, ziua, și a lunii, noaptea, o ciudată necesitate se

înstăpânise asupra Elizabethiei. Un îndemn lăuntric profund o determinase să se agațe de această scurtă ocazie de fericire ... și așa făcuse.

Ca instructor în ale dragostei, Nate o conduse spre primii fiori ai trezirii la viață. Îi inițiasă în corp, minte și simțuri, o conștientizare atât de intensă, încât îi răspunsese complet descătușată.

Măinile și buzele lui îi atingeau și mângâiau fiecare centimetru din trupul vibrant. Timiditatea ei se topise sub atingerea lui, ca un strat de zăpadă expus la soare.

– De ce ești atât de tăcută și gânditoare? murmură el într-o noapte, după ce făcuseră dragoste și reveniseră cu picioarele pe pământ. Elizabeth își ținea capul pe umărul lui, jucându-se cu degetele prin părul sârmos de pe piept.

– Of, suspină ea, fiindu-i dificil să-și exprime sentimentele, cred că este vorba de puțin regret, de împlinire, amestecată cu plăcere și chiar de frică.

Mâna uriașă a lui Nate se întinse și o prinse pe a ei, într-o strânsoare caldă și fermă.

– Frica de care vorbești, se referă cumva la posibilitatea de a rămâne gravidă? întrebă el.

– Nu. Își înăbuși cu greu zâmbetul provocat de panica ce-i răsunase în glas. Iau anticoncepționale. Frica – și nici nu-s sigură că este cuvântul corect – provine din situația prezentă. Tu și cu mine, aici, în pat. Ambii, nu dorim să dezvăluim mai mult decât strictul necesar despre propria persoană, dar am cedat instinctelor fără ezitare.

– Și ce-i așa de înspăimântător în asta? întrebă Nate, întinzându-și corpul lung, bronzat și apoi cuprinzând-o mai strâns în brațe.

– Mă face să mă întreb, cât de bine mă cunosc. Nu face parte din obiceiurile mele, să sar în pat cu orice străin.

Nate strânse pumnul uriaș sub bărbia ei și-i împinse capul pe spate.

– Nici o clipă nu mi-am închipuit contrariul, Elizabeth. Și dacă este momentul adevărului, să știi că și eu sunt destul de surprins de ceea ce s-a petrecut între noi. Lucrurile au evoluat fără intervenția noastră conștientă și, cu siguranță, n-am avut nimic împotriva.

Nici eu, își spuse Elizabeth, involuntar. Mai târziu, avea să aibă destulă vreme să se gândească la ce ar fi trebuit să facă.

Ochii ei deveniră melancolici, amintindu-și viața trepidantă la care urma să se întoarcă – o existență care nu-l includea și pe Nate – și la solitudinea pentru care optase. El îi deschisese ochii asupra pustietății propriului viitor, făcând-o să-și regrete inabilitatea de a susține o relație normală cu un bărbat, care să conducă la căsătorie și procreare.

Cu o bruschetă care-i smulse un țipăt de surpriză, Nate o ridică ușor și o depuse deasupra lui. În noua poziție, îi simțea căldura trupului și era conștientă că ceva din ceea ce spusese sau făcuse, îl stârnise. Fiecare terminație nervoasă vibra anticipativ, urmărind brațele de bronz care începuseră o călătorie excitantă peste talie, pe coaste, mângâindu-i părțile laterale ale sânilor, cuprinzându-i, în cele din urmă, fața.

– Nu prea respecti regulile acestui joc, considerat sportul regilor, nu-i așa, Elizabeth? șopti el. Nu-mi plac regretul din glas și melancolia din privire. Apoi îmi vei spune că o ședință de amor cu mine te afectează cât o băutură răcoritoare, în căldura după-amiezii.

Elisabeth îl privi în ochi și zâmbi, întrebându-se, pentru o fracțiune de secundă, cine o blestemase să întâlnească un asemenea bărbat enigmatic. Mai mult ca sigur, era un vagabond oarecare, dar exista ceva ce o atrăgea spre el și o făcea să-l dorească.

– Nu orice fel de băutură, Nate. Am o preferință pentru limonadă. Și, în ultimile câteva zile, n-am avut parte decât de răcoritoarea acrișoară. Sub atingerea lui, momentul de alean și nesiguranță trecu instantaneu. În ochii negri apăruseră scânteieri ștregare, ce săltau și dansau ca niște drăcușori micuți.

Nate își strânse pleoapele până ce privirea deveni un fascicul îngust, în fața acelui amestec de inocență ademenitoare și descântec vrăjitoresc.

– Ești conștientă ce provoci? șopti el aproape de buzele ei mățăsoase.

– Fără promisiuni și fără regrete. Vorbele, purtate de o respirația ușoară, se amestecară cu sărutul lui. Nu asta doreai să auzi?

– Nu-s chiar așa de sigur. Răspunsul, însă, nu fu recepționat. Pasiunea pusese stăpânire pe ea. Se simți alunecând pe spate, iar noile și excitantele senzații o năpădiră, una după alta. Simțăminte provocate de acele mâini și buze, care păreau să-i cunoască atât de bine fiecare părticică a corpului.

Era cuprinsă de văpăi. Nu știuse că sânii ar fi putut frige ca doi cărbuni aprinși, cu sfârcurile cersind răcoarea binefăcătoare a buzelor lui Nate. Dorința îi cotropi întreaga ființă și se abandona în brațele lui.

Capitolul 3

Judecătoarea Amanda Elizabeth McBain strânse din buze cu grijă, pentru a înăbuși un căscat de plictiseală, reflectând părerea ei asupra lucrărilor de după-amiază. Dintre toate cazurile care-i trecuseră prin fața ochilor, în scurta carieră la curtea cu juri, cel în curs era, fără îndoială, cel mai lipsit de sens.

Își lăsă privirea să colinde peste reclamant și pârât și se minună cum de puteau doi oameni normali să ajungă să se dușmănească atât, încât să fie nevoie de o decizie a tribunalului, pentru atribuirea custodiei asupra câinilor.

Din păcate, rezolvarea ridicolei șarade nu era nici ajutată nici grăbită de pladoariile avocaților. Cazul era urmarea unuia dintre divorțurile urâte, în care dorința de răzbunare îndepărta rațiunea la împărțirea proprietății comune.

După părerea ei, părțile ar fi trebuit închise în aceeași cameră și lăsate să-și reverse, unul asupra celuilalt, temperamentul dezgustător și lăcomia.

Reflecțiile îi fură întrerupte de un nou conflict între domnii Hamilton și Simmons, presupuși distinși membri ai baroului, care adăugaseră deja nenumărate ore disputei.

O insesizabilă urmă de nervozitate afectă trăsăturile, altfel atrăgătoare, ale Elizabethei, la această nouă demonstrație de dispreț față de Curte, a celor doi, dar și la adresa autorității ei de judecător. Era prima oară când apăreau în fața Elizabethei și, conform obiceiului, încercau să vadă cât de departe puteau merge. Cu puține excepții, fusese obligată să amintească avocaților pledanți că datorau respect judecătorului care prezida ședința.

Cu voce fermă, întrerupse ciondăneala îndărătnică și ceru avocaților să se apropie.

Figurile celor doi căpătară expresii diferite, pe când părăseau disputa încinsă, uitându-se la tânăra cu păr negru, ale cărei dimensiuni deja ne semnificative erau parcă mai diminuate de pupitrul masiv de judecător și de roba neagră ce-i înfășura făptura.

– Domnilor! Vă rog, apropiați-vă! repetă ea solicitarea. În timp ce-i privea venind, la încheietura sprâncenelor apărură o încrețitură ușoară.

– Domnule Hamilton, domnule Simmons, zise Elizabeth pe un ton calm. În primul rând, vă anunț că până mă voi lămuri asupra aspectelor ... cam ciudate ale cazului, n-am să permit nici unuia dintre dumneavoastră să-mi ia locul. Ați înțeles? Felul liniștit de a vorbi fusese înlocuit de un ton ceva mai ridicat. Vă veți înfrâna obiecțiunile și îndrăzneala de a vă certa asupra temeiniciei lor. Sunt singura în măsură să apreciez dacă obiecțiunile sunt, sau nu, întemeiate. În ochi îi

strălucea o lumină care anunța necazuri pentru cel ce ar fi îndrăznit s-o înfrunte. Aici este tribunal și eu prezidez ședința. Ați face bine să vă amintiți lucrul ăsta și să acționați în consecință. Nici unul dintre dumneavoastră nu și-ar permite asemenea conduită în fața judecătorului Cann, sau a judecătorului Marshal și, fiți siguri, nici eu n-am s-o tolerez. M-ați înțeles?

– Da doamnă judecător, răspunseră cei doi, la unison.

– Asta este tot. Să încercăm să terminăm astăzi cu această risipă a banilor contribuabililor. Cred că respectivii dumneavoastră clienți vor plăti scump nerezolvarea rapidă a custodiei lui Dagmar și Alonzo, le mai spuse Elizabeth virtușilor avocați.

Pe când se întorceau la locurile lor, pe figurile celor doi se citea supunere nemulțumită. John Hamilton, mai ales, se stăpânea greu să nu pufnească. Elizabeth îi fusese stagiară în ultimul an de studiu. Rămăseseră prieteni, dar amicitia n-o împiedicase să-i scarmene pielea groasă.

După avertismentul ferm, ambii avocați reveniră la eticheta normală într-o sală de tribunal și, puțin înainte de patru și jumătate, se stabilă înțelegerea ca Dagmar, bulldogul matur, să stea cu reclamantul. Alonzo, puiul, urma să locuiască la pârât.

Era finalul unei bătălii îndelungate, fără menajamente. Elizabeth se bucura că lucrurile se încheiaseră și spera din tot sufletul să nu mai aibă de-a face cu nici unul dintre protagoniști.

Cu pași grăbiți, ieși din sală, zâmbindu-i lui Jim Tolar, apodul, cu gândul la refugiul propriului birou.

Tocmai își scotea roba, când ușa biroului se deschise, lăsând-o să intre pe Isobel Denning.

– Pe cuvântul meu! oftă secretara, în timp ce ducea echipamentul greoi al Elizabethei la cuierul străvechi. O zi întreagă pierdută cu gâlceava asupra custodiei câinilor! N-am mai ... murmură ea dezaprobat.

– Exact la fel am simțit și eu, Isobel, remarcă Elizabeth, în vreme ce-și dezmorțea umerii și-și masa ceafa înțepenită. Purtarea robei echivala cu o condamnare la carceră. Eliberarea era întotdeauna binevenită.

Se îndreptă spre masa de lucru care domina încăperea și privi lista aglomerată de programări.

– Totuși, zise ea încet, prefer o asemenea dispută asupra câinilor uneia privind copiii. Mâine, va fi mult mai neplăcut. Trebuie să decid cine va primi custodia unui băiețel de doi ani.

– Sunt sigură că nu va fi ușor, spuse Isobel, începând să reazeze dosarele în dulapul din spatele mesei de lucru.

– Câtă dreptate ai! zise Elizabeth, mușcându-și buza de jos. Și voi primi blesteme, oricare ar fi hotărârea.

– Deciziile nu pot aduce mereu mulțumire, nu-i așa? încercă Isobel s-o consoleze.

– Într-adevăr. Dar cele referitoare la copii mă frământă cel mai mult.

Își turnă o cană de apă fierbinte din recipientul filtrului uzat, așezat pe măsuta din colț. Luă un pachetel de ceai și-i dădu drumul în cană. După ce amestecă o vreme, se întoarse la masa de lucru, scoase o țigară din pachet și o aprinse, inhalând cu nesăț.

– N-ai văzut ultimele statistici despre efectul țigărilor asupra sănătății? întrebă Isobel, privind cu nemulțumire indulgentă la Elizabeth și la fumul ce se ridica în spirală deasupra capului ei.

– Ei bine, nu, Isobel, n-am făcut-o. Ca secretară, este treaba ta să mă informezi. Își înăbuși un zâmbet, provocat de aerul ușor lezat pe care-l afișa femeia mai vârstnică.

– Cum dorești, doamnă judecător McBain. Totuși, probele sunt clare.

– Mulțumesc, Isobel, intonă Elizabeth, solemn, apoi se sprijini pe spătarul scaunului și se delectă cu ceaiul și țigara.

Isobel Denning era o relicvă. Fusese paznic al acestui sanctuar, pe vremea judecătorului Mann, al cărui deces o adusese pe Elizabeth în actuala poziție. Revenindu-și din șocul provocat de moartea celui ce-i fusese șef și prieten mai bine de douăzeci de ani, Isobel își transferase, pur și simplu, capitalul de fidelitate către noul judecător.

Anii ei de experiență ușuraseră mult tranziția Elizabeth, de la poziția de avocat pledant, la cea de judecător al Curții de pace. În cele câteva luni de când era acolo, între cele două se înfiripase o prietenie afectuoasă. Singurele momente de discordie apăreau numai atunci când Isobel încerca să treacă de la rolul de secretară, la cel de mamă adoptivă.

Elizabeth era conștientă de frustrările pe care i le provoca și-i părea rău. Însă, dacă i-ar fi permis, Isobel ar fi sufocat-o. Era prea independentă din fire, ca să permită o asemenea evoluție a relației.

Alegerea Elizabeth, ca înlocuitor al judecătorului Mann, pe perioada ultimilor luni ale mandatului acestuia, fusese rezultatul compromisului între mai multe facțiuni politice – fiecare hotărâtă să-și promoveze propriul om. Întrucât ea nu avea nici o simpatie politică declarată, toate părțile interesate căzuseră de acord că reprezenta cea mai bună alegere.

Fără să-și fi dorit o carieră de judecător, Elizabeth acceptase, cu condiția ca, la terminarea actualului mandat, să nu candideze pentru încă unul.

Unchiul Luke, la firma căruia era asociată, o încurajase să facă pasul. Elizabeth îi urmase sfatul și, în general, era mulțumită de noul post. Totuși, existau unele aspecte ale funcției, mai ales cele legate de luptele încrâncenate pentru custodia asupra copiilor, care o deprimeau.

Copil fiind, ea însăși fusese la voia sorții între doi oameni încăpățânați. Copilăria îi fusese iad, din cauza părinților, incapabili să se pună de acord. Separat, fiecare era afectuos, iubitor. La un loc, erau dușmani de moarte. Luptau fără să respecte vreo regulă. Divorțul fusese o binecuvântare pentru toată lumea.

Traiul la internat și siguranța afecțiunii unchiului Luke și a mătușii Amanda fuseseră coordonatele adolescenței ei dificile. Amanda Tyler, sora mamei sale, și unchiul nu avuseseră copii și-și revărsaseră iubirea asupra tinerei nepoate.

Când fusese pusă în fața alegerii unei cariere, Elizabeth nu avusese dubii. Petrecuse destulă vreme în preajma unchiului, pentru a-și descoperi fascinația pentru domeniul justiției.

Michael McBain fusese rănit de refuzul unicei fiice de a-i urma pașii, în medicină. Mama, Celeste, fusese la fel de nemulțumită. Își închipuise că Elizabeth va locui cu ea și se va integra vieții de petreceri fără sfârșit și de vacanțe improvizate în orice stațiune la modă.

De când își putea aminti, alegerea carierei fusese unica ocazie când își văzuse părinții de aceeași părere. Refuzul de a-i asculta se soldase cu șase luni de binecuvântată tăcere, din

partea amândurora. Își privise părinții cu milă. Pe figurile lor citise panică, datorată brusteî înțelegeri a faptului că pierduseră ultima ocazie de a se răni unul pe celălalt.

Mai târziu, după ce discutasese adesea cu mătușa Amanda purtarea ciudată a părinților, Elizabeth ajunsese la convingerea că se iubeau, dar diferențele de personalitate, împreună cu incapacitatea de a ceda, făcuseră imposibilă conviețuirea. Dar, întrucât nici unul nu se recăsătorise, Elizabeth continua să adăpostească în inimă speranța că într-o bună zi ... cumva ...

— A sunat unchiul și a spus să-ți aduc aminte că te așteptă la cină, astă seară, îi întrerupse Isobel reveria. Ar mai fi un amănunt ... Vocea secretarei se pierdu, pe când ea ieșea, pentru a se întoarce peste câteva momente, ducând un pachet frumos ambalat, pe care-l așează în centrul mesei de lucru. E pentru tine.

— Isobel. Elizabeth încercase să pară neînduplecată, dar eșuase lamentabil. Mi-ai promis că n-ai s-o faci. Ziua de naștere pare să se repete cu o frecvență tot mai supărătoare.

— Aiurea. Isobel zâmbea. Dacă o să ții seama de alternativă, n-ai să mai simți astfel. Apoi, mai ai încă suficient timp să întâlnești un cavaler în armură strălucitoare.

— Vai, Isobel, o tachină Elizabeth, în adâncul inimii ești o romantică și până acum ai ascuns asta de ochii lumii. Începu să rupă ambalajul de hârtie.

Trăsăturile Isobelei se îmblânziră subtil și, pentru un moment, păru tulburată.

— E chiar așa greu de imaginat? Până și domnișoarele bătrâne au momente de slăbiciune.

Elizabeth depăși stânjenitoarea clipă, concentrându-se asupra cadoului. Niciodată n-ar fi făcut sau spus ceva care s-o rănească pe Isobel.

După scoaterea capacului cutiei și îndepărtarea câtorva straturi de hârtie fină, Elizabeth scăpă un suspin slab, admirativ, la vederea bluzei de mătase, de culoarea prunii coapte. O ridică și privi spre Isobel.

– Este minunată. Mulțumesc.

– Mi-a amintit de tine, atât este de vibrantă și captivantă. S-o porți sănătoasă! La mulți ani, Elizabeth!

– Mulțumesc.

– Acum – Isobel reveni la aspectul energic obișnuit – mai ai ceva să-mi dai de făcut, înainte de a pleca? Elizabeth o asigură că nu mai era nimic de făcut și, când părăsiră clădirea tribunalului, se făcuse deja cinci și jumătate.

Apropiindu-se de locul rezervat MG-ului, în parcare, Elizabeth nu-și putu reține zâmbetul provocat de aspectul obosit al „caleștii” proprii. Părinților ei, mătușii Amanda și majorității prietenilor le era rușine să fie văzuți în acea mașină. Doar unchiul Luke înțelegea afecțiunea ce o lega de mica și urâta mașină și, uneori, își înghesuia cei peste un metru și optzeci și cinci de centimetri ai staturii sale pe locul pasagerului, devenind un adevărat torționar pentru sofer.

Scotoci în poșetă după cheie, descuie portiera și se sui, întrebându-se de ce își mai dădea osteneala s-o încuie. Probabil că ar fi trebuit să plătească un hoț, dacă voia să-i fie furat mijlocul de transport și încă să-l plătească bine.

Ca întotdeauna, înainte de a porni motorul relicvei, rosti în gând o rugăciune, de fapt, o invocare a ajutorului proniei. Azi, Dumnezeu îi zâmbi și mașinuța prinse viață, gata să intre în focul bătăliei.

După două-trei încercări de a cupla viteza întâi, judecătoarea și mașina ei ieșiră din parcare, în vuiet de motor. Vântul îi flutura părul lung, pătrunzând prin fereastra deschisă.

***

Abia apucase să dea drumul la apă în cadă și să scape de fusta taiorului verde, pe care-l purtase, când răsunară două bătăi puternice la ușă. Luă un halat din dulap și se înfășură în el.

În locul figurii vecinei, la care se așteptase, descoperi un comisionar de florărie, purtând o cutie lungă.

— Domnișoara Amanda Elizabeth McBain? zâmbi el prietenos.

— Chiar ea. Îi întoarse zâmbetul. Sper că acea cutie conține flori și că sunt pentru mine.

— Da, doamnă. Aveți dreptate în ambele cazuri. Îi înmână cutia și se retrase. Să vă bucurați de ele!

— A, poți fi sigur, îl asigură ea. Dacă aștepti puțin ...

— Nu este nevoie, o opri tânărul. A avut grijă expeditorul.

Elizabeth se grăbi să ajungă în bucătărie, ținând sub braț cutia prelungă. Încerca să ghicească cine, dintre bărbații cu care se întâlnea din când în când, îi trimisese flori, în vreme ce căuta un vas potrivit.

– Probabil Frank Witcomb, își spuse, punând o vază minunat cizelată sub robinet și umplând-o cu apă. Dintre admiratori, pe el îl vedea cel mai frecvent. Va trebui să-mi amintesc să-i mulțumesc la telefon.

Cu un zâmbet fericit pe figură, scoase capacul și ridică marginile verzi de hârtie ale ambalajului. Dar, în locul murmurului aprobator pentru trandafirii cu tulpină lungă pe care-i aștepta, respirația i se opri în gâtlee și corpul îi fu cuprins de o bruscă slăbiciune. Căci, din cutie, n-o întâmpina revărsarea de purpuriu prevăzută, ci niște micuți boboci roz, ai căror petale catifelate se amestecau cu verdele intens al frunzelor.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, se întrebă de ce, după patru luni de tăcere, Nate Foster se hotărâse să-i amintească astfel săptămâna petrecută împreună, pe insula Padre. Căci, fără îndoială, el era expeditorul. Nimeni altul, dintre bărbații cu care se întâlnea, nu-i cunoștea preferința pentru acea culoare.

Căută, cu degete tremurânde, o carte de vizită, printre straturile de hârtie foșnitoare, dar nu fu surprinsă când nu găsi nimic. Lipsa lămuririlor îi amintea doar misterul și senzația de ireal ale acelor zile. Era o demonstrație a faptului că Nate, deși nu-i dăduse respectivele informații, aflase cine era și unde putea fi găsită.

Un moment, Elizabeth se simți pierdută în torentul amintirilor, sub influența izbucnirii de culoare. Nu uitase ocazia în care-și exprimase preferințele pentru trandafiri roz și margarete. Se plimbau pe plaja inundată de strălucirea lunii.

– Dar acestea nu reprezintă decât o fațetă a personalității tale. Care este floarea potrivită felinei aprige, gata să dea de pământ cu un bărbat, cu ușurința unui luptător de categorie grea? o necăjise Nate.

Elizabeth îl fixase cu o privire severă, ridicându-și semeț bărbia.

– Credeam că ți-am explicat.

– O, ai făcut-o, chicoti, lipind-o de el. Împreună cu nepriceperea ta la gătit și cu plictiseala pe care ți-o provoacă treburile casnice. Ceea ce nu mi-ai spus, este cu ce te ocupi și unde locuiești. Se întorsese cu fața la ea și, atingându-i bărbia cu mâna, o obligase să-i înfrunte privirea. Ești o femeie adevărată, plină de pasiune, Elizabeth McBain. Și cu asta se termină ceea ce știu despre tine. Ești plină de secrete, misterioasă, și nu-mi place deloc. Mai rămâi cu mine o vreme! șopti el, încercând să-și sporească puterea de convingere cu un sărut.

Însă ea plecase, iar acum constata că nu mai prezenta nici un mister pentru Nate. O clipă, crezu că-i vor ceda genunchii, înțelegând că-i cunoștea adresa. Of, Doamne! gemu Elizabeth, într-o implorare mută. Era pur și simplu imposibil. Dar picăturile cristaline, strălucind diamantin pe petalele trandafirilor, părură să-i amintească faptul că, prin voința cerului, Nate îi ținea întregul viitor în mâna sa bătătorită.

Cu mișcări vizibil stăpânite, Elizabeth aruncă apa din vază și o puse la loc în dulăpiorul de sub chiuvetă. Apoi intră în camera de zi și alese în loc o cupă de Sèvres, primită cadou de la mama ei. Aranjă trandafirii, cu grijă infinită pentru

fragilitatea lor. Aruncă la gunoi ambalajul, apoi luă cupa și o duse în dormitor. Cu resemnarea celui ce-și împlinește destinul, traversă încăperea și așează florile pe noptieră.

Nu putea spune dacă acțiunile ei erau provocate de mândrie, sau constituiau un soi de ispășire. Era sigură numai că florile deschiseseră cu forța o ușă încuiată, în spatele căreia se îmbulzeau amintiri pe care le crezuse veșnic uitate.

Sub influența aceleiași stări de amorțeală, intră în baie, dar fu imediat trezită la realitate de imaginea băltoacei de apă, care se lătea pe gresie.

Păși prin apă și închise robinetul, apoi luă cele două prosoape pregătite și le aruncă în micul lac, ce se extindea lent.

— Foarte bine Nate, zise ea, batjocoritor. Ajunge să-mi trimiți flori și, în mai puțin de cinci minute, mi-ai și generat o mică criză. Bine de știut, măicuță, plăcinta cu mere, basebalul și Nate Foster continuă să aibă aceleași efecte!

Cu un fior care-i făcu piele de găină, Elizabeth își scoase furoul bej, cu bordură de dantelă și dresurile, apoi intră în apa fierbinte. Se așează și își sprijini capul pe marginea căzii.

***

Mătușa Amanda o făcuse din nou, își spuse Elizabeth mai târziu, lăsându-se să cadă pe canapeaua din salonul familiei Tyler. Vocile și râsetele întâmplătoare ale celorlalți invitați veneau, estompate, din sufragerie și bibliotecă, semănând cu un bâzâit de fundal.

Cina fusese minunată, de la cocteilul succulent de creveți, castronelele aburinde de supă groasă din fructe de mare, servite cu orez pufos, până la jumătățile de vânată umplute cu carne de crab, cu sos de creveți și terminând cu desertul ușor.

Elizabeth adora fructele de mare, iar meniul fusese alcătuit ținând seama de preferințele ei. Pentru moment, sărbătorita era ghiftuită și nu știa dacă, la plecare, va mai fi capabilă să meargă până la mașină.

– Ei bine, Elizabeth, râse Isobel, venind să se așeze alături. Ai fost surprinsă?

– Și ce surprinsă! zâmbi ea. Nu-mi închipuiam că mătușa va invita mai multă lume.

– Păcat că părinții tăi n-au putut veni.

– Nu-i chiar așa. Nu prea cred că ziua mea de naștere ar fi reușit să-i tempereze. Familia s-a obișnuit cu ciocnirile lor, însă preferăm să ... nu se dea în spectacol în fața altora.

– Atunci, am să mă rezum la a spune că mătușa ta s-a întrecut pe sine cu pregătirea cinei și cu invitarea unui grup de oameni atât de potriviți, remarcă Isobel, cu o grimasă mâhnită.

– Bine zis, domnișoară Denning. Abilitatea dumitale de a trece peste cele mai stânjenitoare evenimente este de-a dreptul nelimitată.

– Mulțumesc. Am avut ocazia să-mi perfecționez tactul, pe parcursul anilor petrecuți cu judecătorul Mann și apoi cu succesorul acestuia, răspunse ea, chicotind apoi la vederea expresiei acre a Elizabethiei.

Dar, înainte ca aceasta să poată găsi o continuare adecvată a discuției, se auzi clinchetul muzical al soneriei de la intrare. În exact același moment, Frank Whitcomb veni din bucătărie, ducând o tavă cu pahare de băutură.

– Mi s-a impus poziția de chelner, se plânse el. Totuși, pentru invitata de onoare și amica ei, n-aveam cum refuza.

Le servi pe Elizabeth și Isobel, apoi lăasă tava pe măsuta de cafea. Își luă un pahar și veni să se așeze pe brațul canapelei, lângă sărbătorită.

– Peste câteva săptămâni, voi avea un caz de prezentat în fața frumoasei judecătoare McBain. Se aplecă spre urechea ei, conspirativ. Crezi că-și va mai aminti amabilitatea și-mi va acorda o decizie favorabilă?

– Hmmm. „Frumoasa judecătoare” se prefăcu a cântări propunerea. Întoarse spre el o figură zâmbitoare și zise: Posibil, domnule avocat, dar vă va costa considerabil mai mult decât o prăpădită de băutură. Își trecu degetul trandafiriu peste marginea cravatei lui, cu ochii sclipind de amuzament. Ce altceva mai aveți de oferit?

– Păi, inima și toate posesiunile mele lumești, onorată instanță, zise Frank, pe același ton de zeflema inofensivă.

– Toate astea pentru o simplă decizie favorabilă într-un proces interminabil de divorț, interveni ironic Isobel, făcând-o pe Elizabeth să râdă și pe Frank să privească amenințător, în vreme ce o îmbrățișa prietenește pe sărbătorită.

– A, iat-o! Vocea baritonală a lui Luke Tyler răsună din ușă. Elizabeth, draga mea, dă-mi voie să-ți prezint un prieten. Unchiul, însoțit de musafir, ajunsese deja la brațul canapelei,

pe care stătea Frank. Nepoata mea, Elizabeth McBain. Acesta este Nate Chandler. Am lucrat împreună cu tatăl lui la exploatarea petrolifere, când eram tineri.

Trei perechi de ochi se îndreptară spre bărbatul înalt de lângă Luke, două exprimând curiozitate și apoi cordialitatea normală în astfel de situații. Cel de-al treilea membru al trioului se mulțumi să schițeze un salut și să afișeze o palidă umbră de zâmbet. Auzise bine, oare? Unchiul Luke îl prezentase drept Nate Chandler, însă ea îl cunoștea sub numele de Nate Foster. Cel cu care își petrecuse vacanța pe insula South Padre, la începutul primăverii, bărbatul cu care avusese o aventură.

Rămase ca o statuie, flancată cum era de cei doi prieteni. Sub influența panicii, Elizabeth închise ochii, sperând că nu era decât un vis care se va spulbera după o vreme.

Nici timpul, nici dorințele ei, nu reușiră s-o scape de prezența masivă a lui Nate Chandler. Îl văzu scuturând mâna lui Frank și apoi cucerind-o cu totul pe Isobel, care era gata să leșine, sub influența zâmbetului lui.

Elizabeth înțelese că trebuia să spună sau să facă ceva, înainte ca toți cei prezenți să constate că, de la intrarea lui Nate, inima i se oprise și se făcuse albă la față.

– Drăguț din partea dumneavoastră să ne vizitați, domnule Chandler, reuși să îngaimă în cele din urmă, destul de calm. Rămâneți mai multă vreme în Houston?

– Da, domnișoară McBain, răspunse el calm, în timp ce ochii albaștri o învăluiau cu o privire afectuoasă. Mi-am pus în minte să rămân destul de mult. Avem o sucursală aici și o voi conduce, câteva luni.

– Ei bine, mă bucur foarte mult să aud, Nate. Luke îl bătu pe umăr. Dacă l-am putea scoate pe Jef din ferma lui, ne-am distra de minune.

Elizabeth părea incapabilă să-și dezlipească ochii de Nate. Din toate gesturile și mișcările lui radia încredere în sine. Spre groaza ei, în loc să-l conducă în bibliotecă, pentru a-l prezenta mătușii Amanda și lui Carol Greg, unchiul alege să ocupe, împreună cu Nate, cele două fotolii ce stăteau în fața canapelei.

Conștient de stânjeneala ei și de dorința de a rămâne tăcută, Nate reuși, într-o manieră discretă, s-o coopteze pe Elizabeth într-o conversație convențională. Singura indicație că ceva nu-i convenea, erau privirile printre gene pe care le adresa, din când în când, lui Frank, încă așezat lângă Elizabeth, cu brațul petrecut nepăsător în jurul umerilor ei. Prin pâcla ce părea s-o înconjoare, Elizabeth observă că Nate purta un impecabil costum închis la culoare, excelent croit. Cămașa gri pal și cravata completau ținuta sa corectă.

Părul negru, a cărui atingere aspră îi persista încă în memorie, era acum îngrijit tuns. Trăsăturile bine cunoscute, chiar și cutele fine de la colțul ochilor, rămăseseră neschimbate, pricinuindu-i un val de emoție.

Nate Foster sau Chandler ... sau cum l-o fi chemând, aparținea unei clipe trecătoare de intimitate. Elizabeth nu voia să lase să se vadă că-l cunoștea. Nu era pregătită să înfrunte bârfele care ar fi urmat, dacă se afla că petrecuseră vacanța împreună.

Ce-ar fi putut spune? „Nate Chandler? Sigur că-l cunosc. Am făcut dragoste în vacanță, astă primăvară. Numai că, pe atunci, se dădea drept Nate Foster.”

La următoarea acalmie în conversație, își adună puterile și întreabă:

– În ce domeniu activați, domnule Chandler? Știa că, pentru moment, își putea permite să-l chestioneze și era foarte interesată să afle de ce, pe insulă, arătase ca un pierde-vară, lăsând deoparte folosirea altui nume.

– Petrol.

– La nivel de conducere, desigur? continuă Elizabeth cu o mică împunsătură. Nu păreți a fi omul care să se murdărească pe mâini cu o muncă de necioplit. Exista o companie Chandler Oil. Cu siguranță, nu putea fi *acei* Chandler.

– Dumneata, mai mult decât oricine altcineva, ar trebui să știi că nu-i înțeles să judeci pe cineva după aparențe. Glasul grav al lui Nate, atât de plăcut și sigur, îi provocă mai multă neliniște. Florile, apoi această apariție nedorită, la un eveniment rezervat exclusiv familiei și prietenilor intimi, îi hrăneau neîncrederea.

Luke, simțind ostilitatea pe care o emana, îi atrase cu pricepere pe Nate și pe Frank într-o conversație despre ultimele sale isprăvi vânătorești.

Mai recunoscătoare decât ar fi putut exprima în cuvinte, Elizabeth așteptă numai atât cât era necesar ca bărbații să se prindă în discuție, înainte de a-și cere scuze și de a pleca în căutarea mătușii.

O găsi citind mulțumită niște rețete, împreună cu Carol. Amândouă studiau ultima carte de bucate, pe care Amanda o cumpărase recent.

– Este necesar să afectezi interes pentru gătit, pentru a fi primit în acest mic grup select? Întrebă ea, cocoțându-se pe brațul fotoliului mătușii.

– Nu fi răutăcioasă, Amanda Elizabeth, zise Carol, cu ifos. Este primul exemplar, continuă ea, indicând cartea groasă.

– Încă sperî să capturezi vreun sărman bărbat naiv, zăpăcindu-l cu talentele tale culinare, Carol? contră Elizabeth, pe un ton sec. Obiceiul lor de a se insulta în glumă una pe cealaltă, de câte ori se ivea prilejul, nu era o noutate pentru Amanda. Zâmbi doar, iar apoi continuă să-i arate lui Carol rețetele favorite.

– Vă mai amintiți motivul sărbătoririi din seara asta, nu-i așa? se plânse Elizabeth. Ceva referitor la ziua mea de naștere? Nu festivalul culinar Pillsbury Bakeoff.

– Nu fi invidioasă, Elizabeth, rosti Carol, cu voce pițigăiată.

– Invidioasă? Pe ce?

– Pe faptul că nu ești capabilă nici să fierbi un ou. Ești singura persoană din câte cunosc, invitată de fabricant să avizeze o cină preambalată, înainte de a fi scoasă pe piață, îi aminti Carol.

Elizabeth își privi fix cea mai bună prietenă.

– Ține-o tot așa, domnișoară Greg, și am să-i povestesc mătușii Amanda niște lucruri tare interesante despre tine, de pe vremea facultății. Întoarce o figură inocentă spre mătușă. Pe cuvânt, avea o reputație groaznică.

– Destul, râse Amanda, scuturându-și capul atrăgător. De ce este necesar să vă tachinați astfel, de fiecare dată? Unii ar putea crede că vă dușmăniți de moarte.

– N-o urăsc pe Carol decât atunci când se leagă de priceperea mea la bucătărie, se apără Elizabeth.

– Nu mă iau de ea decât atunci când glumește pe seama statutului meu de persoană necăsătorită, replică și Carol.

– Ei bine, oftă Amanda, presupun că există tot felul de relații, dar prietenia voastră este cea mai ciudată. Trainică, chicoti ea, dar ciudată!

– Apropo, mătușă – zise Elizabeth, coborând vocea și devenind brusc serioasă – de ce l-a invitat unchiul Luke pe acest Nate Fo ... ă ... Chandler? Știi că va veni?

– Da. Nu-i un tânăr încântător? A vorbit cu unchiul tău acum câteva zile și au luat prânzul împreună. Luke l-a invitat la cină astă seară. Nate a refuzat invitația, din cauza unei călătorii pe care trebuia s-o facă. Mă bucur că a reușit să se întoarcă la vreme. Se ridică în picioare și le zâmbi celor două prietene. Am tras chiulul destul. Când veți fi terminat cu insultele, veniți în camera de zi.

După plecarea ei, Carol o privi pe Elizabeth cu o expresie de înțelegere.

– Probleme?

– Probabil.

– Pot să te ajut cumva?

– Nu, doar dacă mi-ai putea furniza niște informații despre Nate Chandler, răspunse Elizabeth cu blândețe, apoi merse până la fereastra largă cu vedere spre piscină. Vezi tu, l-am cunoscut pe South Padre și m-am îndrăgostit lulea. Îl știam drept Nate Foster și-l consideram un pierde-vară. Ridică din umerii înguști. Îți poți închipui nedumerirea care m-a cuprins, când unchiul l-a adus și l-a prezentat ca Nate Chandler.

– Și *cât de bine* v-ați cunoscut? întrebă Carol liniștită, venind să se așeze lângă prietena ei.

– Foarte bine, fu răspunsul abia auzit al Elizabeth, care o surprinse momentan pe Carol.

Erau prietene încă din clasele primare. Trecuseră, împreună, prin tot soiul de situații și chiar avuseseră aceiași prieteni. Știa bine că Elizabeth evita, de obicei, relațiile serioase cu bărbații. Acum, era nevoită să aleagă. Fie să se pretindă ignorantă, fie să-i spună, într-un mod cât mai elegant, adevărul despre reputația lui Nate.

Își scutură capul, mâhnită.

– Atât am să-ți spun, dragă. Când te hotărăști să te arunci cu capul înainte, o faci de pe Everest. Nate Chandler este cu doisprezece sau treisprezece ani mai mare ca noi. În vreme ce noi ne dădeam de ceasul morții să ne facem o carieră, el era pregătit să preia frânele la Chandler Oil. Tatăl lui a suferit un atac de cord, iar Nate și-a asumat conducerea companiei. Lucrase deja la toate nivelurile și cunoștea afacerea ca pe propriul buzunar. Au existat, și persistă încă, zvonuri cum că ar fi afemeiat. Se spune că ar fi destrămat căsătoria unui prieten, sau că și-ar fi părăsit o logodnică, două săptămâni înainte de nuntă. Aș putea continua, dar cred că ai reținut esențialul.

– Din păcate, da. Încep să-mi amintesc și eu asemenea povești. Acum, mi-e foarte clar de ce era atât de evaziv, de câte ori îi puneam o întrebare mai intimă. Mă întreb, însă, de ce a folosit numele de Foster?

– Este numele de fată al mamei sale, o lămură Carol. Poate că dorea să se simtă ca un individ oarecare. Banii, puterea și o anumită reputație pot deveni poveri, după un timp.

Elizabeth se întoarce s-o privească.

– Știi că deține casa de lângă casa de vacanță a tatălui tău?
– Acum, că mi-ai spus, îmi dau seama că așa este. Dar nu uita, eu n-am mai avut vreme de vacanțe de foarte mult timp. Un moment rămase pe gânduri. Crezi că venirea lui aici este o coincidență, sau știa că ești nepoata lui Luke Tyler?

– N-a fost coincidență, murmură Elizabeth șoptit și-i povesti despre buchetul primit imediat după ce sosise acasă.

– E prima dată când vă întâlniți, de la vacanță? o chestionă Carol, curioasă.

– Da.

– Hm, mă întreb de ce?

Elizabeth roși. Rânji prosteste.

– Amândoi am fost cam zgârciți cu informațiile personale.

– Înțeleg. Apoi, din aceeași suflare, întrebă de ce, demonstrând că, de fapt, nu pricepea deloc.

– Cine știe? ridică Elizabeth din umeri. Pe atunci, mă gândeam la cariera de judecător și, cumva, Nate, împreună cu atmosfera ce-l înconjură, m-au făcut bănuitoare. În ciuda confuziei care-i stăpânea emoțiile, zâmbi. Cred că, în subconștient, am avut premoniția zilei în care, privind prin sala de judecată, i-aș fi întâlnit ochii albaștri. Sobrietatea unui judecător nu prea se potrivește cu zbenguiala la lumina lunii, cu un bărbat pe care l-ai cunoscut de numai câteva zile.

– Și acum, că misteriosul tău domn Chandler și-a făcut apariția, ce intenționezi?

– Să suport lungile momente de teroare, șopti Elizabeth fără ezitare, pe ton glumeț. Dar, orice ar fi, în planurile mele de viitor n-are loc nici un bărbat, cu atât mai puțin Nate Chandler.

– Lașo, o luă în derâdere Carol. Înțelegea însă logica din spatele panicii Elizabeth. Fusese profund lezată de relația părinților ei și-i era frică să riște. Nu-l lăsa să te prindă la înghesuială. Dacă nu vrei să-l mai vezi, atunci spune-i s-o șteargă.

– Păi, de ce nu m-oi fi gândit la una ca asta? întrebă Elizabeth, pe ton ferm. Era o prietenă minunată, dar această ultimă sugestie n-o convingea. Experiențele lui Carol în materie de bărbați, incluzând și câteva dezastre, o făceau să-i privească sfatul cu scepticism.

– Bine, admise Carol, supărată. Sunt ultima persoană care ar trebui să vorbească, despre acest subiect. Dar și tu m-ai ajutat în destule situații grele. Îmi displace profund să te văd atât de nefericită.

– Nu-ți face griji, Carol. N-am intenția să-l las pe Nate să mă domine. Am treizeci și doi de ani, nu șaptesprezece. Cuvintele sunau încurajator, iar Elizabeth credea ceea ce spusese. Totuși, continua să considere prezența lui Nate în Houston ca intimidantă.

Nimic nu i-ar fi convenit mai mult decât să rămână ascunsă în biblioteca unchiului Luke, pentru restul serii, dar n-a fost posibil. Amanda îi chemă pe toți în sufragerie, la o felie de tort și înghețată. Așa că, din nou, Elizabeth fu obligată să afișeze masca de politete și amicitie față de Nate și să facă față conversației tensionate în care acesta o atrase, departe de urechile celorlalți.

Se dusesse în bucătărie să-i aducă unchiului încă o felie din tortul de ciocolată, special făcut pentru ziua ei, când ușa se

deschise și intră Nate. Veni lângă ea și se sprijini de bufet. Mirosul pătrunzător de aftershave păru s-o împresoare, stârnindu-i amintirile.

– Ai primit florile? Întrebă el cu bruschetea caracteristică.

– Da. Sunt minunate, răspunse ea, fără să-l privească. Mi-ai aflat adresa de la unchiul Luke?

– Nu. Ai închiriat o mașină, ca să ajungi pe insulă. Ți amintești?

– De ce ești aici, Nate? Întrebă Elizabeth, privindu-l suspicioasă, în vreme ce își ștergea degetele de glazură cu un șervețel. Ai afaceri cu unchiul? „Doamne!” își spuse, privindu-l. „Chiar acum, doar uitându-mă la el și stând în aceeași cameră, simt cum mă cuprinde dorința.” O deranja acea atracție. Era doar o posibilă sursă de suferință.

Nate își încrucișă brațele peste piept și o privi printre gene.

– De ce n-aș putea face o vizită unui vechi prieten al tatălui meu? Un gest atât de inocent nu poate ridica suspiciuni.

– Pe dracu, inocent! exclamă ea. Ți-ai pierdut, probabil, orice urmă de naivitate, încă de pe vremea grădiniței. N-am nici un pic de încredere în tine. Înfruntarea ochilor intens albaștri și a amintirii intimității lor, se dovedea o încercare dificilă. Sub efectul gândurilor ce-i asaltau mintea, își coborî privirea.

– Au fost niște zile și nopți frumoase, nu-i așa, Elizabeth? vorbi Nate, aproape șoptit. Nu făcu nici o încercare de a o atinge. Era numai privirea aceea atotcuprinzătoare, obligând-o să-și amintească atingerile și chiar aroma ființei lui.

– Încerc să uit vremea petrecută pe South Padre. A fost plăcut, dar, cu siguranță, n-a constituit punctul culminant al

vieții mele. Cuvintele ieșeau forțat. Își ridică privirea. Credeam că dorești același lucru, având în vedere prevederea de a-ți ascunde identitatea.

– Dar tu? Vreau să spun, ți-ai afișat identitatea?

– Sigur că da.

– O persoană nu este definită doar de nume, Elizabeth. De ce te-ai zbatut atât să mă faci să-ți pierd urma? Îi aminti minciunile prin omisiune. Domnișoara Elizabeth McBain din... ? Și, ia să vedem – își ridică fruntea, privind-o de sus – după spusele tale, lucrai la firma unui prieten de familie. Nici nu-mi trecea prin minte că amica mea cea libertină este avocat, pe cale de a deveni judecător.

Elizabeth se întoarse la felia de tort, pregătită pentru unchiul ei. N-avea cum să respingă acuzațiile. Îl indusese în eroare cu bună știință.

– În clipa aceea, am considerat că era mai prudent să nu-mi dezvălui adevărata ocupație, sau domiciliul, spuse ea, în încercarea de a se disculpa.

Nate îi aruncă același rânjet strâmb, pe care-l văzuse de atâtea ori când o tachina, sau când folosea cuvinte îngrozitoare, făcând-o să roșească.

– Te temei că am să apar deodată în viața ta, încercând să te șantajez?

– S-au mai văzut asemenea cazuri. Și, pentru informarea dumitale, domnule Chandler, după ținută și purtare nu prea aduceai a proprietar al Chandler Oil.

– Poate că și eu eram la fel de bănuitor, în privința ta, domnișoară McBain. Mă simt dator să subliniez încă o discrepanță în raționamentul tău, adăugă el liniștit.

– Care?

– Cum apreciezi faptul că ai făcut amor cu un bărbat pe care-l considerai inferior, în mod vizibil?

Pe când vorbea, toată căldura și tonul de amuzament din glas se estompară treptat. Rămăsese un bărbat, ai cărui ochi aruncau scânteieri amenințătoare. Elizabeth simțea mânia ascunsă de aparența lui calmă și era nelămurită. Să fi fost deranjat că jucase după aceleași reguli care păreau să-i domine și lui viața și că, într-un fel, îl bătuse cu propriile arme? Sau poate că, pur și simplu, Nate Chandler, cuceritorul, nu putea accepta că ea plecase, fără să caute o continuare a relației?

– Ți-e greu să găsești un răspuns, Elizabeth? zeflemisi el.

– Deloc, Nate, declară ea domol, știind că mințea cu sfruntare. Căci, cu întrebarea pusă de el, se luptase și ea pe timpul vacanței și după. Dar n-avea de gând să-l lase să afle. Își compuse o expresie de indiferență și-l privi fără să clipească. Ca să fiu cinstită, subiectul nu m-a prea preocupat. De fapt, sunt surprinsă că ți-ai dat osteneala să mă găsești, doar ca să-mi pui întrebarea. Ridică farfuriuța și i se adresă: Ar trebui să ne alăturăm celorlalți.

Acum, figura lui Nate era încruntată, iar el părea adâncit în gânduri. Lucru indicat nu doar de trăsături, ci și de poziția capului.

– Există vreun invitat anume la care vrei să te întorci? De exemplu, Frank Whitcomb?

Elizabeth își strânse buzele provocator, lăsând impresia că întrebarea îi convenea.

– Este o surpriză pentru tine, Nate. Spre deosebire de unii bărbați, el este suficient de matur, încât să nu apeleze la un nume fals, când întâlnește o femeie pe care dorește s-o cunoască mai bine.

Capitolul 4

Revenită în camera de zi, Elizabeth simțea că nu poate îndura întrebarea, prezentă în ochii lui Nate, de fiecare dată când privirile li se întâlneau.

„Îl poți ignora”, își spuse ea și, imediat, își luă în râs ideea. Nate nu era omul care să tolereze asemenea tratament, mai ales din partea unei femei pe care o cunoștea intim.

În fața acestei crude realități, se hotărî să comită o încălcare a etichetei, la care nici nu s-ar fi gândit, în mod normal. Ca să fie sigură că Nate nu-i va da planul peste cap, se folosi de pretextul transportării farfuriilor goale la bucătărie. După ce lăsă vasele pe bufet, porni în căutarea unchiului Luke. În mod norocos, acesta tocmai ieșea din bibliotecă, unde purtase o convorbire telefonică. Își duse rapid degetul la buze, apoi îl prinse de braț, împingându-l înapoi în cameră. Închise ușa și i se adresă:

– Am nevoie de ajutorul dumitale, unchiule!

Imediat, sprâncenele stufoase se împreună deasupra ochilor alarmați.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Nu-ți pot explica, dar trebuie să plec. Poți să-mi acoperi dispariția, în fața celorlalți?

De la înălțimea staturii uriașe, Luke privi spre fărâma de nepoată și zâmbi.

– Am făcut o prostie, nu-i așa? zise el. Mi-am dat seama, din clipa în care l-ai zărit pe Nate Chandler, că ceva nu era în regulă. Îl cunoșteai mai de mult?

– Da, l-am întâlnit la începutul anului. El ... ă ... adică noi... Sunt sigură că ne vom revedea și vom aprofunda cunoștința, dar nu acum.

Luke o atrase la pieptul lui larg și o îmbrățișă.

– Fugi acasă, draga mea! Niciodată n-am avut ocazia să joc rolul părintelui neînduplecat. Cred că-mi va face plăcere. O bătu pe umăr și-i dădu drumul. Am eu grijă de Nate!

Peste câteva minute, Elizabeth se strecură în spatele volanului mașinuței ponosite. Din păcate, fuga ei nu rămase deloc secretă, cum și-ar fi dorit. La prima încercare, motorul porni, cu o serie de zgomote, culminând cu o explozie, care-i sperie pe toți oaspeții familiei Tyler. Numai unchiul Luke rămase impasibil, abia înăbușindu-și zâmbetul și scuturând din cap.

În aceeași clipă, Nate întâlnește privirea amuzată a gazdei, pe deasupra convivilor. Între cei doi păru să existe o comunicare mută.

Dacă Elizabeth ar fi privit întâmplător în urmă, ar fi observat că încă un oaspete părăsea reședința familiei Tyler. Un bărbat la fel de înalt ca unchiul Luke, în al cărui mers spre Lincolnul negru ce-l aștepta, se putea citi aceeași hotărâre implacabilă.

Înainte să se poată îndepărta mai mult de jumătate de cvartal, Nate văzu luminile de poziție ale MG-ului, iar distanța se micșoră vizibil, rămânând apoi constantă.

Elizabeth începu să se creadă urmărită abia când observă perechea de faruri care, în mod suspicios, rămâneau mereu în oglinda retrovizoare. Călcă accelerația, iar MG-ul reacționează parcă surprins. Însă, manevra fu copiată de urmăritor. Încetini, iar „coada” făcu întocmai. „Doar, nu-i făcuse unchiul asemenea...? Sigur că nu putea fi vorba!” își șopti în barbă.

Însă, oprind la un semafor, privi atent în oglinda retrovizoare și simți că-și pierde respirația. Nate era atât de aproape, încât îi putea zări figura.

– La dracu! explodă ea. Numai afecțiunea pentru propria mașină o opri să cupleze în marșarier și să-l ciocnească pe urmăritor.

În același moment, observă o patrulă de poliție, cu însemne caracteristice și girofar. Când mașina poliției opri alături, Elizabeth se întoarse și le zâmbi celor doi ocupanți, în timp ce în mintea ei se înfiripa o idee grozavă.

Fără să mai cumpănească asupra consecințelor, coborî fereastra și se adresă ofițerului de pe scaunul pasagerului:

– Bună, Fred. Aș putea îndrăzni să-ți cer o favoare?

– Desigur, doamnă judecător, răspunse tânărul.

Înainte de a prelua noua funcție, pe când lucra încă la firma unchiului, Elizabeth îl reprezentase pe polițist într-un proces legat de un accident de mașină. Acesta rămăsese impresionat de abilitatea ei, în înfruntarea cu avocatul părții adverse. De asemenea, fusese surprins și puțin îngrijorat de maniera în care-și impusese condițiile și de refuzul de a negocia sub suma stabilită. Încăpățânarea ei îi permisesese lui

Fred Hobbs să pună deoparte niște bani pentru educația viitoare a fiului său. În același timp, ea câștigase un prieten de nădejde.

La lumina verde a semaforului, micul MG țâșni ca o rachetă instabilă, iar Lincolnul următor fu oprit de patrula de poliție.

***

În vreme ce-și scotea rochia și o pune la loc în dulap, nu-și putea reține chicotul pricinuit de întâmplarea cu patrula. Desigur, vor exista consecințe, dar va avea timp să-și pregătească apărarea împotriva lui Nate.

Își scoase furoul și îmbracă o cămașă de noapte pestriță, având brodată pe piept, cu roz-aprins, cifra zece.

Respectivul articol – căruia Elizabeth îi refuza demnitatea de a-l numi altfel – îi fusese făcut cadou de Carol, pe vremea filmului de mare succes „10”. Cunoscând înclinația Elizabeth, pentru cele mai ciudate pijamale imaginabile, îi adusese, în glumă, bizarul articol de îmbrăcăminte. După depășirea șocului inițial, Elizabeth descoperise că-i plăcea coloritul.

În drum spre bucătărie, după un pahar de lapte fierbinte, își zări imaginea în oglindă și zâmbi.

– Mă întreb, ce-ar spune colegii mei de breaslă, dacă m-ar vedea acum. Probabil, nimic, răspunse tot ea. Avocații sunt recunoscuți pentru lipsa lor de interes pentru orice nu are legătură cu legea.

Așteptând încălzirea laptelui, Elizabeth reuși să-și fixeze gândurile fugare. Temperamentul exploziv al lui Nate era complet nesemnificativ, față de perspectiva prezenței lui în Houston, pe o perioadă nedefinită.

***

A doua zi dimineată, pe parcursul din parcare până la birouri, din mersul Elizabethei lipsea suplețea uzuală. Nu existau semne fâțișe de noapte pierdută, nici ale neliniștii care ar fi provocat-o. Fuseseră ascunse, cu pricepere, sub un strat de fard. Unui observator neatent, i-ar fi părut proaspătă și energică, în rochia galbenă.

– Bună dimineată, Isobel! Își salută ea secretara, pătrunzând în biroul acesteia. Văd că suntem într-un gând. Se uită la ceasul de mână. E numai șapte și un sfert.

– Mă așteaptă un morman de hârtii de bătut la mașină, răspunse Isobel, privind-o peste rama îngustă a ochelarilor de citit. Te sâcăie ceva?

– O... Elizabeth ridică din umeri. E vorba despre cazul acela. Se apropie și se sprijini de masa de lucru. Enormă responsabilitate! Ambele tabere au argumente viabile.

– Știu, dar n-am nici o îndoială că vei găsi soluția optimă. Se lăsă pe spate cu scaunul și-și scoase ochelarii. Ai darul ăsta, Elizabeth, de a asculta mărturiile, de a le rezuma și de a împăca jargonul juridic cu propriul bun-simț. Poți să fii sigură că vei găsi și acum cea mai bună rezolvare, pentru toată lumea.

– Totuși, este decizia mea, nu-i așa? O decizie care – bună sau rea – va afecta un număr de vieți. Rămase ușor încruntată, mușcându-și buza inferioară. Nu-mi place să țin locul lui Dumnezeu, Isobel. Îmi pierde tot curajul.

Isobel o privi gânditoare, căutând cuvintele cu care s-o îmbărbăteze. Era o reacție normală, pe care o observase de multe ori în lunga ei carieră.

– Poate, contemplarea alternativei – ca sistemul nostru juridic să fie altfel structurat – ți-ar face decizia mai ușoară. Cred că ceea ce simți acum este un soi de resentiment. Continuă, ca răspuns la încruntarea interogativă a Elizabeth: Nu-ți convine faptul că doi adulți au reușit să creeze asemenea confuzie în propriile vieți, încât trebuie să te accepte ca arbitru. În sufletul tău, ai vrea să mulțumești pe toată lumea, dar asta nu-i posibil. Fără tribunale, judecători și avocați, ființa numită om s-ar autodistruge.

– Aș zice că ai dreptate, oftă Elizabeth. Nu mă consolează decât conștiința faptului că mai am de suportat numai încă două luni. Un prea-cinstit caz de plastografie, sau altă infracțiune la fel de trivială, ar fi ca o mană cerească.

– Visul oricărei femei, sunt convinsă! Isobel suspină. De ce nu te preocupă măritișul și copiii?

– A, Isobel, nu începe și tu. Păi, fiindcă aș eșua lamentabil ca soție. Ca să nu mai spun că meseria va fi mereu pe primul loc. Care bărbat s-ar mulțumi cu asemenea aranjament?

– Sunt sigură că există o mulțime de bărbați care ți-ar respecta suficient succesul profesional, încât să accepte și inconvenientele.

– Hm! Îmi pot imagina tipul. Un bărbat dispus să trăiască doar cu mâncare preambalată și sandvișuri și să-și vadă soția numai câteva minute pe zi, ar trebui să fie cu totul aparte, iar eu nu cred că voi întâlni vreodată un asemenea ins.

– Pe Frank Whitcomb nu-l consideri suficient de „aparte”? Momentul de reflecție fu însoțit de o ridicare indiferentă din sprâncene.

– Căsătoria cu Frank ar semăna cu fuziunea a două companii. Nu mi-ar cere să-mi fac timp pentru el. Și, în felul

ăsta, aș sfârși prin a-l pierde. În doi ani, dacă nu mai iute, am ajunge să avem dormitoare separate, replică ea malițios. Își lăsa capul pe spate și închise ochii. Până și partidele de sex ar avea loc la date prestabilite. Parcă văd o notă informativă pe birou, solicitând acceptul pentru vizita lui săptămânală, sau lunară, în patul meu. Deschise ochii și o văzu pe Isobel, rămasă cu gura deschisă. Dacă, și insist asupra termenului „dacă”, ar fi să iau în considerare cărarea întortocheată și excesiv împodobită a căsătoriei, lucru de care mă îndoiesc, mi-aș dori un bărbat care să mă amenințe cu moartea la cea mai mică aluzie privind paturile separate, ca să nu mai vorbim de dormitoare separate. Ar trebui să fie atât de excitant, încât să mă facă să-mi doresc să vin seara acasă, să-i servesc în persoană cina preambalată.

Abia stăpânindu-și tremurul buzelor, Isobel întreabă, cu ochi strălucitori:

– Așa ca Nate Chandler?

O încruntare amenințătoare înlocui amabilitatea întipărită de obicei pe figura Elizabethiei.

– Ce te-a făcut să-l amintești?

– Mă ierți! vorbi Isobel, cu răbdare resemnată. M-ai putea credita cu un minimum de putere de deducție, draga mea. Când bărbatul acela incredibil de sexy a pătruns în sufrageria familiei Tyler, ai reacționat ca o ciută speriată. Iscusita ieșire din scenă a fost urmată, imediat, de plecarea acelui minunat exemplar. Se lăsa pe spătar, incapabilă să-și mai stăpânească râsul. Cinstit, Elizabeth, la zgomotul oribil făcut de mașina ta, am sărit toți în sus. Dar numai Nate Chandler a țâșnit ca din pușcă după tine.

– Ei bine, poate că și-a amintit de vreo întâlnire. Încercă să abandoneze subiectul. N-avea de gând să-i spună Isobelei că-l cunoștea, cel puțin nu încă. Era convinsă că „vestea” avea să iasă la lumină, cât de curând.

– Într-o bună zi, Elizabeth McBain, vei întâlni un bărbat care te va da gata, atât de repede încât nici nu vei ști ce s-a întâmplat.

– Ești gata să pariezi, Isobel? Elizabeth se înclină, din locul ei, cu o mână întinsă, în așteptarea răspunsului, ținându-se cu cealaltă de marginea mesei.

– Nu-s foarte sigură, răspunse Isobel, privind-și gânditoare șefa. Totuși, în cazul de față, cred c-aș face bine să încep să caut un cadou de nuntă.

– Vai, vai! Elizabeth se prefăcu zguduită. Dacă ești atât de convinsă că-s condamnată, n-ai putea să-mi divulgi măcar numele cuceritorului?

– Invoc al cincilea amendament, care-mi permite să nu depun mărturie.

– Bine, chicoti Elizabeth, luându-și servieta și pornind spre propriul birou. Numai să nu cheltuiești prea mult. Gândindu-mă mai bine, ai putea colabora cu mătușa Amanda. De când m-am născut, se chinuie să-mi încropească un trusou.

O dată intrată în camera sa, ușuratică șicanare în care se complăcuse față de Isobel dispăru, lăsându-i o senzație de gătuire. Oare toți îi observaseră reacția? Cu cât pritocea mai mult subiectul, cu atât devenea mai convinsă că acțiunile ei fuseseră la fel de ușor descifrabile ca o reclamă de neon. Chiar și tăcerea mătușii Amanda, în privința ciudatei ei dispariții, de la o petrecere ce-i fusese dedicată, nu putuse rămâne neobservată.

– Of, Doamne! gemu Elizabeth, așezându-se. Acum, îmi dau seama. Curând, tot orașul, statul, sau chiar întreaga lume va afla că judecătoarea Elizabeth McBain s-a adăugat pe lungă listă a cuceririlor lui Nate Chandler. Se încrunta progresiv, gândindu-se la subiect. Pe cine vreau să păcălesc? își spuse, pe un ton caustic. Au trecut patru luni. În perioada asta, individul probabil că s-a împerecheat cu cel puțin zece femei.

Un interval de timp de câteva minute, care-i păru însă o eternitate, urmări cu ochii minții o imagine care-l avea în centru pe Nate, înconjurat de o mulțime de femei, de toate felurile și dimensiunile. Ca un împărat roman, cu toga înlocuită de pantalonii scurți, ponosiți, se lăfăia pe o saltea gonflabilă, în piscină, purtând pe chip o expresie plictisită, în timp ce fetele sumar îmbrăcate încercau să-i capteze atenția, una după alta, sau simultan.

– Probabil că sunt pe cale să-mi pierd mințile! își spuse ea, în cele din urmă, alungând viziunile bizare, cu un efort supraomenesc. Ce mă interesează pe mine cu câte femei a avut de-a face? Important este să nu mă adauge și pe mine în coada listei.

Oftând nestăpânit, înțelese că lucrul nu era chiar floare la ureche. Căci, în ciuda tuturor judecăților raționale, ținea la el. Dar acesta avea să rămână micul ei secret, neștiut de nimeni, mai cu seamă de Nate.

Capitolul 5

O ușoară tristețe afecta trăsăturile atrăgătoarei tinere, reclamant în disputatul proces de divorț, pe când răspundea întrebărilor propriului avocat. Din vocea și atitudinea ei răzbăteau forță și fermitate.

Elaine Warrick înaintase acțiune de divorț împotriva soțului, Charles, fiul uneia dintre cele mai înstărite familii din sud-vestul țării. Solicita și custodia asupra fiului lor, în vârstă de doi ani. Unicul sprijin moral venea de la o prietenă, care acceptase să-i fie martor și de la avocat.

Pârâtul era, prin contrast, înconjurat de părinți, surori și amici și beneficia de cea mai selectă reprezentare juridică. Întregul clan Warrick, sprijinindu-l în tăcere pe reclamat, era înconjurat de un aer de îngâmfare, disprețul pentru reclamantă ieșind la suprafață, din când în când, o dată cu derularea urâtei povești.

Chiar în poziția pleoștită pe scaun, Charles Warrick emana cruzime, în privirea insolentă cu care-și fixa soția, în timp ce

relata despre alcoolismul lui, despre bătăile îndurate și despre infidelitățile conjugale, pe care nu încercase să le ascundă. Privirea Elisabetei era uneori atrasă de individ, puțin surprinsă că, în acest stadiu avansat al procedurii, nu făcea nici un efort de a-și ameliora imaginea. De parcă ar fi fost sigur că lucrurile vor evolua în favoarea lui, iar prezența obligatorie în fața instanței, n-ar fi fost decât un inconvenient plictisitor.

Mare parte din dimineață trecuse cu prezentarea martorilor, iar Elizabeth se simți rușinată în locul participantilor, care-și spuneau păsurile, unul liniștit, celălalt într-o manieră furtunoasă, în ciuda încercărilor avocatului de a-l calma.

La ora unsprezece și jumătate, Elizabeth decretă o pauză până la două.

Părăsi fără întârziere atmosfera descurajantă a sălii de judecată, în favoarea singurătății calme a biroului. Relatarea dezintegrării unei familii îi lăsase un gust amar. Simțea o strângere de inimă gândindu-se la băiețel și la efectele pe care le va avea decizia ei.

Își scoase roba grea și o potrivi pe spătarul unui scaun. Trecând pe lângă masa de lucru, se opri la fereastră, își aprinse o țigară și rămase cu privirea în gol.

În ochii căprui apărură o pâlpâire ciudată, la amintirea propriei copilării și a interminabilelor bătălii amare. Doi adulți arătându-și colții și țipând unul la celălalt, în vreme ce copilul singur și înspăimântat încerca să-și astupe urechile, agresate de ura din voci.

Oare, Timothy Warrick fusese deja afectat de lupta continuă a părinților? Elizabeth își zise că, poate, scoaterea lui din acel

mediu nociv pentru personalitate, la o vârstă atât de fragedă, i-ar oferi o șansă mai bună decât avusese ea. Spera că, în familie, își va face apariția un „unchi Luke”, sau o „mătușă Amanda”, sau măcar un tată vitreg, care să-l ajute, oferindu-i stabilitatea necesară unei dezvoltări armonioase.

Rămase la fereastră un timp, gânditoare, singura mișcare fiind cursa, până la buze, făcută de țigară, din când în când. Elaine Warrick va primi divorțul. Mărturiile ample îi furnizaseră suficientă motivație pentru o asemenea decizie. În cazul acesta, custodia asupra copilului devenea o ultimă decizie a acelei zile, pe care ar fi preferat să nu fie nevoită s-o ia.

– E un priveghi particular, sau poate participa oricine? întrebă Isobel, din ușă.

Elizabeth se întoarse și zâmbi. Veni la birou și stinse țigara.

– Riscurile meseriei. Ce-ai spune de un prânz?

– Îmi pare rău, dar am întâlnire cu soră-mea, răspunse Isobel. Vrei s-o amân?

– Nu, nu. Am să-mi iau un sandviș și am să fac o plimbare. Cred că aerul proaspăt îmi va face bine. Isobel aprobă și își văzu de drum.

Elizabeth își luă poșeta și ieși din birou, simțind că-i era imposibil să rămână înăuntru. O intriga faptul că era atât de atrasă de exterior. Încă din copilărie, când apărea vreo problemă, ieșea la o plimbare lungă.

Ajunse în coridor și închise ușa în urmă. Întorcându-se, se pomeni în fața lui Nate Chandler, care se sprijinea de perete, discutând cu Jim Tolar, aprodul. „Foarte amical!” își spuse ea. „De unde-l cunoaște, oare, pe Jim?”

– A, iat-o, zise el, tărăgănat, provocând-o din privire să facă o scenă. Parcă îi transmitea un mesaj, avertizând-o că, la nevoie, putea și el să joace incorect.

Purta alt costum elegant și o cămașă albă, contrastând cu gâtul și figura bronzate. Aspectul lui contrasta brutal cu cel afișat pe insula Padre. Cu excepția privirii provocatoare. Pe moment, deținea toate atuurile, iar Elizabethei nu-i convenea deloc situația.

Nedorind să dea un spectacol în folosul lui Jim, înțelese că era constrânsă să-l însoțească pe Nate afară din clădire. „Dar nici un pas mai departe!” își jură ea. Nu va îndrăzni s-o răpească de pe stradă. Oare?

Arboră un zâmbet forțat și porni spre el. Numai Nate era conștient că acea atitudine amicală din gesturi nu se reflecta și în privirile, ca niște lame de pumnal, sfâșiindu-l cu cu vârfuri oțelite.

– Am întârziat? întrebă ea, dorindu-și să rămână calmă. „Așteaptă numai să ajungem afară, domnule Chandler,” își zise. „Ai să regreti ziua în care ți-ai închipuit că poți intra aici în pas de dans, ca să mă obligi să-ți rabd prezența.”

– Deloc, replică Nate suav. Îl salută pe Jim, apoi veni să-i ia brațul.

– În locul tău, aș fi foarte atent, Amanda Elizabeth. Altfel, s-ar putea să fii obligată să apelezi la un dentist, o atenționă el calm, conducând-o spre ușa de la intrare.

– Ce vrei să spui? se răsti ea, riscând o privire fugitivă la expresia plăcută ce-i împodobeia figura.

– Întrebări și iar întrebări! o tachină el.

– Și cum se face că-l cunoști pe Jim Tolar?

– Astăzi l-am văzut pentru prima oară, dar scrâșnești din dinți așa de tare încât mă mir că nu te doare. Mulțumită? Ochii albaștri îi scanară trăsăturile feței, oprindu-se mai mult asupra gurii. Nu te atrage ideea de a lua prânzul cu iubitul dumitale, doamnă judecător? Întrebă el, în bătaie de joc.

– Nu ești iubitul meu, Nate Chandler, mârâi ea răzbunătoare, observând apoi că, într-adevăr, începuse s-o doară maxilarul. Și nici n-am de gând să prânzesc cu tine. Aș prefera să mănânc în compania celui mai aprig dușman, decât să mă așez la aceeași masă cu tine.

– Ciudat, chicoti el, ca răspuns la acea ostilitate fățișă. Îmi închipuiam că dețin monopolul. Mai sunt și alți nenorociți, pe care-i dezavuezi la fel de mult?

– Pentru moment, nu-mi mai vine în minte nici unul, murmură Elizabeth mohorâtă. De ce n-o inviți la masă pe amazoana aceea blondă? Părea destul de interesată de compania ta, când a reușit să-ți dea de urmă pe South Padre. Te-ai plictisit de ea atât de curând?

La dracu! De ce nu era capabilă să-și țină gura? Cunoștea răspunsul încă înainte de a pune întrebarea. Se simțise umilită la apariția blondei înalte, care coborâse din mașină în acea ultimă zi a vacanței. Se încovoiasă ca lovită, privind la picioarele lungi și bronzate ce răsăreau din șortul alb, foarte sumar, în vreme ce acopereau distanța dintre mașină și locul în care Nate se plimba pe plajă.

Rămăsese paralizată de agonie, când îmbrățișarea se transformase într-un sărut lung, plin de pasiune.

– Mica vizită a Nadiei te-a făcut geloasă? Înterveni Nate, întrerupând dureroasa amintire.

– Geloasă? Vocea ei era rigidă. Nu prea. Mai iute recunoscătoare. Fără intervenția ei, m-aș fi putut da în spectacol mai rău.

Într-o oarecare măsură, era adevărat. Apariția altei femei o obligase să ia în considerare toate avertismentele ignorate până atunci, cu nonșalanță. După câteva zile și nopți de idilă, își închipuise despre situație lucruri care o făceau, încă, să intre în pământ de rușine.

– Deci, asta este motivația notiței pe care am găsit-o lipită pe ușă, când m-am întors de la prânzul cu Nadia, murmură el, gânditor. Dacă ai mai fi rămas o vreme, ai fi constatat cu proprii ochi că am trimis-o acasă.

– Într-adevăr, nu mă interesează, Nate. Acum, nu-mi doresc decât să-mi dai drumul la braț, îi comunică Elizabeth, pe tonul cel mai caustic. Am avut parte de o dimineață destul de neplăcută, iar după-amiaza nu se anunță mai promițătoare. De îndată ce ajunseră în stradă, se opri, purtând pe chip o expresie încăpățânată.

– Plănuiești s-o zbughești imediat ce-ți eliberez brațul?

Privirea ei rămase fermă.

– Nici nu-ți închipui cât de repede.

– În cazul acesta, mă tem că nu-ți voi face pe plac. Întâmplător, știi că avem la dispoziție două ceasuri și vreau să-ți ofer un prânz. Avem de discutat câteva chestiuni. Se citea hotărâre în privirea lui.

Dacă ar fi continuat să-l respingă categoric, ar fi lăsat impresia că se temea de el. Poate că ar fi fost mai înțelept să-i accepte planurile, deocamdată. În afară de asta, știa, din experiența hărțuielilor anterioare, că Nate avea reacții foarte

neșteptate. Cu efort minim, realiza lucruri pe care alți bărbați nu le-ar fi obținut niciodată. În cazul ei, era cu siguranță adevărat.

– Bine, fie, acceptă ea, fără cordialitate. Dar, să știi, merg fiindcă așa vreau, nu de frică. Nu mă interesezi ca prieten, sau ca amant și nici nu umblu după banii tăi. Clar?

– Desigur, Elizabeth.

În locul sclipirii triumfătoare la care se aștepta, ochii lui exprimă doar o satisfacție calmă. „Și de ce nu?” argumentă ea în sine. „Este mult prea cizelat, pentru a recurge la asemenea manifestări jalnice.” Numai un bărbat nesigur pe sine și calitățile sale ar fi jubilat. Nate se născuse cu talentul de a dezarma membrele sexului opus.

Fruntea Elizabethei era încruntată, iar ea își mușca buza de jos.

– N-aș vrea să-ți întrerup meditația profundă, Amanda Elizabeth, dar nu crezi că am bătea la ochi mai puțin, dacă ne-am îndrepta spre parcare? Oamenii încep să ne privească, remarcă el, cu blândețe.

– Nu-mi pasă și renunță să-mi mai spui Amanda Elizabeth. Ai făcut-o de mai multe ori și nu-mi place. Doar prietenii intimi și familia au acest privilegiu. Privi spre mașini, apoi își aminti că el spusese ceva despre parcare. Unde este mașina ta? întrebă ea, mușcător.

– La reparat.

– Da? Și unde anume vom mânca?

– La mine acasă.

– A, nu. Făcu un pas înapoi. Până aici!

– Ți-e teamă? o provocă Nate.

– Nu. Doar că nu mă interesează, atâta tot.

Nate zâmbi periculos, apoi eliberă brațul Elizabethei și-i prinse mâna.

– Aseară, ți-ai dat silința să mă convingi că cele petrecute pe South Padre n-au fost decât un interludiu plăcut. Acum, te porți ca o femeie deranjată de amintirile respective. Trebuie să existe un motiv pentru panica și nervozitatea ce par să te cuprindă de îndată ce apar.

Decât să rămână pe trotuar la ora amiezei și să se certe cu el, Elizabeth oftă, resemnată. Își retrase mâna și porni spre parcare.

– Nu prea obișnuiesc să asigur transportul, când sunt invitată la masă, îi aruncă peste umăr, pentru cazul că s-ar fi simțit victorios.

– Nici nu m-aș fi așteptat, replică el concis.

– Sigur, asta nu se aplică în cazul tău, zise ea cu voce mieroasă, menită să-l zgândărească. La banii tăi, aș zice că ai la dispoziție oricâte mașini.

– Te deranjează că nu-s sărăntoc, cum mă credeai?

– Nu. Mă deranjează numai că trebuie să-ți suport prezența. Faci des așa ceva, sau sunt fericita aleasă pentru o toană?

Nate își stăpânea greu amuzamentul.

– Având o asemenea reputație, mă străduiesc să fac fericite pe toate doamnele.

Elizabeth se opri brusc, privindu-l mânioasă.

– Ești un ...

– Hei, hei, Amanda Elizabeth, îi întrerupse el ieșirea necontrolată. Amintește-ți cine ești! Nu se face ca lumea să te vadă, în mijlocul parcării, pradă unui acces de mânie.

– Nu eram pe cale să am un acces de furie.

Vârî mâna în poșetă, căutând cheile, apoi porni spre locul rezervat.

Uimirea fățișă a lui Nate în fața MG-ului hodorogit, reuși, prima dată de când se întâlniseră, s-o bine dispună.

– Doamne! exclamă el, zgâindu-se la micuța mașină. Nici o mirare că aseară se auzea de parcă ai fi condus un tanc. Acum, la lumina zilei, se vede că-i numai bună de aruncat la gunoi.

– Ți-e frică, Nate, spuse ea, aruncându-i o privire nimicitoare.

– Te pricepi la șofat la fel de bine ca la făcut amor? întrebă el, pe același ton potolit.

– N-am înregistrat nici o plângere în ultimele patru luni ... nici la volan, nici în pat, replică ea, fără să clipească. Așa – își ridică, provocator, legătura de chei – mergem?

Încruntat, Nate se înghesui pe scaunul pasagerului. Elizabeth îl urmărea, cu bucurie răutăcioasă.

– Acum, regreți invitația? zise ea, sprijinindu-se de spătar. Constatase în timp, că era mult mai prudent să-și lase pasagerii să se acomodeze puțin, înainte de a-i supune năbădăilor ciudate ale mașinuței.

Când îl crezu suficient acomodat, Elizabeth întoarse cheia în contact și așteptă ca motorul să prindă viață. Apoi, introduse schimbătorul în marșarier. După ce mașina fu corect aliniată spre ieșirea din parcare, reveni în treapta întâi de viteză. MG-ul se supuse, cu un minunat spectacol de convulsii și smucituri, provocându-i lui Nate un șir de expresii neortodoxe.

Elizabeth se abținu să-i comenteze ieșirea, concentrându-se la schimbarea vitezelor, la mașinile care-i depășeau vâjâind și asupra luminilor semafoarelor, încercând, fără să reușească, să rămână serioasă.

– Ce dracu găsești atât de amuzant? întrebă Nate pe un ton amenințător, căutând ceva de care să se țină.

– Pe tine, râse ea. Pari un gigant prins într-o cutie de chibrituri. Ești sigur că nu-ți va afecta reputația? continuă veselă, dar imediat își dori să fi tăcut.

Câteva momente o privi fix, cu sprâncenele unite într-o linie aspră, deasupra ochilor albaștri. Elizabeth se simți transportată în alt timp și loc, făcând dragoste sub lumina blândă a lunii strălucitoare. Fără să-și dea seama, scutură din cap, încercând să scape de viziune. Amintirile acelea erau moarte. Aparțineau unei realități depășite de multă vreme.

– Poți să pornești, acum, Elizabeth. Vocea aspră a lui Nate rupse vraja. S-a făcut verde.

Spera ca vibrațiile mașinii să-i ascundă tremurul mâinilor. Se întoarse și rămase cu privirea ațintită asupra drumului. Restul drumului îl parcurseră în liniște. Ea era asaltată de nesiguranță și teamă, iar el păstra o expresie gânditoare.

Apartamentul contrazicea reputația bărbatului. În locul așteptatei abundente, Elizabeth descoperi un cămin primitiv, decorat cu gust.

Camera de zi era cu două trepte mai jos, față de holul de la intrare. Rămase în pragul ușii duble și studie încăperea, cu surpriză aprobatoare. Camera enormă conținea o gamă plăcută de canapele lungi și fotolii tapisate cu țesături de lână, în nuanțe de crem, ruginiu și castaniu. Pardoseala era

acoperită de un covor gros, plușat, de culoare bej. Mai multe măsuțe și veioze erau amplasate cu vizibilă preocupare pentru confort și relaxare. Pe măsuțe erau împrăștiate reviste, iar farmecul camerei era completat de câteva ghivece cu plante ornamentale.

– Nu cumva ești surprinsă? întrebă Nate.

– Pare ... atât de primitiv, spuse ea, cerându-i scuze din privire. Mă așteptam la ceva nițel mai pretentios.

– Înțeleg. Poate niște lumini difuze, muzică în surdină și divane joase? În sprijinul orgiilor pe care le organizez noapte de noapte. Asta te așteptai să găsești, Elizabeth? spuse el, pe un ton ce nu încerca să-i ascundă neplăcerea.

– Ei bine, nu se presupune că ai fi un soi de rege al libertinajului? Ți-ai dat multă osteneală să mă pui la curent cu succesele tale la femei. De ce te deranjează că mă aștept să descopăr ceea ce mi-ai sugerat?

Îl văzu pe Nate, desprinzându-se de canatul ușii și făcând un pas în direcția ei, cu o lucire hotărâtă în privire. Instinctiv, se retrase și se simți pășind în gol. Înainte de a reuși să strige, Nate o prinse și o ridică.

În loc s-o lase jos, continuă s-o țină în brațe. Mâinile ei, care cu câteva clipe în urmă băteau aerul, încercând să amortizeze iminenta cădere, îi cuprinseseră acum grumazul.

– Nu știu ce-a fost în mintea mea, să cred că va fi nevoie de eforturi de convingere, pentru a te ține iar în brațe, spuse el răgușit. Nu aveam decât să rămân în preajma ta cinci minute, ca să ajungi aici din proprie inițiativă.

De astă dată, Elizabeth nu reacționează. Își simțea trupul răspunzând brațelor viguroase și căldurii emanate de el. Până și parfumul lui aparține contribuia la instaurarea senzației de panică. Știa că nu are nici o șansă, dacă nu va scăpa de el, de orice formă de contact fizic.

– Lasă-mă jos, ceru ea, cu o voce miorlăită, parcă străină. Se zbatu să scape din brațele lui. Te rog, Nate! îl imploră. N-am venit astăzi, aici, ca să o luăm de la capăt. Ochiul ei exprima aceeași solicitare.

Nate fu surprins de spaima și vulnerabilitatea reflectate pe figura ei.

– Bine, cu o condiție, zise el liniștit.

– Care?

– Să mă săruți. Un pupic, Elizabeth. Să spunem – își ridică fruntea, zâmbind cu mândrie – în amintirea trecutului.

– Nu mi s-a mai cerut niciodată ceva în schimbul mesei, îi spuse ea, încruntată.

– Atunci, ca individ deschis noului, ar trebui să privești lucrul ca pe o experiență inedită, doamnă judecător. Folosise un ton la fel de încăpățânat. Acum, nu ești în propria sală de tribunal. Acesta este domeniul meu și eu fac legea. Nu-s patrulare de poliție și nici posibilități de evadare pe ușa din dos. Clar? Gura și bărbia lui aveau un aspect de hotărâre, care o făcure să nu-i pună la îndoială sinceritatea.

– Un sărut? întrebă ea sceptică.

– Unul. Numai că nu accept o pupătură pe obraz sau pe frunte. Vreau un sărut adevărat, Elizabeth.

– Prea bine, suspină ea în semn de resemnare silită. „De ce naiba mi-am închipuit că va fi mai simplu să-i fac pe plac?” își spuse ea, sărutându-l.

Inițial, intenționase să-și lipească buzele de ale lui, iar apoi să se retragă. Dar, la fel cu toate celelalte planuri bine concepute, privindu-l pe Nate, și acesta își luă zborul pe fereastră în momentul atingerii buzelor.

Sentimentele uitate după patru luni părură să pună stăpânire pe situație și simți că în ea sălășluiesc două voințe. Latura ei pasională, care-i mai cedase lui Nate pe insulă, preluă inițiativa. Sub influența sărutului, se deschise ca o floare, amintindu-și vechile senzații.

În acea năvală a simțurilor, revenind la viață sub influența sângelui care-i alerga prin vene, Elizabeth auzi parcă slaba batjocură a celeilalte jumătăți a personalității ei, încercând să-i arate cine era Nate, de fapt. În scurtul moment de luciditate, încercă să se desprindă.

Nate îi simți reculul și-i interzise evadarea. Îndepărtă mâna care o susținea sub genunchi și o lăsă să alunece încetisor de-a lungul corpului lui. Pe parcursul scurtului, dar excitantului traseu, Elizabeth era conștientă de musculatura ce juca sub costumul lui.

Auzi suspinul aspru care-i părăsi buzele, atunci când se îndreptă ca s-o privească.

– Nu cred că ești atât de indiferentă, pe cât ai vrea să mă faci să cred, Elizabeth.

Îi întoarse privirea, cu ochii plini de disperare tăcută. „Nu,” își spuse, „nu-s indiferentă, dar sunt înfricoșată!”

– Cred că amândoi am fost cinstiți, Nate, în privința sentimentelor, zise ea blând. Te găsesc foarte atrăgător.

– Atunci, de ce ai reacționat astfel, când ne-am întâlnit la unchiul tău? întrebă el, în vreme ce o mângâia pe spate și pe umeri. Ai luat-o la fugă de parcă aș fi fost un pericol pentru siguranța ta.

Elizabeth zâmbi tristă. Își așează palmele pe pieptul lui și făcu un pas înapoi.

– Pune-te în locul meu, o clipă. Am avut o escapadă cu tine, considerându-te ... – ridică din umeri indecisă – golan. Când ți-ai făcut apariția cu unchiul Luke, am rămas buimacă. Pe urmă, cred că a fost un amestec de mânie, cauzată de înșelăciune, și stupiditate.

– Ți pare prostescă dragostea dintre noi? întrebă Nate. N-a fost un simplu capriciu estival, Elizabeth. A fost fantastică și minunată, și-mi voi da toată silința să se repete.

Vocea lui nu era amenințătoare, afirmând doar o stare de fapt, cu o hotărâre mai înspăimântătoare decât o acțiune fătășă.

Se îndepărtă mai mult, bucuroasă că nu mai încerca s-o oprească. Însă el nu acționa astfel. Aflase de multă vreme. Și poate că ăsta era lucrul care o deranja cel mai mult.

Dacă Nate ar fi fost tipul de bărbat care să profite de slăbiciunea femeilor, s-ar fi putut consola cu ideea irațională că n-avusese ce face, în fața forței. Dar știa că nu era cazul. Nu-i promisese nimic și nici nu-i ceruse promisiuni. Când ajunseseră să facă dragoste, lucrul se petrecuse simplu și natural.

Privi spre el, peste umăr, iar ochii ei erau încărcăți de o ciudată tristețe.

– Îmi pare teribil de rău Nate, dar nu pot fi de acord cu tine. Fiindcă, vezi tu, n-am de gând să reluăm povestea.

Capitolul 6

– Ai o legătură cu Frank Whitcomb? întrebă el după o scurtă pauză.

– Îmi este prieten, nimic mai mult, răspunse ea cu repeziciune. Pentru mine, este foarte important să nu mă atașez de nimeni.

– De ce? fu el curios, urmând-o în cameră. Și nu încerca să mă amăgești, spunându-mi că nu ești interesată, fiindcă știu că nu-i așa.

– Dar chiar așa este. Elizabeth zâmbi cu blândețe. Și nu încerc să te duc cu preșul. Acesta este adevărul. Problema, sau cum vrei să-i spui, ține de mine, de alcătuirea mea.

– Adică? insistă Nate. Se apropie de una dintre canapele și se așază cu ceafa sprijinită de spătarul scund.

– Nu doresc să mă implic, spuse ea. Îmi place să fiu liberă să vin sau să plec după bunul meu plac. Cariera mea evoluează foarte bine. Așa că, nu înțeleg de ce ar trebui să-mi complic existența.

Atitudinea lui Nate, care o privea și asculta micul discurs pregătit, o tulbura pe Elizabeth.

– Vrei să spui că n-a mai fost nimeni în viața ta, de când ne-am văzut ultima dată? Întrebă el, neîncrezător.

Elizabeth oftă, așezându-se pe brațul unui fotoliu capitonat.

– Mi-ar fi plăcut să mă crezi, Nate, dar, dacă nu poți, asta-i treaba ta. Mă văd cu o serie de bărbați, dar nu m-am culcat cu nici unul. Se încruntă. E chiar așa greu de crezut?

Nate ridică din umerii puternici.

– Aș zice că-i unicat, pentru epoca asta și vârsta ta.

– Am senzația că n-ai spus-o ca pe un compliment. Îi zâmbi pe deasupra măsuței joase din fața canapelei.

– Probabil că ai dreptate, admise el, în silă. Se ridică. N-am mai avut parte de o femeie care să refuze să se culce cu mine, Elizabeth, o informă el de la înălțimea sa dominatoare, și cred că egoul mi-a fost binișor afectat. Veni spre ea, acoperind distanța din câțiva pași. Bun – zâmbi el, întinzându-i mâna – dacă nu te pot convinge să-mi admiri dormitorul, mai ales patul, ce părere ai de ceva de mâncare? Joseph are întotdeauna câte ceva pus deoparte.

– Ei bine, domnule Chandler, foarte amabil din partea dumitale, zise ea, permițându-i s-o ajute să se ridice. Te avertizez, însă, nu prea mi-e foame.

– Ah, probabil că ai uitat cât de convingător pot fi. Ți-am mai zgândărit apetitul dificil și altă dată, ții minte?

Elizabeth își amintea foarte bine și își feri ochii de luminițele jucăușe din privirea lui. Fusese o remarcă ambiguă și amândoi erau conștienți.

***

—Nu știu cine-i acest Joseph, spuse Elizabeth mai târziu, pe când savurau cafeaua, în micuțul separeu al bucătăriei strălucind de curățenie, dar, dacă poate fi ademenit să te părăsească o voi face. Găluștele lui sunt dumnezeiești.

Nate se așează mai bine pe scaun și o urmări cum aprindea o a doua țigară, în mai puțin de zece minute.

— Îmi voi face datoria să-i comunic lui Joseph aprecierile. S-ar putea să obțin o urmă de zâmbet de la nemernicul irascibil. Fumezi prea mult, doamnă judecător McBain. Ce te deranjează? întrebă el, schimbând brusc subiectul.

„Chiar tu,” fu tentată să răspundă. Dar nu era complet adevărat. Deși prezența lui apărea ca o amenințare, privind viitorul apropiat, pentru moment o îngrozea perspectiva întoarcerii în sala de judecată și hotărârea pe care trebuia s-o ia.

— Cred că ți-am mai pomenit despre procesul de divorț, destul de neplăcut, pe care-l judec. În după-amiaza asta, trebuie să decid cine va avea custodia asupra copilului de doi ani.

— Și asta nu-ți convine?

— Da. Poate că a fi judecător este o ocupație cu prestigiu, dar abia aștept ziua în care voi putea să-mi practic meseria, fără să fiu constrânsă să impun legea.

Nate sprijini un cot pe brațul fotoliului și-și propti bărbia în pumn, admirând frumusețea delicată a femeii din fața lui. În locul lucirilor de lăcomie și a perseverenței, prezente de

obicei în ochii cunoștințelor sale feminine, pe figura Elizabethei nu găsea decât compasiune și grijă, iar lucrul nu-i prea plăcea. Căci nici una nu-i era adresată.

Era obișnuit să beneficieze de întreaga atenție a femeilor și, cinstit vorbind, adesea, mai mult decât afecțiunea pe care o cerea. Totuși, în ceea ce-o privea pe Elizabeth, prezența lui o influența cam cât o răceală severă.

– Ți plac copiii, Elizabeth?

– A, da, răspunse ea cu căldură, lăsând garda jos pentru moment. Adesea, m-am gândit la cât de plăcut ar fi să am o familie numeroasă.

– Zău? spuse Nate cu îngâmfarea aceea enervantă. Și asta nu provoacă unele speculații printre tovarășii tăi de muncă?

– De ce ar face-o? Se cunosc destule cazuri de femei care au copii, fără ca asta să determine scandaluri serioase.

– Păi, replică el inocent, după mine, ideea ta este minunată și îți ofer tot sprijinul. Dar, ce voiam să spun este că, dacă ești atât de deschisă noului, pe cât vrei să mă faci să cred, iar refuzul tău de a te implica într-o relație serioasă cu un bărbat rămâne în vigoare, nu pricep cum sperii să-ți atingi remarcabilul scop?

O clipă, Elizabeth îl privi fix. Era clar că picase în propria capcană. Dar relația lor unică o împiedica să admită înfrângerea atât de ușor.

– Există și alte modalități ca o femeie să devină mamă, care nu implică obligativitatea prezenței constante a unui bărbat, Nate, contră ea, cu șiretenie.

– Ca de exemplu?

– Păi ... la mintea cocoșului ar fi adopția. O mamă singură nu mai este privită atât de rău, în zilele noastre. Apoi,

continuă ea, incapabilă să-și ascundă veselia, sunt băncile de spermă. În ultimul timp, au apărut o mulțime de posibilități, ca o femeie singură să crească un copil, spre deosebire de vremurile când purta stigmatul de „necăsătorită” și era considerată incompetentă.

– Doamne! Nate o privea cu gura căscată. Cred că ți-ai pierdut mințile.

– Zău? De ce? zise ea degajat, întâlnindu-i privirea neîncrezătoare. De ce n-ar avea femeia dreptul de a hotărî dacă vrea sau nu să îndure atitudinea de păun a unui bărbat, în timpul ritualului de împerechere? Se sprijini de spătarul scaunului și pretinse că prevede viitorul. Gândește-te, Nate. Rolul bărbatului în societate, așa cum îl percepem acum, s-ar putea perima. Ce fantastic pas înainte ar fi ca femeia să capete dreptul inalienabil de a decide asupra destinului omenirii!

– Ce aiureală!

– Cum ai spus? zise Elizabeth, reușind cu greutate să treacă peste hohotul de râs cara amenința s-o îneco.

– M-ai auzit, murmură el, folosind acel ton neplăcut, pe care și-l amintea din ziua când se cunoscuseră. N-ai decât să-ți compari toate cunoștințele masculine cu păunii, dacă așa crezi, însă eu refuz să fiu vârat în această categorie.

Elizabeth își mușcă buza de jos, gânditoare, înfruntând limbajul aspru al bărbatului încruntat din fața ei.

– Poate că ai dreptate, căzu ea de acord, fără tragere de inimă. Nu pot să afirm că ți-ai fi expus penajul strălucitor. Dacă mă ajută memoria, te-ai comportat mai degrabă ca un urs lipsit de maniere.

– Întotdeauna? întrebă el, aluziv. Nu prea cred, iubito! Dacă și eu îmi amintesc bine, o luă el în derâdere, ursul cel

morocănos a fost bine venit în câteva rânduri, în săptămâna aceea de primăvară. Spre mulțumirea ei, Elizabeth fu întreruptă de sosirea lui Joseph Dane.

În sine, nu-l putea descrie pe salvator decât cu vorba „aspru”. În timp ce nou-venitul lăsa pe bufet două pungi uriașe cu alimente, fu convinsă că figura lui era demnă de a fi immortalizată pe pânză, purtând titlul de „Om în suferință”.

Nici o urmă de zâmbet nu-i luminează fața, când Nate îl chemă și făcu prezentările. Nici un efort să-și facă prezența bine venită, deși o supuse unei examinări atente. Amuzată de atitudinea acestui individ irascibil, Elizabeth deschise gura, pentru a-i arăta cu mândrie, într-un zâmbet amical, dantura impecabilă.

– Elizabeth e impresionată de găluștele tale, Joseph, întrerupse Nate tăcerea stânjenitoare instalată. Totuși, nu lăsa lauda să ți se urce la cap. Ea nu-i în stare nici să prăjească o felie de șuncă fără să stârnească un dezastru, adăugă el mios, aruncându-i Elizabethei un surâs malițios.

– Nu ține seama de tachinările lui Nate, domnișoară McBain. De când s-a născut, îmi dau silința să-i insuflu măcar un minimum de bună creștere. Din păcate, sunt obligat să-mi recunosc eșecul.

– Înțeleg perfect, Joseph. Elizabeth îi zâmbi încruntatului personaj. Am avut prilejul să-i cunosc comportamentul. Îți pricep dezamăgirea.

– Ei bine ... spuse el, pe gânduri. Își mută privirea spre Nate, purtând pe chip o expresie mulțumită – cel puțin, așa i se păru Elizabethei.

– S-ar putea să mai existe speranță pentru tine, băiete.

Elizabeth fu înveselită de tratamentul pe care i-l aplica Joseph. *Băiete* nu se prea potrivea cu conformația, sau experiența în materie de amor, ale lui Nate.

Afectând obișnuință resemnată la glumele îndoielnice ale unei persoane ce nu se poate lăuda cu integritatea facultăților mentale, Nate se întoarse spre ea, zâmbind înghețat.

– Dacă n-ai înțeles, tocmai ai primit un compliment, Elizabeth.

– Capacitățile intelectuale ale domnișoarei McBain fac inutile clarificările, Nate, anunță Joseph, sarcastic. Tânăra domnișoară și cu mine ne înțelegem perfect, nu-i așa?

– Desigur, aprobă Elizabeth fără întârziere, impulsionată de remarcile insultătoare pe care și le aruncau cei doi.

Când veni vremea plecării, în loc s-o conducă până la mașină, Nate se înghesui din nou pe locul pasagerului. De data asta, Elizabeth nu mai făcu nici un efort de a-și ascunde amuzamentul.

– Ce pericol extrem te obligă să riști altă călătorie în mașina mea?

Nate o privi câteva secunde fără să răspundă, apoi zise:

– O întâlnire, peste douăzeci de minute. Plus faptul că n-am fost niciodată capabil să rezist unei provocări periculoase. Iar o călătorie cu tine asta reprezintă.

Scuturând ștrengărește din cap, Elizabeth puse în funcțiune motorul astmatic. Peste câteva momente, pe drumul spre tribunal, îl întrebă pe Nate unde-l găsisese pe Joseph.

– Cred că n-am mai cunoscut niciodată un astfel de om. Mereu este la fel de sincer?

– Întotdeauna, răspunse Nate. A lucrat pentru tata, înainte de nașterea mea. A suferit un accident și a fost constrâns să rămână la pat mai multe luni. În vremea aceea, m-am născut, iar mama a murit. În loc să-și reia vechiul post, la fermă, mi-a devenit dădacă. Tata continua să sufere după dispariția mamei și, o vreme, a cam uitat că exist.

– Îmi pare rău, murmură Elizabeth.

– Ah, nu dădea vina pe mine; pur și simplu nu putea trece peste pierdere. Joseph, nu numai c-a avut grijă de mine, dar l-a susținut și pe tata. Așa că – îi aruncă o privire mâhnită – acum, am de suportat flecăreala a doi bătrâni țăfnoși și excentrici.

– Stă de mult cu tine?

– Din păcate! oftă el. A doua zi după ce m-am mutat, s-a înființat la ușă, declarându-și intenția de a avea grijă de mine. În prezent, lupta durează de mai mult de optsprezece ani și sunt într-o permanentă retragere strategică.

– Dar nu prea te deranjează, nu-i așa? Vreau să spun că este vizibilă afecțiunea pe care ți-o poartă. Relațiile dintre voi sunt amuzante și, în același timp, înduioșătoare.

– O, înțeleg, trăgăună cuvintele Nate, privind-o fix. Dacă este atât de dornic să aibă grijă de mine, mai bine să-i permit s-o facă. Asta voiai să zici?

Elizabeth își luă ochii de la traficul intens, privindu-l un singur moment și apoi se întoarse iar la drum.

– Da. De ce?

– Păi, spuse el, prefăcându-se nedreptățit, în ultimele douăzeci și patru de ore, am tot încercat să atrag atenția unei

anumite persoane, că mi-ar plăcea să-i port de grijă. Nu m-am ales decât cu o tentativă, nu foarte reușită, de evadare și o lungă conversație cu polițistul Hobbs.

– Nu ți-a plăcut Hobbs? Întrebă ea, înăbușind un nou acces de râs.

– Nici de frică! Te cam dezumfli, când mașinile încetinesc și șoferii te privesc, în vreme ce stai de vorbă cu prietenii noștri în uniformă albastră. Imediat te percep ca pe un soi de infractor, posibil vinovat de vreun viol, sau mai rău.

– Fred Hobbs nu-și închipuia așa ceva, își apără Elizabeth prietenul. L-am rugat doar să te rețină, cât să am vreme să ajung acasă.

– Și ce motiv i-ai dat, dacă-mi dai voie să întreb?

– I-am spus că era ziua ta și că aveam nevoie de timp să-ți pregătesc o petrecere surpriză. La strigătul lui batjocoritor, ea răspunse cu un zâmbet micios. Ce-i, Nate? Pari să nu mă crezi!

– Chiar așa, rânji el. După cât se pare, ai uitat că am mai suferit o experiență la fel de umilitoare din partea ta. Se aplecă spre ea, iar privirea lui o lăasă fără suflare, în ciuda amintirii plăcute a acelei evoluții aeriene. Da, spuse el, neplăcerea întipăririi-i-se pe figură. Văd că-ți amintești.

– Aș vrea să accentuez, domnule Chandler, că mi-am cerut scuze a doua zi și că le-ai acceptat. Ai obiceiul de a readuce în discuție greșeli vechi, de fiecare dată când îți convine?

– Nu, izbucni el ofensat. Dar, nici n-am mai jucat după cum dictează altcineva, până acum.

Elizabeth nu comentă, neștiind încotro se îndrepta discuția. Nate părea cuprins de o dispoziție ciudată, iar ea se simțea destul de intimidată.

O tăcere stânjenitoare îi învălui restul drumului, până în parcare tribunalului. Elizabeth opri MG-ul pe locul rezervat și se aplecă să oprească motorul și să scoată cheia din contact. Înainte de a apuca s-o retragă, degetele lui îi cuprinseseră mâna într-o strânsoare ușoară, împiedicându-i orice mișcare.

– Aș vrea să ne mai vedem.

– De ce? Au trecut mai multe luni, Nate, de la întâlnirea noastră pe South Padre. Doar nu te așteptai să cred că, dintr-o dată, te-a năpădit dorința de nestăvilat de a mă căuta?

– A, dorința a existat mereu, Elizabeth, crede-mă. Dar a trebuit s-o las deoparte, din cauza unor călătorii de afaceri în străinătate. Mai era și problema minoră a găsirii tale. M-am cam enervat, atunci când am dat peste articolul ce-ți anunța numirea.

– Spui că erai supărat, când ai descoperit anunțul. De ce? întrebă ea și își ținu respirația în așteptarea răspunsului.

Înainte de a-și explica simțămintele, Nate o privi gânditor și-i eliberă mâna.

– Amintirile, cu o femeie splendidă tremurând de pasiune în bratele mele, nu se prea potriveau cu imaginea ta de judecător. Din nou, sprâncenele sale se uniră într-o linie continuă, deasupra nasului acvilin. N-ai urmat regulile, Elizabeth, și m-a deranjat.

– De ce oare am senzația că, dacă nu ți-aș fi dat ocazia să-mi iei urma ca un ogar, acum n-am mai fi aici? întrebă ea,

sarcastică. După cum ți-am spus aseară, faptul că te-ai prezentat drept Nate Foster te privează de dreptul de a solicita onestitate, sau respectarea regulilor. Cred că eram doi oameni în căutare de relaxare, după constrângerile la care fuseserăm supuși de carierele respective. De ce nu vrei să accepți situația și să treci mai departe?

– Înțeleg. Te-ai hotărât să exploatezi la maximum antipatica mea prezență, tratându-mă ca pe o simplă amintire supărătoare a zilelor tale de desfrâu? Întrebă el, mai degrabă nemulțumit decât enervat. Încă te amăgești că voi accepta această, generos acordată, audiență și voi renunța?

– Și de ce nu? răspunse Elizabeth, cu o bravadă disproporționată față de sentimentele ei reale. Credeai cu adevărat că am să-ți sar în brațe, pentru simplul motiv că ți-ai găsit vreme să te distrezi pe seama mea, jenându-mă cu prezența?

Cuvintele care-i țâșneau din gură nu aveau nici o legătură cu simțămintele reale pentru uriașul încruntat de lângă ea. Se temuse de ziua în care ar fi găsit-o și chiar își imaginase momentul. Numai că n-o preocupase nici o clipă situația stânjenitoare. Îi era frică doar că nu va reuși să-i reziste, în cazul că el ar fi dorit să reia vechea relație. În cele două ocazii, din ultimele douăzeci și patru de ore, Elizabeth își dăduse seama că, dacă nu-l oprea cumva, Nate putea deveni mult mai mult decât o cunoștință intimă, dar întâmplătoare. Ar fi putut descoperi și afecțiunea pe care i-o purta.

Poseda abilitatea de a depăși orice baricădă concepută de ea. De asemenea, era destul de inteligentă, încât să priceapă că atracția pe care o exercita asupra lui se datora, parțial, aparentei ei lipse de interes.

– Accepți să cinăm împreună, astă seară?

– Îmi pare rău, murmură Elizabeth, străduindu-se să îndepărteze gândurile ce o asaltau. Ce ai spus?

– Te-am invitat la masă, deseară. Continuă, aspru. Dacă prezența mea în Houston îți este atât de indiferentă, ce importanță poate avea dacă ne întâlnim, din când în când?

Ca atunci când o invitasese la prânz, părea o propunere inocentă. Totuși, fusese emisă pe un ton mustind de provocări ascunse. Față de vremea petrecută pe insulă, folosea o strategie total diferită, însă Elizabeth nu avea de gând să accepte o a doua întâlnire în aceeași zi.

– Nu știu la ce oră am să scap de la tribunal, Nate. Și nu prea cred să mai am chef de ieșit în oraș. Poate, altă dată.

Se uită la ea, pe gânduri, iar Elizabeth aproape că simți intensitatea acelei sfredeliri albastre. Conținea o derâdere sugerată, prezentă și în zâmbetul buzelor lui senzuale.

– Te-ai hotărât, dintr-o dată, să faci pe inaccesibila, Elizabeth?

– Nu, zise ea. Nimic nu-i mai complicat decât acceptarea unei invitații la cină. Femeia trebuie să aibă minimul de politete de a se angaja într-o conversație. Și, întrucât asta nu mă prea atrage, după o zi întreagă petrecută în instanță, prefer să-mi petrec seara singură.

Se întoarse, deschise portiera și coborî, cu un mic suspin de regret. Ar fi fost atât de simplu să-i accepte inițiativa. Așa de ușor! Ocoli MG-ul și fu oprită de Nate, care-i bara drumul cu propria persoană. Ochii ei uimiți îi întâlneau privirea tulburătoare, în timp ce mâini grele i se așezau pe umeri.

– De astă dată, am să-ți accept scuza, Elizabeth, dar trebuie să te avertizez. Indiferent dacă ești sau nu de acord, am avut o relație foarte reușită, deși scurtă. Nu-ți cer jurăminte eterne, doar șansa de a ne bucura unul de compania celuilalt, o vreme. N-ai decât să inventezi oricâte scuze, însă, până la urmă, voi obține ceea ce-mi doresc. Îi zâmbi, se aplecă și-i mângâie fruntea cu un sărut. Întotdeauna reușesc să-mi ating scopul.

Înainte să poată găsi ceva de spus, se trezi singură în parcare, privindu-l cum se îndepărta și dispărea după colțul clădirii.

Pentru o clipă, simți dorința de a bate din picior de frustrare, sub influența incredibilei neobrăzări a mizerabilului! „Auzi, să-și atingă scopul!” murmură ea, traversând parcare. Nu numai că-și afirmase explicit dorința de a relua relația, dar îi negase dreptul de a avea un cuvânt de spus, pe această temă. „Ei bine, domnule Chandler, vei constata că și eu cunosc jocul acesta”, își spuse ea, cu o lucire diabolică în privire. „Nu-s obișnuită să mi se impună ceva, mai ales de către un desfrânat egoist, convins că nu trebuie decât să pocnească din degete pentru a mă avea la așternut.”

***

Ascultând pledoaria finală a avocatului apărării, Elizabeth își zise că nu avea nici un rost să-și amâne decizia. În ciuda acuzelor lui Charles Warrick la adresa soției, și încercării avocatului său de a păcăli instanța cu astfel de invenții, nu exista nici urmă de dovadă privind nerespectarea, de către reclamantă, a îndatoririlor de mamă și soție.

Pe de altă parte, avocatul ei prezentase fotocopii ale certificatelor medicale, demonstrând efectele bătailor pe care i le administrase Charles Warrick. Martorii povestiseră despre mai multe ocazii în care pârâtul o agresase verbal, sau se îmbătase în asemenea hal încât nu mai putea umbla.

După terminarea pledoariilor, Elizabeth își strânse grăbită notițele și privi spre cei doi avocați. Se ridică în picioare și vorbi:

– Vom lua o pauză de treizeci de minute, ca să-mi revăd notițele. Apoi, voi da glas hotărârii judecătorești. Ședința se întrerupe până la ora patru.

Ajunsă la masa de lucru din cabinet, Elizabeth își recapitulă toate însemnările făcute pe parcursul depoziției reclamantei, comparându-le cu venitul declarat de pârât și constatând că, probabil, va rezulta cea mai mare pensie alimentară din scurta ei carieră de judecător.

Cealaltă decizie care-o aștepta, era mult mai ușor de luat. Datorită instabilității psihice a tatălui și vârstei fragede a copilului, nu exista nici o umbră de îndoială în privința acordării custodiei.

***

La aflarea deciziei, după cum era de așteptat, răsunară exclamații de surpriză din partea familiei pârâtului. Charles fu mult mai explicit, în manifestarea nemulțumirii, sărind în picioare și împrôșcând-o pe Elizabeth cu o mostră de limbaj și maniere care-l lăsa fără cuvinte până și pe propriul avocat.

Pe când Jim Tolar se îndrepta spre bărbatul mânios, Elizabeth se ridică în picioare și se aplecă înainte, sprijinindu-se cu palmele de marginea pupitrului.

— Domnule avocat, dacă nu-ți poți struni clientul, am să-l închid pentru sfidarea curții!

Capitolul 7

Combinatia dintre prezenta lui Nate in Houston si stresul provocat de procesul Warrick o lasa pe Elizabeth cu vitalitatea unui melc, aproape total lipsita de energie.

Pe inserate, intrand in apartament, nu se mai obosi sa aprinda lumina in sufragerie, ci trecu direct in dormitor pentru a scapa de pantofii cu toc si de imbracaminte.

Dupa cateva clipe, pasi sub revarsarea calda a dusului. Intoarse incetisor robinetul cromat, pana ce abia mai putu suporta fierbinteala apei, sperand sa elimine astfel tensiunea acumulata in ceafa si umeri.

Atunci cand, dupa cateva minute, caldura ii invinse oboseala, invaluint-o, opri brusc apa calda. Rabda, cateva secunde, asprimea dusului scoțian, apoi opri si apa rece si iesi din baie.

Infasurata intr-un prosop mare, intra in dormitor. Imbraca bluza pestrita, o pereche de chiloti curati si niste ciorapi de bumbac.

Se strâmbă la propria reflexie în oglindă, adunându-și prosopul și hainele purtate și depozitându-le în coșul de rufe murdare din baie. Nu mai aducea nici pe departe cu femeia îngrijită, îndeplinind funcția de judecător și exact asta își dorea.

Se îndoise adesea de înțelepciunea acceptării acelei însărcinări. Problema nu provenea din incapacitatea ei de a face față. Era mulțumită de ceea ce realizase în noua poziție. „Ceea ce te deranjează”, își spuse ea, „este incapacitatea de a te detașa de cei cu care ai avut de-a face. Oameni ale căror vieți au fost schimbate de hotărârile tale ... mai ales copii.”

Luă peria și începu să-și pieptăne părul în mod mecanic. Singura consolare i-o oferea faptul că mandatul ei de judecător avea să expire curând. Își adună părul la ceafă și-l prinse cu o agrafă subțire. Astfel aranjat, îi încadra figura lipsită de fard, conferind o delicată vulnerabilitate trăsăturilor fine. În adâncimile ochilor întunecați stăruia o sugestie de singurătate melancolică, pe care ar fi negat-o, dacă ar fi observat-o altcineva.

Tocmai întindea pe obraji cremă hidratantă, când auzi soneria de la intrare. Închise ochii o clipă, încruntându-se deranjată. N-avea chef de companie și se gândea să nu răspundă, însă cel care sunase apăsă din nou, hotărât, pe buton.

– La dracu! murmură Elizabeth. Lăasă micul recipient cu cremă, înhăță nervoasă un șervețel și se șterse pe mâini, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

– Cine-i acolo? întrebă ea, iritată, oprindu-se cu mâna pe clanță.

– Cine ai vrea să fie, seara, atât de devreme? răsună răspunsul obraznic al lui Carol Greg.

Elizabeth deschise ușa și se dădu la o parte.

– *Nimeni*. Zîmbi glacial. Speram să-mi petrec seara în liniște.

Amica se strecură pe lângă ea, cu un rânjet neobrăzat pe figură și cu fruntea sus.

– Amanda Elizabeth, manierele tale lasă mult de dorit. Nu se opri decât la canapea, lăsându-se să cadă cu un suspin de satisfacție. Privi spre Elizabeth, care o urmărea cu vizibilă nemulțumire din celălalt capăt al camerei. Dacă n-aș ști că nu-i așa, aș zice că nu te prea bucuri să mă vezi.

Elizabeth trânti ușa de la intrare, reveni în cameră și se așeză pe un scaun.

– N-ai aflat că politicos este să suni întâi și să întrebi dacă nu deranjezi, înainte de a onora pe cineva cu prezența? ripostă ea.

– Vai, vai, ce sensibilă ești! râse Carol. Am trecut numai ca să te întreb dacă nu vrei să iei masa cu mine. Mă simt singuratică.

– Nu, mulțumesc, spuse Elizabeth, fără o cât de mică ezitare. Am avut parte de o zi absolut mizerabilă și n-am nici o intenție să mai ies din casă.

Carol acceptă refuzul nepolitic cu un calm ce vorbea de la sine despre trăinicia prieteniei lor.

– De vină pentru dispoziția de scorpie, e ziua de la tribunal, sau Nate? întrebă ea, fără menajamente.

Elizabeth ridică din umeri nemulțumită.

– Ambele.

– Pare promițător. Te-a sunat Nate?

– Nici vorbă de asemenea atenție! Nu prea pune preț pe regulile politetii, ca și altă cunoștință de-a mea. S-a înființat la ușă și am dat peste el la prânz.

– Hmmm. Ochiul lui Carol străluciră răutăcios. Cred că o să-mi placă individul.

– Normal, comentă Elizabeth, sarcastică. Semănați remarcabil de bine. De fapt, ați face o pereche perfectă. Ce-ar fi să vă aranjez o întâlnire?

– În nici un caz! zise Carol, scuturând din cap, hotărâtă. Aseară, nu-ți trebuia cine știe ce putere de observație să constăți că domnul Chandler a sosit la Houston în căutarea unei oarecare domnișoare Amanda Elizabeth McBain. Nu făcu nici un efort de a-și opri hohotul de râs. Cinstit, Elizabeth, sărmana mătușă a rămas fără cuvinte, la dispariția ta.

Elizabeth zâmbi fără să vrea. Totala nepăsare a blondei în fața proastei dispoziții a gazdei și comportamentul ei, de parcă ar fi fost bine venită, erau dezarmante.

– Te rog – spuse ea, ridicând o mână – nu-mi mai aminti. M-am purtat groaznic. Totuși, în clipa aceea, părea o soluție foarte bună.

– Ai prânzit cu Nate? întrebă Carol.

– Da. Am ajuns la concluzia că există momente când e mai prudent să cedezi, în loc să te opui. Astăzi, a fost o astfel de ocazie.

– Păi, acum, că ce era mai dificil a trecut și ai scăpat nevătămată, de ce să nu te bucuri de el, câtă vreme rămâne în

Houston? sugeră Carol, cu obișnuita lipsă de finețe. Există o mulțime de femei gata să-și sacrifice mâna dreaptă și chiar mai mult, ca o astfel de brută sexy să le caute.

Părerea Elizabethei fu scoasă în evidență de poziția sfidătoare a bărbiei sale, exprimând încăpățănare. Se ridică în picioare.

– Hai să renunțăm la subiectul ăsta! Vrei un pahar cu vin?

– Da, da. Că bine zici! chicoti Carol. Se ridică și ea, urmând-o pe Elizabeth în bucătărie. Acesta este, fără discuție, cel mai ciudat articol de îmbrăcăminte, pe care l-am văzut vreodată, remarcă ea, cu ochii pe cămașa de noapte. Când am cumpărat-o, nu-mi închipuiam că o s-o și porți.

Elizabeth privi în jos, la vibrantele pete de culoare, și zâmbi.

– Și ce-i rău în asta?

– Dacă este nevoie să-ți spun eu, atunci e grav. De ce dracu nu-ți cumperi niște bulendre mai sexy, în care să defilezi? Dacă te-ar vedea acum, sunt convinsă că Nate și-ar pierde interesul pentru micul flirt în care v-ați implicat.

– Nu obosești niciodată să te dai în spectacol? întrebă Elizabeth, turnând vin în pahare.

– Nu. Am fost binecuvântată cu o doză mare de hedonism, când vine vorba despre bărbați. Mă intrigă... adică, majoritatea. Luă paharul întins de Elizabeth și ciocni. În cinstea bărbaților ... și a lui Nate Chandler.

– Există vreo diferență? vru Elizabeth să afle.

Carol își privi prietena din copilărie și scutură din cap, în semn de disperare mută.

– Dintre cunoștințele mele, ești singura femeie capabilă să pună asemenea întrebare ridicolă.

Soneria telefonului întrerupse interesanta conversație. Elizabeth îi făcu semn lui Carol spre dormitor, murmurând un „Scuză-mă!” grăbit și se duse să răspundă. La capătul firului era Amanda. Îi fu frică să nu aducă vorba despre Nate, apoi, pe măsură ce vorbeau, se calmă. Mătușa nu făcu vreo aluzie la serbare, de parcă nici n-ar fi avut loc. Părea că se străduia, în mod atipic, să evite pomenirea evenimentului, iar Elizabeth îi mulțumi în gând unchiului Luke.

În vreme ce vorbeau, i se păru că aude o bătaie la ușă, însă nu-i dădu atenție. Putea răspunde Carol. Probabil vreun vecin, își zise ea, și încercă să se concentreze asupra discuției.

– Am fost complet năucită, draga mea. Au trecut mai mult de doi ani, de când nu m-a mai vizitat mama ta.

– Vrei să spui că mama vine aici? întrebă Elizabeth surprinsă, dându-și seama că, între timp, Amanda își continuase relatarea.

– Sigur că da! Nu m-ai auzit? întrebă mătușa. Mi-a scris și se pare că nu se simte prea bine. O cunoști pe Celeste; după ea, nu există doctori competenți decât aici, în Houston.

– Ți-a comunicat data exactă a sosirii? zise Elizabeth, acum foarte atentă. Trecuse mai bine de un an, de când nu-și mai văzuse părinții.

– Până într-o săptămână, ceea ce înseamnă oricând. Așa că, încearcă să-ți faci un program cât mai flexibil, dragă. Sunt sigură că vei dori să-ți petreci vremea cu ea.

– Așa voi face, mătușă Amanda. Și, dacă mai afli ceva, te rog să mă anunți. După ce o asigură că așa va face, Amanda spuse că trebuia să plece. Elizabeth puse receptorul în furcă și rămase pe marginea patului, cu o expresie gânditoare întipărită pe figură.

Se întreba dacă mama era într-adevăr bolnavă, sau dacă vizita se va solda iar printr-o înfruntare ostilă cu fostul soț. Erau experți în a se întâlni „întâmplător”, iar Elizabeth știa că tatăl ei plănuia să participe la un congres medical, în Houston. Pe felicitarea de ziua ei, existase o mâzgălitură grăbită, anunțând-o asupra venirii lui iminente și a zilei aproximative. În mod ciudat, datele coincideau.

Se ridică și ieși din cameră, gândindu-se că o vacanță ar fi fost ideală, în tentativa de a scăpa de confruntarea amară dintre Michael și Celeste. În camera de zi se opri brusc, cu ochii pe Nate, așezat pe canapea, lângă Carol, cu care discuta lejer, de parcă s-ar fi cunoscut de o viață.

La vederea acelei scene tihnite, se simți năpădită de un val de mânie. Toate gândurile îi fură alungate din minte de sunetul râsului gutural al lui Carol, reacție la cuvintele lui Nate.

Dacă s-ar fi aflat într-o stare mai receptivă, ar fi observat imperceptibila lui încruntare, pe când îi evalua ținuta extravagantă, sau vulnerabilitatea reflectată de chip și blândețea care înlătura încetișor asprimea obișnuită a trăsăturilor sale.

Abia când Nate se ridică, privind peste umărul ei, Carol se întoarse și o zări pe Elizabeth.

– A, iată-te, spuse ea nestingherită. Începusem să cred că vei rămâne la telefon toată seara. Îi aruncă cel mai drăcesc zâmbet. Mi-am permis să-i ofer ceva de băut lui Nate.

– Îți mulțumesc, spuse Elizabeth, ieșind din nemișcare. Se așează pe același scaun, apoi, privindu-l pe Nate insistent, întreabă: Ce vânt te-a adus?

– Sunt purtătorul unui mesaj culinar din partea lui Joseph. Își reasează statura uriașă pe canapea, părând a nu-i observa primirea deloc entuziastă.

– Drăguț din partea lui, zise Elizabeth liniștită, rămânând apoi mută sub privirea ochilor albaștri ce o ardea și o mângâia, concomitent, prin materialul bluzei. Se foi stânjenită, apoi se întoarse spre Carol. Va trebui să rămâi la masă. Nu știu ce mi-a trimis Joseph, dar e un bucătar excepțional.

– Vai, dragă! spuse Carol, făcând o mutră lungă. Mi-ar plăcea, dar am o întâlnire. De fapt – ridică mână puloverului albastru închis, uitându-se la ceas – dacă n-o iau din loc, am să întârzii.

Conducând-o până la ușă, își stăpâni cu greu impulsul de a o sugruma.

– Știi că minți, șopti ea printre dinți. Nu pățești nimic dacă mai rămâi o vreme.

– Nu te mai preocupa atât de adevărul sau falsitatea, spuselor mele, neghioabo, și grăbește-te să îmbraci ceva mai sexy, pentru numele lui Dumnezeu! replică amica, pe un ton identic. În ținuta asta, aduci a papagal.

Elizabeth renunță la dispută, strângându-și buzele. Imediat ce Carol ieși pe hol, trânti ușa în urmă-i.

La revenirea în sufragerie, îl auzi pe Nate chicotind grav. Cu ochi scânteietori, îl interpelă:

– Ce ți se pare atât de amuzant, domnule Chandler?
– Dumneata, domnișoară McBain, răspunse el lejer. Carol m-a informat că astă seară ești prost dispusă și încep să-mi dau seama cât de multă dreptate avea.

Elizabeth își feri ochii de expresia lui enigmatică. N-avea nici un rost să încerce să-l uluiască, prin manifestări de proastă creștere. Cunoștea acea privire și știa că nu va pleca decât atunci când va voi el.

– Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, conștientă că-i datora scuze. Am trăit una din zilele acelea despre care auzi uneori, dar pentru care nu ești niciodată pregătit.

– Presupun că te referi la procesul pe care l-ai prezidat, spuse el liniștit.

– Da, afirmă ea grăbită, înțelegând instantaneu că și el considera propria apariție neașteptată ca motiv suplimentar de bulversare.

– Ești o mincinoasă jalnică, Elizabeth, spuse el pe neașteptate. Totuși, continuă Nate, ridicându-se în picioare, n-o să aprofundăm chesiunea. Se apropie și-i întinse o mână. Hai să vedem ce a hotărât Joseph că ar fi indicat să mâncăm.

Îi dădu mâna fără să se gândească și se lăsă ridicată de pe scaun. În loc s-o elibereze, Nate îi prinse și cealaltă mână, și le petrecu pe sub brațe, fixându-le cu coatele. Astfel, își eliberă propriile brațe, utilizându-le pentru a-i ridica bărbia și a o obliga să-l privească. Elizabeth se conformă în silă.

– Nu știi că nu te-aș putea răni niciodată? șopti Nate, în vreme ce buzele lui îi atingeau ochii, vârful nasului și în final

gura, cu o moliciune și delicatețe neașteptate din partea unui bărbat cu dimensiunile lui. Însă Elizabeth îi mai simțise blândețea, așa că nu fu surprinsă. Mai avusese de-a face cu senzația respectivă și cu forța de atracție pe care o exercita asupra ei.

— Poate că nu, cu bună știință, spuse liniștită, pe când atingerea îi transmitea un tremur ușor de-a lungul spinării. Dar nu-mi pot asuma riscul, Nate.

El ridică fruntea și o privi, observând amestecul de regret și dorință, ce i se oglindea în ochi. Zâmbi.

— A, dar eu cred că ai s-o faci! Poate nu de bunăvoie, dar, totuși, ai să riști. O sărută posesiv.

Știa că era o greșeală să-i accepte intimitatea. Minte îi transmitea semnale clare de primejdie, dar trupul ei vorbea altă limbă și simți că nu mai are scăpare.

Făcură dragoste prin intermediul buzelor reunite, al gurilor, al limbilor ce se întâmpinau în semn de recunoaștere și bun venit. Elizabeth se agățase involuntar de materialul hainei lui, împiedicându-i căderea pe pardoseală.

Degetele lui îi părăsiră obraji, iar mâinile o atraseră spre căldura și vigoarea trupului lui. La început, sărutul fusese vindicativ, aproape ca o pedeapsă. Dar, cu fiecare secundă, redevenea molatic, zăbovitor.

Elizabeth uitase de toate precauțiile, iar trupul ei vibra de excitație. Sub atingerea mâinilor, care-i luau în stăpânire rotunjimile corpului, punctele izolate de plăcere părură să converge într-o explozie comună.

Îi cuprinse gâtul, ca o corabie ce se adăpostește în port după o noapte furtunoasă. Trupul răspundea singur fiecărei mișcări a lui Nate. Pentru moment, o obseda un singur lucru: să-i simtă cât mai bine căldura, palmele aspre pe sfârcurile sensibile ale sânilor.

Apoi, la fel de incredibil, mâinile lui se opriră, iar trupul lui se îndepărtă. Elizabeth își spori strânsoarea, însă el îi desfăcu brațele cu blândețe.

Constrânsă să-și ridice pleoapele, îi văzu deasupra figura stăpânită și ochii plini de dorință. Ceva, în contactul trupurilor, era responsabil pentru expresia de uimire care-i afectă fugar trăsăturile.

– N-a venit încă timpul, Elizabeth, spuse el mângâietor, dezmierdându-i obrazii încinși cu un suflu răcoros. Acum, ești într-o stare de emotivitate intensă, iar eu știu asta. Zâmbi trist. Sunt sigur că o să-mi pară rău, mai târziu, dar nu mă simt capabil să profit de momentul tău de slăbiciune.

Pentru o clipă, sub influența bruștei schimbări, Elizabeth închise ochii. Era sincer, sau folosea o altă stratagemă dezarmantă?

– Ciudat. Deschise ochii și-l privi intens. Nu m-aș fi așteptat să ai scrupule, când vine vorba de ceea ce-ți dorești. Ce ți-a dictat schimbarea asta, față de săptămâna petrecută, pe Padre? Doar, suntem aceiași.

– Chiar așa? Scutură din cap. Nu prea cred! Pe insulă, ambianța era mai liberă... mai lipsită de constrângeri. Și, cu toate că ambii am ascuns anumite lucruri, am cedat de bună voie pornirilor.

– Iar prezenta ambianță este inhibantă?

– Într-o oarecare măsură. Mai ales pentru tine, cred. Puțin mai devreme, când ai reacționat atât de minunat, era o consecință a disperării. Mai pe scurt, erai pe cale să mă utilizezi ca mijloc de a scăpa de tensiunile și neplăcerile meseriei.

Elizabeth se simți, pe măsură ce pricepea sensul clar al cuvintelor, ca sub un șuvoi de apă înghețată. Cel mai rău lucru era că, parțial, el avea dreptate. Era tensionată, într-adevăr, presiunea o copleșise. Însă, în același timp, știa cu certitudine că nu mai exista un alt bărbat pe pământ, afară de Nate, căruia să i se predea astfel. Totuși, departe de a fi mulțumită de sensibilitatea lui, se simțea prost dispusă și neliniștită, mai înspăimântată decât ar fi putut recunoaște.

Îndepărtă mâinile lui Nate, care i se sprijineau cuminiți pe umeri și se îndepărtă.

– Ai spus-o de parcă aș fi căutat un bărbat, orice bărbat, numai să-mi satisfac necesitatea, murmură ea, înnegurată.

– Nu, nu oricine, Elizabeth, îi tăie vorba Nate, aspru. Nu cred că ai mai reacționat astfel, în fața altui bărbat. Fie că-ți place sau nu, te excit, știi asta al dracului de bine.

Continuau să se privească, iar Elizabeth îi putea citi în ochii adevărul spuselor. N-ar fi putut nega nimic din cele afirmate. Simțea că, în prezența lui, se împotmolea în nesiguranță și teamă. Trecător, se gândi la Frank și se întrebă cum de nu-i stărnise niciodată acel tip de emoții – reacția ei instantanee și lipsită de efort, în preajma lui Nate.

– Te feliciți? Ți-ai demonstrat, din nou, ce ușor poți seduce până și pe cea mai hotărâtă femeie? izbucni ea. Era o încercare nedemnă de a-l pune la punct. Însă miza era propria mândrie, la dracu, iar ea simțea nevoia de a se răzbuna.

– Un bărbat adevărat nu jubilează niciodată, Elizabeth. După această afirmație, se întinse și-i cuprinse ceafa în palma uriașă, caldă. Ar fi trebuit să pricepi, din perioada petrecută împreună, că, în relația dintre bărbat și femeie, nimic bun nu se poate realiza cu forța. Nu încerc să seduc decât dacă în ochii femeii citesc încurajare. Acum – se întoarce și intră în bucătărie – să vedem ce ne-a pregătit Joseph. Măcar voi avea satisfacția de a potoli una din dorințele tale.

Privirile Elizabethei aruncau pumnale spre spinarea lui, ce se îndepărta. Îl dușmănea pentru atitudinea încrezută și aerul autoritar nemaîntâlnit. Își cercetă nerăbdătoare mintea, în căutarea unei arme, care să-i fisureze armura de siguranță de sine. Dar, în străfundul inimii, știa că o astfel de stratagemă nu exista. Și, fie că accepta sau nu, el rămânea o personalitate, cuvântul căpătând noi înțelesuri în acest caz.

În felul cum trata femeile nu exista nimic viclean sau ascuns. Privea activitatea sexuală a doi parteneri ca pe ceva perfect normal, știind, în același timp, că dacă vrea, o poate determina pe femeie să i se dăruiască de bunăvoie.

Scandalizată, că îndrăzneia s-o amestece cu celelalte femei pe care la cunoscuse, înainte, Elizabeth inspiră adânc și-l urmă.

Mai târziu, după o tăcere prelungită, impusă de Elizabeth, care-i bloca orice tentativă de conversație, Nate se sprijini pe spătarul scaunului și rămase privind-o.

Cu simțurile la pândă, urmărindu-i cea mai mică schimbare de dispoziție, Elizabeth își ridică ochii de pe bucata de friptură de pui.

– S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

– Ah, nu, răspunse el simplu. Doar că mă intrigă interesanta ținută pe care o porți, ca să nu mai vorbim despre culoare. Aș putea afla unde ai descoperit o asemenea „creație”?

În ciuda eforturilor de a rămâne serios, Elizabeth îi citea în ochi amuzamentul.

– Este cadou de la o prietenă. De ce? întrebă ea, pusă pe hartă. Nu-ți place? Deși sunt convinsă că nu seamănă cu ținutele adoptate de obicei de fostele tale cuceriri, când aveau cinstea de a cina singure cu tine, îmi convine de minune.

– Dar, care parte din tine este mulțumită? continuă el, pe tonul dibaci-speculativ, care o călca atât pe nervi. Este un fel de rebeliune, cauzată de neplăcerile inerente meseriei? Sau doar o manifestare a femeii pline de pasiune, pe care am cunoscut-o pe South Padre?

Elizabeth fu obligată să-și mute privirea. Își întoarse atenția spre propria farfurie.

– Vorbele tale mă fac să par misterioasă, murmură ea răgușit.

– Dar, chiar așa ești, draga mea. O parte din tine este strivită de responsabilitatea meseriei, care-ți răpește culoarea din obraji, lăsându-te tensionată și nervoasă, în vreme ce restul este femeia care a cunoscut iubirea pătimașă a unui bărbat și ar dori s-o păstreze. Nu reușesc să decid care predomină. Tu poți, Elizabeth?

Capitolul 8

În vreme ce lucra la birou, vineri după-amiază, week-end-ul ce urma acaparase toate gândurile Elizabethiei. După debutul agitat al săptămânii, timpul trecuse relativ liniștit, lucru pentru care era foarte recunoscătoare.

Din păcate, viața ei privată nu beneficia de același calm temporar, iar pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Nate.

N-o mai așteptase la ieșirea de la tribunal și nici nu mai apăruse acasă, neinvitat. În loc de asta, apelase la stratageme mai subtile de a-i reține atenția.

Un asemenea memento sosise la birou, sub forma unui buchet de trandafiri roz. Frumusețea lor simplă o dusesse cu gândul la săptămâna petrecută pe insula Padre, exact ceea ce sperase Nate.

În dimineața respectivă, Isobel îi adusese în cameră, cu ochii strălucind de curiozitate. Îi dăduse târcoale, pe când Elizabeth căuta o eventuală carte de vizită.

– Cine i-a trimis? întrebasese secretara în cele din urmă, după ce ea abandonase cercetarea.

– Habar n-am. Elizabeth apelase la mica minciună fără să ezite. Privise inocent spre Isobel. Poate că mi-au fost trimiși din greșeală.

– Nu prea cred. Tânărul care i-a adus a insistat că sunt pentru tine și că, dacă nu ești aici, ți-i va duce acasă.

– Ei bine, dăduse Elizabeth din umeri, a nepăsare, probabil că am vreun admirator secret.

Isobel o privise insinuant și apoi părăsise încăperea.

Alt truc la care apelase Nate, era să-i telefoneze seară de seară. Nu-și explica apelurile și nici ea nu i-o cerea. Nu avea nevoie; știa cu exactitate ce urmărea și nu-l putea împiedica. Într-una dintre convorbiri, îi și spusese asta și imediat regretase.

– Te deranjează că-ți telefonez, Elizabeth? Te rețin de la ceva? Întrebuse el mioros.

– Nu, nu despre asta este vorba. Doar că... eu... am uitat, îngăimă ea, în cele din urmă.

– Ți-a priit cina cu Frank, aseară? se interesă, de parcă lucrul ar fi avut o importanță vitală pentru el.

– A fost bine. Frank este o persoană foarte plăcută. Își mușcase buza, întrebându-se cum de aflase și apoi îl chestionase.

– Când un bărbat poartă interes unei femei, Elizabeth, își dă silința să afle totul despre ea.

Exclamația ei batjocoritoare îi provocase lui Nate un chicotit.

La terminarea convorbirii, Elizabeth nu se putuse împiedica să se întrebe dacă Nate o urmărise. Însă respinsese imediat ideea, ca ridicolă. Nici măcar el n-ar fi mers atât de departe.

Totuși, i se păruse ciudat că nu încercase s-o vadă. Într-un anumit sens, se simțea ușurată, dar și nițel dezamăgită.

Nate nu era omul care să se mulțumească într-o postură solitară; măcar atât aflase din bârfele ce-l însoțeau. Imaginea lui Nate făcând dragoste cu altă femeie n-o consola deloc.

Ușa de la intrare se deschise și sosirea Isobelei îi destrămă gândurile neliniștitoare. Privi întrebător spre secretară și-i zâmbi.

– Ce s-a întâmplat?

– Am terminat referatul despre compania de gaze și am reprogramat audierea în afacerea de adopție pentru luni, la două, explică Isobel. Se aplecă și așează referatul pe masă, în fața Elizabeth. Te întorci după prânz?

– Nu prea cred, replică Elizabeth. Trebuie să mă duc la cumpărături și să fac curat în apartament.

– De ce nu angajezi o menajeră care să vină o dată, sau de două ori, pe săptămână? îi sugeră femeia mai vârstnică. Era o discuție mai veche, însă Elizabeth refuzase mereu să angajeze ajutoare în gospodărie.

– Am să mă gândesc, răspunse ea placid, știind că nu avea nici o intenție să-i urmeze sfatul. După ce citi atent referatul, Elizabeth i-l înmână din nou lui Isobel. Arată foarte bine. Deschise sertarul de jos al biroului și scoase poșeta. Mă duc să cumpăr niște alimente și apoi, acasă. Îți urez un week-end plăcut, Isobel. Ne vedem luni.

Două zile întregi și încă jumătate, în care putea face exact ceea ce-și dorea, își spuse ea, în vreme ce șofa. Număra clipele

rămase până să redevină avocata Elizabeth McBain. Abia aștepta să scape de stresul funcției actuale, în favoarea succesorului.

Pătrunse în parcare a unui magazin universal și avu norocul să găsească loc exact lângă intrare.

Pe când își lua unul din cărucioarele metalice mari, ochii îi sclipeau de amuzament. Cu toți anii petrecuți în meseria de avocat și, mai nou, ca judecător, continua să fie ușor intimidată de imaginea gospodinelor de tot felul, împingându-și cărucioarele pline, ca o armată de soldați bine instruiți.

Cu o strâmbătură vag jalnică, scoase din poșetă lista pe care o întocmise ceva mai devreme și își începu călătoria, amestecându-se printre ceilalți clienți.

Trecuse mai mult de o oră, atunci când ajunse la casă. Împinse grăbită caruciorul spre parcare, nerăbdătoare să plece. Totuși, apropiindu-se de MG, i se păru că asfaltul cedase sub greutatea micuței mașini, în partea din spate. Fiindcă, în ciuda zgomotelor ciudate pe care le făcea și a aspectului ei ponosit, Elizabeth era sigură că n-o mai văzuse astfel poziționată.

O inspecție mai atentă scoase la iveală faptul că nimic nu era în neregulă, cu excepția cauciucurilor din spate, ambele turtite ca niște clătite. Îi dădu roată, sperând că o înșelau ochii. Din păcate era adevărat, iar ziua ce începuse atât de promițător, aducea tot mai mult a coșmar. Avea două roți dezumflate și un cărucior plin cu alimente. Prevedea cum vor arăta toate acele cine preambalate peste un ceas.

Cu răbdarea la limită și pusă pe ceartă, întoarse căruciorul și porni spre intrarea în magazin. Abia făcuse câțiva pași, când un Mercedes albastru închis apărură de după șirul de mașini parcate și opri brusc lângă ea.

Atunci când se întoarse spre șofer, era încruntată și o replică tăioasă, referitoare la priceperea lui, era gata să-i scape de pe buze, dar întâlni privirea curioasă a lui Nate, oscilând între ea și MG.

– Ce naiba cauți aici? întrebă ea, surprinsă.

– Simplu, Elizabeth. Am sunat la serviciu să te invit la cină și Isobel mi-a comunicat că ai plecat mai devreme, ca să faci cumpărături. A zis că, probabil, te vei opri aici, fiind cel mai aproape de apartamentul tău. Mi-a dat, cu amabilitate, toate îndrumările necesare și, spre norocul tău, bine că a făcut-o. Privi spre partea din spate a mașinuței. Ai trecut de curând printr-o pădure de cuie? întrebă nepăsător, de parcă a avea două pene de cauciuc, era o postură uzuală pentru ea.

Elizabeth era sfâșiată între unda de bucurie, simțită la vederea figurii lui bărbătești și neplăcerea de a fi constrânsă să-i ceară ajutorul.

Înainte de a putea lua vreo hotărâre, Nate deschise portiera și coborî.

– Urcă, Elizabeth, iar eu am să încarc cumpărăturile, o invită el, deschizând portiera din spate, pe partea șoferului.

– Aș putea chema un taxi. Protestul neconvingător era doar o încercare încăpățânată de a-și păstra independența. Privirea lui liniștitoare o convinse să renunțe la idee și-l ascultă.

Se relaxă pe tapiteria de velur, plimbându-și ochii peste interiorul cizelat al Mercedesului. Obișnuită cu simplitatea

comenzilor MG-ului, bordul îndrăzneț îi sugera panoul de comandă al unui avion cu reacție. Apoi se concentrează asupra lui Nate. Îl văzu scărpinându-și bărbia, în vreme ce studia starea cauciucurilor mașinii ei. Chiar se aplecă să le pipăie. După ce păru edificat, transferă urgent pachetele pe bancheta din spate a mașinii sale.

– Ai condus pe drumuri de țară? întrebă el, după câteva minute.

– Nu. Numai la serviciu și înapoi. De ce?

– Așa... Ridică din umeri și-i aruncă un zâmbet. Fără nici un motiv, atâta doar că roțile tale par tocite pe interior. Poate că ar trebui să le schimbi între ele mai des.

– Cum adică?

– Adică..., începu el cu răbdare, oprindu-se apoi pentru a o privi. Le-ai schimbat între ele, așa cum trebuia, nu-i așa?

– Ă... nu, cred că nu, fu ea obligată să admită. Ce rost avea s-o fac, atâta timp cât funcționa? Are toane.

– Cine? întrebă Nate.

– Mașina, confirmă ea declarația anterioară, conștientă de deruta lui. Unii oameni se atașează de haine, de mobilă, sau de multe altele. Eu am afecțiune pentru mașină.

– Fiecare cu pășărica lui, Elizabeth. Abilitatea cu care manevra în trafic, îi aduse respectul silit al pasageriei.

– Că veni vorba despre mașini, Nate, unde era Mercedesul, ieri? Ai vândut Lincolnul?

– Nu, răspunse el, fără urmă de stânjenală. Era parcat în garaj. Continuu să posed Lincolnul și, de asemenea, un vehicul cu tracțiune integrală.

– Atunci, de ce ai pretins că n-aveai mașină?
– Cum altfel aş fi reuşit să te conving să vii la mine? Am mizat pe mila ta, dragă. Iar tu, fiind personificarea bunăvoinței, ai reacţionat exact cum mă aşteptam.

Elizabeth se întoarse să privească pe fereastră, acceptându-i stratagema fără proteste. Dacă, în ziua aceea, n-ar fi fost într-o dispoziție atât de rea, i-ar fi descifrat intențiile. Aşa stând lucrurile, nu se putea declara surprinsă. De fapt, şi ea îi jucase o festă destul de urâtă. Una peste alta, putea fi mulțumită că nu apelase la o răzbunare mai drastică.

– Ce pui la cale, Elizabeth? rupse Nate tăcerea, determinând-o să se întoarcă spre el. Sunt convins că e vorba de ceva meschin şi înşelător.

– Să-ți fie rușine, Nate Chandler, replică ea, cu seriozitate prefăcută. Gândurile mele erau mai pure ca zăpada abia așternută.

– Greu de crezut, așa irascibilă cum ești, pufni el, nepăsător la adresa susceptibilităților ei. Dacă gândurile ar putea ucide, aş fi murit de zece ori până acum. Și nu vorbim decât despre o săptămână şi jumătate.

– Vai, vai, suspină dramatic Elizabeth, scuturându-și capul într-o consternare simulată. Am fost nepoliticoasă. Față de un bărbat atât de drăguț, cinstit şi gentil. Îl privi trufaș. Doar nu te aşteptai să-ți cer scuze?

– Nu-s convins că nu merit, îi răspunse el în doi peri, cu fruntea încruntată. Ar fi o schimbare plăcută, să capăt şi eu ceva din căldura şi grija cu care-i tratezi pe ceilalți. Pe de altă parte, probabil că aş fi foarte neîncrezător în fața unui astfel de tratament, venind de la tine, domnișoară McBain. Te prefer așa.

– Simt exact la fel, domnule Chandler, adăugă Elizabeth, zâmbind. Și ... mulțumesc! Apoi își sprijini capul de tetieră, cuprinsă de o senzație de mulțumire.

– Oricând, iubito, oricând! o mângâie vocea gravă a lui Nate.

Pe tot restul drumului până la apartamentul ei, nici unul dintre ei nu mai făcu vreo tentativă de a lega o conversație, iar pentru Elizabeth liniștea fu bine venită. Deoarece, pe parcursul inocentului schimb de replici, avusese senzația că, între ei, mai căzuse un obstacol, întărind legătura slabă ce-i unea.

– Ai vreun program pentru seara asta? întrebă Nate, urmând-o în apartament, apoi în bucătărie, cu brațele încărcate de pungi cu alimente.

– Nu prea, admise ea, cu onestitate. Cumpărăturile erau singurul punct obligatoriu de pe listă. De ce, ai vreo propunere? Îi înfrunța privirea. De când apăruse în Houston, nu mai avusese parte de liniște. Ca să fie cinstită, de când revenise de pe insula South Padre. Încercase să se ferească de o posibilă implicare, dar nu-i mersese. În afară de asta, când nu era prin preajmă, își petrecea mai multă vreme decât i-ar fi plăcut să admită închipuindu-și-l în compania altor femei.

– Sugerezi că am putea petrece după-amiaza împreună? întrebă Nate. În voce răsună ceva mai mult decât lăsau să se înțeleagă cuvintele, iar ea pricepu. În privirea lui directă, Elizabeth citise un avertisment, cum că nu avea de-a face cu vreun tânăr neexperimentat, mulțumindu-se cu „firimituri”. Era bărbat și dorea s-o pună în gardă.

Deodată, atracția exercitată de privirea lui, deveni insuportabilă. Își coborî pleoapele și începu să despacheteze cumpărăturile.

– Un timp ... da, murmură ea, asurzită de vuietul propriei inimi. Nu există nici un motiv pentru care să nu ne putem bucura fiecare de compania celuilalt, nu-i așa?

– Nici o pricină, Elizabeth, replică el calm. Cu coada ochiului, îl zări scoțându-și haina de la costum, apoi cravata și așezându-le pe spătarul unui scaun. Se întoarse și începu s-o ajute la despachetat. Știi, zise el pe gânduri, deschizând ușa de la congelator, credeam că glumești, cum că n-ai fi în stare să gătești. Dar nu era glumă, nu-i așa?

– Din păcate, nu. Însă Carol e o gospodină desăvârșită. Ce dracu o apucase să spună una ca asta?

– Și asta te deranjează?

– Nu, nu prea... pe cine vreau să păcălesc? aruncă ea peste umăr, depozitând în dulapuri conservele. Sunt verde de invidie. Mi-aș dori ca măcar o dată să pregătesc un fel de mâncare, care să nu se turtească, să nu capete consistența plumbului topit, sau să nu explodeze în cuptor.

– Chiar atât de gravă e situația? zâmbi Nate, ca răspuns la tristețea din vocea ei. Cinstit, Elizabeth, asta-i reconfortant.

– Ce vrei să spui? Se întoarse să-l privească. Nu știai că ar trebui să devii un pion neputincios în mâinile mele, sub vraja delicioselor preparate culinare?

– Dar, astfel, nu mai trebuie să mă frământ că joci pe degete alți bărbați, vrăjiți de asemenea talente.

– Cinică vorbă, aprecie Elizabeth, fără să se fi supărat, apoi zâmbi.

Nate se apropie de ea și, dintr-o dată, aerul înconjurător se încălzește de electricitate. Văzând și apoi simțind mâinile uriașe care o trăgeau spre el, Elizabeth nu opuse nici un fel de rezistență. Trupul ei se lăsa condus de ușoara presiune, până ce se simți învăluită de aura masculinității lui, pe care o păstra ascunsă în inimă și al cărei gust îi zăbovea încă în cerul gurii.

Îi era frică să vorbească, să judece chiar, ca nu cumva să destrame fugitivul moment de comuniune ce apăruse atât se spontan.

Nate o cuprinsese cu brațe ca de oțel și o săruta. Buzele ei se întredeschiseră în întâmpinarea lui, descoperind tezaurul de senzații, pe care încercase să i-l ascundă acasă la el.

Acum, în loc să se retragă în fortăreața construită de mintea ei, își deschise larg porțile sufletului, primindu-l însetată. Dorința, întâi înăbușită, apoi incandescentă, izbucni în cele din urmă ca o flacără mistuitoare.

Gândurile uzuale și sunetele se pierdură în furtuna pasiunii, care-i ghida lui Nate mâinile într-o frenezie de mângâieri nerăbdătoare.

Buzele lui pășiră gura, pentru a-i săruta ochii, obrații, apoi fiecare trăsătură a feței, în vreme ce degetele ei se încheștară pe ceafa lui. Atingerea părului, căldura emanată de piele, îi treziră amintirea trupului bronzat, fierbinte.

Mâinile lui poposiră pe sâni excitati, iar ea se arcui spre trupul lui, transmitându-i parcă năzuința pentru ceea ce avea să urmeze.

– Doamne, Elizabeth! spuse el cu voce tremurătoare și aspră, cuvintele strecurându-se pe lângă umărul ei. Mi-era atât de teamă că franchetea ta a dispărut. Dar este încă acolo. Simplă, adevărată, unică și incredibil de inocentă.

Își ridică fruntea și o privi, transfigurat de pasiune și dorință.

– M-ai făcut dependent. Îi zâmbi. Continuu să te caut în fiecare femeie pe care o întâlnesc.

Clinchetul telefonului răsună în urechile Elizabethei ca venind de foarte departe, strident, în atmosfera tihnită a micuței bucătării.

Nate deveni atent, apoi înjură cu ferveare. Purtând pe figură un zâmbet înțelegător, ea îl sărută rapid și o zbughi spre dormitor. Ridică receptorul sidefiu și spuse, cu voce mățăsoasă:

– Alo.

– Doamna judecător McBain? îi răsună în ureche un glas șoptit, necunoscut.

– Da. Cine întreabă, vă rog?

– Ți-a plăcut cum ți-am aranjat cauciucurile?

– Pardon? Riduri de perplexitate îi încrețiră fruntea, pe când încerca să priceapă. Ce spuneți despre cauciucurile mele?

– Am avut mare grijă să le tai cât mai frumos. Vrei să spui că n-ai observat ce bine am lucrat? continuă cu îngâmfare vocea șoptită. Apoi scoase un hohot de râs, care-i provocă fiori de teamă Elizabethei.

Tresări, simțind atingerea unei mâini și-l observă pe Nate, petrecându-și brațul, ocrotitor, peste umerii ei. Își dusesese un deget la buze și se aplecase să poată auzi.

– Ești încă acolo? întrebă vocea voalată, obraznică.

– Da, sunt aici, răspunse ea, afectând un calm pe care nu-l simțea.

– Atunci, ai face mai bine să asculți cu atenție. Ai făcut o greșală și trebuie să fii pedepsită. Ai auzit? Cauciucurile au reprezentat numai începutul. De acum, ți se vor întâmpla tot soiul de mici accidente, continuă torționarul fără chip. Într-o noapte, s-ar putea să-ți fac și o vizită. Nu ți-ar plăcea?

Elizabeth încerca să-și amintească tot ce știa despre felul cum trebuie să răspunzi unui telefon de amenințare. Dar, înainte de a găsi măcar un singur răspuns logic, auzi un declic și apoi tonul.

Cu forța celui ce abia reușește să se stăpânească, Nate luă receptorul și-l trânti în furcă.

Elizabeth rămase ca înghețată, încercând să priceapă tot ce-i spusese necunoscutul.

– Roțile ... cauciucurile mele, Nate, se poticni ea. A zis că mi-a tăiat pneurile. Îi privi figura împietrită. Cum de n-am observat ceva atât de evident?

– Fiindcă nu ești instruită să cauți asemenea semne, Elizabeth, spuse el cu asprime, umblând fără țintă prin dormitor.

– Dar tu le-ai văzut, nu-i așa? Își aminti ea inspecția amănunțită, și întrebarea de mai târziu, privind condusul pe drumuri de țară. Știai, încă de atunci, că era mai mult decât un caz de cauciucuri dezumflate simultan.

Nate veni lângă ea și-i prinse mâinile tremurânde.

– Da. Mi-am dat seama. Îmi păruse extrem de improbabil ca două cauciucuri să se spargă în același timp. Și, după cum am aflat adineauri, aveam dreptate. Așa că, nu ne rămâne decât să facem următorul pas.

– Ce vrei să spui?

– Păi, să anunțăm autoritățile. Este necesar să afle, explică el, răbdător. Va trebui să luăm anumite precauții, să instaurăm măsuri de securitate.

– Nu! Aproape strigă, apoi se smuci de lângă el și nu se opri decât în mijlocul sufragerei. Închise ochii, încercând să-și stăpânească teama vizibilă care pusese stăpânire pe ea.

Nate veni în urma ei, neluând în seamă fiorul de respingere ce o cuprinsese la atingerea lui. Ignoră și atitudinea cruntă a bărbiei, sau privirea înghețată a ochilor. Pur și simplu o cuprinse în brațe, încercând s-o integreze în ființa lui, dorind ca propria căldură s-o înconjoare ca un zid de apărare. O mângâie încetișor pe păr. Astfel, îi oferea toată compasiunea și protecția și, pentru prima oară în viața ei de adult, Elizabeth acceptă sprijinul cuiva.

Capitolul 9

În vreme ce Nate îl conducea la ușă pe inspectorul Donovan, Elizabeth ridică tăvița cu ceștile de cafea și o duse la bucatărie. Scoase capacul filtrului și se uită înăuntru. Cum era de așteptat, nu mai rămăseseră decât niște sedimente.

Fără să se gândească la ceea ce făcea, curăță filtrul, completă apa din rezervor și puse o porție proaspătă de cafea. Seara se anunța la fel de neliniștitoare ca și după-amiaza abia trecută, iar lui Nate îi plăcea cafeaua la fel de mult ca femeile.

Neașteptatul gând îi provoacă un suspin. Mecanismele de autoapărare protestară tăcut la imaginea tulburătoare care nu făcea decât să-i sporească suferința. Se întrebă, privind ca hipnotizată picăturile de apă ce se adunau în recipientul filtrului, de ce alesese tocmai acel moment pentru a se gândi la infamul stil de viață al lui Nate.

Nu exista un răspuns concis, însă Elizabeth fu obligată să admită că simțămintele ei contradictorii, în privința lui Nate, erau înlocuite progresiv de o dorință imposibil de negat.

Reușise să i se insinueze în viață, iar ea ajunsese la acea concluzie ceva mai devreme. Amândoi erau prudenți, fiecare încercând cu tenacitate să-și mențină „teritoriul”, ca niște câini de curte.

– De ce te zgâiești la cafetieră de parcă ar fi un glob de cristal? Vocea lui sâcâitoare o luă pe nepregătite. Se întoarse brusc, purtând în ochi aceeași întrebare rostită de buze:

– A plecat inspectorul Donovan?

– Da. Nate veni spre ea, puse o mână pe teigheaua bufetului și-i cercetă atent figura. După cum ți-a spus, telefonul va fi pus sub observație și se vor îndesi patrulele de poliție din zonă. Fără tragere de inimă, își ridică cealaltă mână în semn de complezență. Restul, îl știi.

– Continui să nu fii de acord, nu-i așa? întrebă Elizabeth. Își întoarse fața ca să nu-i mai vadă dezaprobarea stăpânită. Nevoia de activitate o împinse să facă ordine în bucătărie. Cănille, farfuriile și lingurițele fură introduse în mașina de spălat vase, cutia de cafea ajunse la locul ei, în frigider.

– Cred că încăpățânarea ta va dăuna investigației, remarcă el succint. N-ai de-a face cu vreun nebun, care se excită șocând femeile cu limbajul la telefon, pentru numele Domnului! Ai fost aleasă anume, Elizabeth, iar individul ăsta știe ce face. Nate avea o figură mai mult decât chinuită, în vreme ce continua disputa în care avusese și susținerea inspectorului.

– Nu-s neroadă, Nate, zise Elizabeth tranșant, numai că nu pricep cum putem afla ceva despre individ, dacă voi fi înconjurată de o armată de gărzi de corp, clipă de clipă.

– Atunci, lasă-l pe inspector să facă ceea ce a propus. Permite-i să posteze câțiva agenți sub acoperire. Cu siguranță,

doi amărâți de polițiști nu-ți vor afecta modul de viață. Corpul său puternic, aplecat puțin înainte, în focul argumentului, avea o atitudine războinică. La nenorocitul ăla de birou, continui să fii o țintă ușoară. Iar vârstnica Isobel nu-i în stare nici să se apere pe sine, darămite să-ți vină în ajutor.

– Crezi în tăierea răului din rădăcină, nu-i așa? Sub aparenta stăpânire de sine se înghesuiau o serie de emoții, printre care frica nu era cea din urmă. Nu avea motive perverse când refuzase o protecție mai strictă și era convinsă că, de fapt, obținuse aprobarea inspectorului. Însă Nate rămăsese de neclintit în părerea că ar fi trebuit să angajeze o grămadă de însoțitori și chiar un șofer.

Elizabeth observase privirea evaluatoare pe care le-o adresase inspectorul, în vreme ce asculta argumentele încăpățanate. Aproape sigur, se gândise că urma să fie păzită precum bijuteriile coroanei, indiferent dacă era sau nu de acord, atâta vreme cât Nate supraveghea operațiunea.

– Dacă nu te superi, aș prefera să renunțăm la subiect, i se adresă ea unui Nate posac. Sunt obosită, mi-am ieșit din minți de frică și mi-e foame. Și, cinstit vorbind, domnule Chandler, acum sunt în stare să-l bat măr pe cel care ar îndrăzni fie doar să mă privească chiondorăș. Excluzând, desigur, pe cei prezenți.

– Nu mă sperii, veni răspunsul îmbufnat al bărbatului, rămas fără argumente.

De undeva, din lumea ei dintr-o dată întoarsă cu susul în jos, Elizabeth descoperi brusc hazul, amestecat cu cutezanță, al acestui uriaș încruntat, cu trăsături ferme și atitudine hotărâtă. Era foarte preocupat de siguranța ei și, pentru un moment, îl compătimi pe cel ce provocase actuala criză.

– Acum câteva zile, mi-ai cerut un sărut drept răsplată pentru un prânz delicios. Ești de acord să primești aceeași recompensă pentru cină?

Ochii albaștri se îngustară vizibil, o dată cu schimbarea enigmatică a expresiei lui. Colțurile gurii, până atunci încrețite a neplăcere, se relaxară, iar buzele pline deveniră un magnet pentru privirea ei, în vreme ce atingerea lor iubitoare îi juca șotronul prin minte.

– Nu sunt copil, Elizabeth, așa că nu încerca să mă duci cu vorba, spuse el moale. Având în vedere că este prima dată când mă inviți, am să accept. Totuși, răsplata propusă de tine nu pare adecvată. Cred că va trebui să mai negociem. În vreme ce făcea această declarație, zâmbi de satisfacție, la apariția petelor de culoare din obrazii ei.

– Orice ți-ai închipui, nu doream decât să te recompensez pentru neczurile pe care le-ai trăit astăzi, din cauza mea. Însă, după această drăgălașă remarcă, mă întreb de ce mi-oi mai fi dat silința. Se năpusti afară din bucătărie, spre dormitor.

Consecvent în comportamentul său surprinzător, Nate o urmă calm, până ce ajunse lângă pat. Se tolăni, fără nici o grijă, pe cuvertura albă, stropită cu floricele albastre. În timp ce Elizabeth îl urmărea nemișcată, singurul zgomot din încăpere fu provocat de căderea pantofilor lui scumpi pe covorul gros.

Complet neînhibat de privirea ucigașă, Nate își încrucișă brațele sub cap și închise ochii.

– Te simți bine? sosi întrebarea malițioasă a Elizabethiei. Poate ți-ar surăde o pătură sau încă o pernă? Din voce răzbăteau prevestiri funeste, oglindite și de ochii ei căprui, fixați asupra siluetei lungite comod în pat.

– O băutură n-ar fi rea deloc. Whisky cu gheață, dacă se poate, rosti el târăganat, fără să deschidă ochii.

– Vineee! Pași rapid spre dulap și aruncă pantofii cu toc. Se deplasă apoi fără zgomot, purtând pe figură un zâmbet crud. Nu irosi nici o clipă să pună trei cuburi de gheață într-un pahar, acoperindu-le cu apă de la robinet. Amestecă de câteva ori conținutul cu o linguriță, pentru omogenizare, apoi reveni în dormitor.

– Cred că-i exact ceea ce-ți trebuie, murmură ea indiferent. Ridică paharul deasupra cămășii lui descheiate, ce dezvăluia parțial părul de pe piept. Cu mare atenție, vărsă conținutul paharului în deschizătură.

Victima voitei greșeli se trezi la viață cu viteza unei rachete și o expresie de șoc întipărită pe figură.

Imediat după comiterea odioasei fapte, Elizabeth se retrăsese și-i observa din ușă contorsionările frenetice, cu maximă plăcere.

În vreme ce încerca disperat să se ridice, pentru a scăpa de cuburile de gheață pătrunse sub cămașă, dormitorul răsună de mostrele de limbaj birjăresc, proferate de Nate în flux continuu.

Elizabeth se refugie în baie și încuie ușa, temându-se de probabilele represalii.

Vocea lui Nate, împrôscând o diversitate de amenințări la adresa ei, îi provoca o senzație de satisfacție coplesitoare. Ignorând gălăgia, se întinse și dădu drumul la duș.

Trecură câteva minute și Elizabeth gimea de satisfacție, masându-și capul, prin stratul de spumă produs de șampon, când ușa se deschise și un flux de aer rece îi atinse trupul gol.

– Ce naiba...! exclamă ea surprinsă, ridicându-și chipul spre jetul de apă, pentru a îndepărta șamponul din ochi. Se întoarse și se pomeni privindu-l în ochi pe Nate, care avea o expresie bătaioasă pe chip.

Încă mai surprinzător decât abilitatea lui de a trece printr-o ușă încuiată, se dovedi faptul că era complet dezbrăcat. Rămase fără aer când, coborând privirea, descoperi fiecare amănunt viril al ființei lui. Înțelegând că rămăsese cu ochii pironiți, se rușină și se întoarse.

– Ești surprinsă? Întrebarea batjocoritoare acoperi fără greutate zgomotul dușului, în spațiul restrâns. Fără alt comentariu, intra sub duș, închizând ușa cabinei în urmă și atingându-i trupul, în încercarea de a-și face loc în spatele ei.

Încetul cu încetul spasmul, care-i prinsese gâtletul, dispăru.

– N-ai vrea să binevoiești să ieși de aici? Tremurul din voce era prezent și în genunchi. Dintr-o dată, festa pe care i-o jucase, ca răsplată pentru remarca insultătoare, se dovedea a fi fost riscantă. Ușa încuiată ar fi trebuit să-l țină la distanță și nu crezuse că va ajunge să-i suporte prezența neliniștitoare, sub duș. N-avusese habar că se pricepea la sparger.

– Îmi pare rău, arțăgoaso, dar n-am de gând să-ți fac pe plac, îi chicoti Nate în ureche. Ce-ar fi să-ți clătești șamponul din păr, înainte de a-ți intra în ochi? continuă el prozaic.

– Aș face-o cu plăcere, dacă mi-ai face loc. Apoi, n-ai decât să rămâi sub duș cât dorești, zise ea mușcător. Își încurcă degetele în păr, încercând să-l clătească mai repede. În viziunea ei, viteza era esențială. O întâlnire cu Nate, la duș, era, pentru moment, ultimul lucru de care avea nevoie.

– Nu-i necesar să-ți smulgi tot părul, murmură el, încercând să-i liniștească frenezia mișcărilor. Dă-mi voie. Vocea gravă, aspră și profundă avu efectul unei mângâieri catifelate. Umerii ei pierdură din rigiditate, simultan cu masajul acelor degete ferme, aplicat nu doar părului ci și cefei încordate.

Încetișor și fără efort, Elizabeth se relaxă, sprijinită de corpul ferm al lui Nate, înțelegând că, în felul acesta, orice opoziție devenea inutilă.

Acceptase înfrângerea în clipa când îl văzuse lângă duș. Strategia lui de atac nu implica forță și dominare; era în măsură să dea mărturie, în această privință. Se mulțumea să-și canalizeze tot șarmul, erotismul și magnetismul personalității într-o forță copleșitoare, capabilă să îngenuncheze orice „victimă”, fără luptă.

Mâinile lui Nate coborâră pe antebrate și, cu o presiune ușoară, o întoarseră cu fața spre el. În timp ce-i admira figura și strălucirea ochilor, privirea lui mărturisea mândrie și bucuria victoriei. Apoi își fixă atenția asupra buzelor ei pline, de un roz natural, care-l invitau, cu inconștiență, să le guste dulceața.

Urmară sânii, inflamați parcă de privirea aceea mistuitoare, cu sfârcuri rubinii, tremurând de dorința de a fi dezmiardate de bine cunoscutele lui palme. Inventarul erotic continuă cu talia subțire a Elizabeth, coapsele puternice și picioarele subțiri și sprintene.

La terminarea turului de inspecție, ea dădu drumul respirației, până atunci captivă în plămân. Parcă i-ar fi luat foc trupul, pornind de la poteca bătută de privirea lui și

extinzându-se asupra întregii ei ființe. Mâinile lui își schimbă imperceptibil poziția, iar buzele își reiau dezmierdările incendiare.

Tot mai conștientă de pasiunea ce creștea în ea, alimentată de acele mâini și buze pricepute, Elizabeth suspină de dorință. Degetele ei porniră, mângâietoare, de-a lungul brațelor tari ca piatra, traversară pielea bronzată a umerilor și se încleștară în ceafa lui, trăgându-l spre dulceața sărutului.

De astă dată, la deschiderea ușilor dușului, curentul de aer rece trecu neobservat, acoperit de vâlvătaia mistuitoare ce-i cuprinsese.

Când fu ridicată în brațele puternice și transportată spre pat, Elizabeth tremura de nerăbdare. Prin ceața pasiunii, observă totuși că învelitoarea fusese deja înlăturată de pe așternut. Simți pe spate atingerea mângâioasă a cearșafurilor și-l trase pe Nate alături. Îl dorea cu o intensitate care elimina orice alt gând.

Fără grabă, Nate continua s-o mângâie și s-o dezmierde, până ce simți că nu mai poate suporta blânda tortură, nici măcar o secundă.

— Oh, Elizabeth, șopti el, îți dai seama ce se petrece? Ai habar cât te-am căutat?

Însă ei îi scăpa înțelesul cuvintelor, pierdut laolaltă cu rațiunea. Fiecare terminație nervoasă era cuprinsă de torentul de excitație, până ce lumea exterioară păru să explodeze. Apoi, cu încetul, liniștea și împlinirea pogorâre, acompaniate de suspinele lor simultane.

De astă dată, la ieșirea de sub duș, Elizabeth nu mai fu purtată pe brațe. Înăță prosopul și începu să se șteargă cu vioiciune, copleșită de încântare. Până și amenințarea foarte serioasă care-i plana deasupra capului era, pentru moment, dată deoparte de ședința de amor. Și, pentru prima dată, după câteva luni, se simțea din nou împlinită.

Cu o exuberanță, care-i definea starea de spirit mai bine decât ar fi putut-o descrie cuvintele, aruncă prosopul în coșul de nuiele, apoi, parcă zburând, intră în dormitor și începu să se îmbrace, pregătindu-se pentru cina cu Nate.

Exact când punea mâna pe rochia galbenă, cu decolteu adânc și mâneci lungi cu margini împletite negru cu auriu, în jurul butonilor, cel răspunzător pentru starea ei de euforie intră în cameră.

Brusc, sfiiciunea o cuprinse pe Elizabeth, în fața acestui gest ca de stăpân. Și totuși, își zise ea, de ce nu? Timiditatea nu-și găsea locul după ce tocmai făcuseră dragoste, însă...

Simțindu-i indecizia, Nate îi zâmbi, sprijinindu-se de rama ușii debaralei, cu mâinile în buzunare.

— Eram tentat să-ți aduc un pahar de apă cu gheață, spuse Nate. Dar știam că, dacă aș fi făcut-o, nu mai ajungeam la masă.

Momentul dificil fiind depășit de acel aproape, îi aruncă o privire malițioasă.

— Să-ți fie învățătură de minte! îi zise, cu bărbia ridicată. Felul pompos în care mi-ai oferit cina, m-a scos din sărute. Chiar sugestia că ar fi cazul să te plătesc. Ar trebui să fii mulțumit că accept să mă afișez cu un personaj atât de infam.

– Păi, zise el alene, sunt gata să admit că ai parcurs bună parte din drumul recunoștinței, dar mai rămâne o mică problemă în privința dobânzii.

– Știi ce se poate petrece când devii lacom?

– Poate că n-ar fi rău să iau în considerație apa cu gheață, se încruntă el, amenințător. S-ar părea că singura metodă de a-ți domoli firea năvalnică este să te țin în pat, cât mai mult.

Elizabeth nu comentă remarca. Se mulțumi să-și pună rochia, pretinzând că nu-l auzise.

Chicotul lui grav, îngâmfat, pe când se apropia și-i trăgea fermoarul la spate, o făcu pe Elizabeth să dorească să-i smulgă covorul de sub picioare. Știa însă că ar fi întâmpinat mari dificultăți în a încropi o apărare decentă, în fața dovezilor zdrobitoare ale acuzării.

– Nu comentați, doamnă judecător?

– Nu mă lua repede, spuse ea. Mă gândesc. Intră nepăsătoare în baie.

– Atunci, Domnul să ne ajute! suspină el, urmând-o și sprijinindu-se de lavoarul prins într-o montură de marmură. O observă cum făcea ultimele retușuri ale machiajului.

– Așa, zise ea, întorcându-se și intrând în dormitor. Să revenim la problema plății, pentru compania ta pe parcursul serii. Ești sigur că atât datoria cât și dobânda n-au fost mai mult decât acoperite adineauri?

– A, nu. Rânji, înfumurat. N-ai să scapi atât de ușor.

– Bine. Suspină cu inocență, evitându-i încercarea de a o cuprinde în brațe. Dacă insiști. Își luă poșeta, de pe scrinul din lemn de nuc. Cu o expresie foarte serioasă, scoase o bancnotă de cinci dolari și i-o înmână lui Nate. Aștept restul, doi dolari

și cincizeci de cenți, domnule Chandler. Ținând cont de rata actuală a inflației, fără să mai vorbim de distanța enormă pe care ai parcurs-o, în urmărirea hobbyului dumitale, consider că ai avut o prestație... mediocră. Doi și cincizeci, ultima ofertă!

Pentru o clipă, pe fața lui se citi o stupefacție atât de comică, încât cu greu reuși să-și păstreze seriozitatea. Privi la bancnota din mână, apoi din nou spre ea.

– Doi amărâți de dolari și niște mărunțiș? scrâșni el. Apoi îi reveni umorul. Lăsându-și capul pe spate, izbucni în râs. Înainte să poată reacționa, se simți prinsă și trasă spre el, cu capul lipit de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii și ecourile râsului.

Când îi reveni graiul, Nate îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească.

– Probabil că, înainte de a te fi cunoscut, eram un individ tare singuratic, Elizabeth. Acum, mi-e greu să-mi imaginez o zi fără tine.

– Reușim să ne distrăm de minune, nu-i așa? zise ea, zâmbitoare. Remarca era destinată să calmeze atmosfera, iar Nate pricepu imediat.

– Nu-i vorba doar de distracție, draga mea, iar tu știi asta. Încep să mă gândesc la ceva ce am desconsiderat întotdeauna – la căsătorie. Depuse o sărutare ușoară pe nasul ei obraznic. Ce părere ai?

– Grozavă idee, Nate! Desigur, n-aș îndrăzni să pariez că va merge. Dar, având în vedere vârsta ta, îmi dau seama că ți-ar conveni. Ce noroc pe capul meu! Îl privea în ochi, fără ezitare.

– O tânără răutăcioasă, cu limbă mieroasă, ar face bine să-și amintească faptul că, și pentru ea, se apropie vârsta la care căsătoria ar putea deveni foarte convenabilă, declară el, vizibil deranjat.

– Nu-i amical, cavalierește și politicos să-i pomenști unei femei despre vârsta ei. Mai ales când este vorba de una trecută de prima tinerețe, îl informă ea, arogantă, străduindu-se din toate puterile să se relaxeze.

– Ți-e teamă de căsătorie, nu-i așa? zise Nate, privind-o pe gânduri.

– Sunt îngrozită, mărturisi Elizabeth. În meseria mea, această instituție are cea mai slabă cotare de pe piață.

– Atunci, doamnă judecător McBain, poate că a venit vremea să apelezi la alt agent de bursă, unul capabil să-ți arate avantajele unei asemenea investiții. Există oameni gata să jure că certitudinile apar numai o dată în viață.

Capitolul 10

Respectul discret cu care fură conduși la masă și serviți, îi aminti Elizabethei prestigiul de care se bucura numele de Chandler. O determină, de asemenea, să se gândească la șirul de femei pe care Nate le adusese la respectivul restaurant.

Cu toate că sediul firmei sale se afla în Dallas și că avea filiale într-o serie de alte orașe, printre care și Houston, era convinsă că, la averea lui, dacă urmărirea o femeie, distanța devenea ne semnificativă.

— Ținând seama că încă n-am văzut meniul, încep el imediat ce se instalară, n-ai vrea să-mi spui ce anume ți-a provocat expresia de încăpățănare îmbufnată de pe figură?

Elizabeth îi aruncă o privire asemănătoare unui vânt arctic.

— Vezi-ți de treabă!

Nelăsându-se intimidat, Nate se aplecă înainte.

— Dar chiar tu ești treaba mea, Elizabeth. Din creștet până-n tălpi. Mi-am pus în minte să te cunosc în amănunt.

Îmi aparții și cu cât mai iute vei accepta starea de fapt, cu atât vom putea trece mai departe, la planuri de viitor.

– N-avem ce planuri de viitor să facem, Nate Chandler, suieră ea. Nu ești decât o paranteză, lipsită de importanță, în viața unei jumătăți dintre femeile din Texas.

– A, Elizabeth, spuse el liniștitor, dar ... tu ești prima.

– Prima? întrebă ea, nevenindu-i să creadă, cu ochi scânteietori de iritare.

– Prima care m-a plătit, veni răspunsul politicoș. Îi zâmbi încântător. Sper să nu te simți ofensată, dar mi-am luat libertatea de a comanda fripturi, când am făcut rezervarea.

Elizabeth scutură din cap încet.

– De ce eu? murmură ea.

– Fiindcă ești aparte, iubito. Ești unică. Îmi plac raritățile, Elizabeth. Și, crede-mă, ești cea mai scumpă, din câte am întâlnit.

După aceea, ea renunță – temporar – la luptă. N-avea cum să se opună bărbatului incredibil din față, care continua s-o seducă din priviri, fără rușine, în vreme ce-i întreținea roșeața din obraji, cu comentarii și sugestii bizare.

Nu era cinstit, își spuse ea, într-o scurtă pauză de conversație; era, pur și simplu incorect. Făcuse mari sacrificii pentru a evita cu îndemânare orice implicare într-o relație serioasă cu un bărbat. O preocupase cariera, pe care o urmărise cu afecțiune și dragoste aproape maternă. Și acum, acest cow-boy supradimensionat, băgăcios și arogant, stătea în fața ei, zâmbind de la o ureche la cealaltă, anunțându-și intenția de a-i invada intimitatea.

Fripturile erau enorme, sfârâind încă, atunci când chelnerul la așeză pe masă. Cartofii copti, pufoși, acoperiți cu

arpagic și smântână și aroma chiflelor calde, contribuind la deturnarea gândurilor Elizabeth de la obsesiva preocupare.

Ceva mai târziu, în timp ce ea admira pofticios porțiile generoase de plăcintă cu cremă, abia servite, Nate remarcă:

– Îmi displace profund să-ți stric dispoziția, aducând în discuție un subiect neliniștitor.

– Atunci, n-o face, interveni ea, nelăsându-l să continue.

– Nu poți să faci mereu pe struțul și să-ți îngropi capul în nisip, Elizabeth. Vocea lui purta o undă de reproș. Trebuie să găsim o metodă eficientă de protecție. Cel mai simplu ar fi să te muți la mine.

– Nu.

– Pot veni să stau cu tine?

– Nu.

– Atunci, sună-l pe Luke și povestește-i, spuse el cu asprime. Sunt convins că o să știe ce-i de făcut.

– Nu doresc să-l implic, Nate. Unchiul Luke a suferit un atac de cord acum doi ani și nu vreau să-l preocupe securitatea mea. Mă descurc eu, continuă ea, încrezătoare.

– La toți dracii, Elizabeth! se repezi el. Nu-i o joacă. Iar tu, dacă-mi permiți, nu ești genul James Bond, după cum nici eu nu sunt.

– Nu trebuie să fii detectiv particular autorizat ca să fii prevăzător, Nate, îi explică ea, răbdătoare. Sunt foarte conștientă de primejdie. De fapt, sunt înspăimântată. Dar, în același timp, sunt convinsă că poliția are șanse mai mari să-l prindă pe descreierat, dacă nu voi fi împresurată de gărzi de corp.

***

– Dar ... dar ... e absurd, se stropși Elizabeth. Stătea în mijlocul camerei de zi, cu pumnii în șolduri, holbându-se la Nate și la Joseph. Nu sunt obișnuită să locuiesc cu altcineva, pentru numele Domnului! Aș înnebuni, să-mi dea cineva târcoale.

– Eu nu dau târcoale, domnișoară McBain, o informă Joseph. Totuși, mă simt în măsură să descurajez orice oaspete nepoftit care ar îndrăzni să-și facă apariția.

– Sunt convinsă, Joseph, acceptă Elizabeth, măsurându-i din priviri constituția fizică înaltă și musculoasă. Deși nu era la fel de solid ca unchiul Luke sau Nate, nu putea fi considerat sfrijit.

– Pot să și gătesc, după cum se știe. De asemenea, la vârsta mea, n-am să stârnesc bârfă sau comentarii printre prietenii dumitale, continuă Joseph enumerarea calităților.

– Ah, izbucni Elizabeth, ce dezamăgire!

– Nu e cazul. Oricum, vârsta are dezavantajele ei, nementionând și pierderea bucuriei de a trăi. Îmi închipui că ai un dormitor în care să pot sta. Canapeaua nu-mi prea face cu ochiul.

– Desigur, Joseph. Îi privi pe ambii bărbați. Nate rămăsese alături, tăcut ca un pește. Pe aici, vă rog. Se întoarse, conducându-i prin holișor spre ușa opusă celei de la camera ei. O deschise, întinse mâna și aprinse lumina. Mă tem că vom fi nevoiți să împărțim baia. În dulap sunt numai câteva lucruri.

– Domnișoară McBain, – o opri Joseph, înainte de a ieși – îmi dau seamna că nu-ți convine situația și nu te pot condamna. Dar, când m-a chemat, Nate era înnebunit și pe bună dreptate. Cu cinci ani în urmă, unul dintre prietenii săi și-a pierdut sora, într-o situație similară. Și ea a protestat împotriva măsurilor de protecție adecvate. Din păcate, familia a trebuit să suporte durerea pierderii, dar și o oarecare senzație de vinovăție, că i-a făcut pe plac.

Privindu-l, se întrebă cum ajunsese la concluzia că ar fi un om rece. Pe figura ridată era întipărită compasiune și interes, înduioșătoare.

– Îți mulțumesc, Joseph. Mi-ai deschis ochii. Zâmbi, deși trist. Niciodată nu m-am considerat răsfățată, dar mi s-a mai spus, uneori, că, în comportament, semăn bine cu un catâr. Mă onorează că te-ai oferit să mă ajuti.

– Plăcerea este de partea mea. Poate că, dacă tot stau aici, putem încropi și câteva lecții de gătit.

– Plănuiesti să mai rămâi la mine? îl tachină Elizabeth, pe când ieșea. Acum, te las să despachetezi.

Nate se plimba prin sufragerie ca un tată în devenire. În fiecare din mișcările lui se simțea tensiunea, vizibilă și pe figură. O urmări venind, cu oarecare îngrijorare.

– Ei bine?

– Am fost muștrată cum se cuvine, Nate. Așa că, renunță să mai fii posac. Se opri lângă el, atingându-i brațul. Îmi cer iertare.

Nate slobozi un geamăt de ușurare și o cuprinse în brațe, ferecând-o parcă într-o armură de oțel.

– Mi-ai scos peri albi, Elizabeth, murmură el, cu fața îngropată în părul ei mățos.

– Dar, până la urmă, ai obținut ce-ți doreai? răsună vocea ei, amortizată de materialul cămășii. De ce l-ai mai implicat și pe Joseph?

– Fiindcă – o îndepărtă suficient, cât să-i poată vedea ochii – speram să te convingă. Unul dintre lucrurile pe care le-am aflat despre tine, Elizabeth, este că nu-ți place să-ți fie forțată mâna.

– Și dacă Joseph n-ar fi fost destul de convingător? insistă ea.

– Atunci, tu și cu mine am fi avut parte de un conflict pe cinste. Căci eram hotărât, fie să mă mut aici, fie să te iau cu mine.

– Așa că, astfel, mi-ai permis să-mi păstrez intactă mândria și, în același timp, ți-ai atins și scopul.

– Sigur că da. Nate rânji drăcește. Te-ai îndoit vreun moment?

– Of, poate că da, oftă ea cu resemnare. Dar, om fiind, mă las adesea antrenată în credințe nerealiste.

– Hmmm, murmură el printre sărutări, plănuiesc să ... mă complac, chiar acum ... numai că va fi ceva ... foarte real.

Cu încetineala și hotărârea celui ce nu are altceva în cap, decât plăcerea care-l așteaptă, Nate îi mângâie buzele. Ea nu încercă să-i opună rezistență, răspunzând la sărut cu nerăbdare. Era bărbatul pe care-l iubea și sentimentul respectiv pusese stăpânire pe ea, transmitându-i și lui mesajul.

Ridicând fruntea și zărindu-i strălucirea cețoasă din privire, satisfacția se întipări și pe trăsăturile lui, ca un soi de împlinire.

– Ce părere ai despre logodnele foarte scurte, Elizabeth? întrebă el potolit.

Ea ridică un deget și i-l așează pe buze.

– Nu-mi strica cheful, Nate.

– Atunci, am să reformulez, iubito. Tu concentrează-te asupra muncii tale, iar eu am să mă ocup de aranjamentele pentru viitor. Cum sună?

– Însălmântător, insistentule. Prefer lucrurile așa cum sunt acum.

– Zău? Își arcui o sprânceană, cu înțeles. Măinile lui porniră încetișor spre figura ei. Sugerezi să ne limităm la o aventură? Vocea era neînduplecată.

– Da. Fără reguli, fără angajamente. Oricare dintre noi să poată renunța, oricând. De fapt, nu asta dorea, dar teama de eșec era prea adânc înrădăcinată în mintea ei. Mai era și reputația lui Nate, care o chinuia. Oare, se va putea mulțumi cu o singură femeie?

– Îmi pare rău că întrerup momentul de tandrețe, dar ai spus că ai să mă pui la curent cu datele problemei, Nate, anunță Joseph placid, intrând în cameră.

Nate îi aruncă o privire fioroasă, apoi, împotriva voinței, își lăsă brațele pe lângă corp.

– Un singur lucru am omis să-ți povestesc despre noul tău coleg de apartament. Îi zâmbi subțire. Apare exact când nu trebuie. De asemenea, îi face mare plăcere să-și vâre nasul în treburile altora.

– Privilegiul vârstei, domnișoară McBain. Alungă problema cu un gest nepăsător și se așează.

Elizabeth nu-și putu înăbuși amuzamentul, la vederea celor doi care se înfruntau din priviri, ca niște băiețași bătaioși. Se duse să ia loc pe canapea, trăgându-și picioarele sub ea. Nate o urmă fără să ezite, iar tapiseria se lăsă sub greutatea lui. Brusc, Elizabeth se simți alunecând spre el. Înainte de a putea reacționa, un braț îi cuprinse umerii.

Joseph observă ce se petrecea fără să clipească, lăsând impresia că toate se datorau intervenției lui oportune.

***

Pentru Elizabeth, prezența străină în casă se dovedi a fi o experiență frustrantă. Nate îi povestise înainte că Joseph refuzase să fie plătit, cu ani în urmă, ca urmare a generozității lui Jed Chandler. Acesta îi dăduse lui Joseph o mică proprietate, inclusiv o casuță, și câteva vite. Investirea grijulie a câștigurilor din tinerețe îi aducea acum un venit sigur, asigurându-i independența. Totuși, loialitatea față de familia Chandler continua să fie principala lui preocupare, demonstrată de grija pe care i-o purta lui Nate.

Pe parcursul primului week-end petrecut împreună, Elizabeth se simți tentată de câteva ori să-i ceară să-și strângă lucrurile și să plece acasă. Obișnuit să aibă mână liberă în gospodărirea diverselor locuințe ale lui Nate, se apucase imediat să întoarcă pe dos agreabilul apartament al Elizabeth, cu tot cu stăpână. După două zile de urmărire tăcută a schimbărilor făcute de el și repunere a lucrurilor în fâgașul cu care era obișnuită, Elizabeth și Joseph ajunseseră la cuțite.

În final, acceptaseră un compromis. Ea va evita bucătăria, dacă el îi va lăsa în pace plantele și se va abține de la mutatul mobilei. După aceea, lucrurile începuseră să meargă destul de bine.

– Cum îți place să ai propriul temnicer? o tachină Nate la cină, într-un renumit restaurant pescăresc.

– La început, îmi venea să-l omor. Dar, până la urmă, fiecare a cedat câte ceva.

– Iată un mod elegant de a spune că te-a scos din minți, chicoti Nate.

– Cam așa ceva, aprobă Elizabeth. Totuși, mă bucur că este acolo, gata să răspundă dacă *prietenul* mai sună.

– Ai ținut legătura cu Donovan, sper?

– Da. În week-end am primit cinci apeluri. Din păcate, n-am reușit să-l țin de vorbă destul, ca Donovan să descopere de unde suna. Dar, Nate, adăugă Elizabeth, nelămurită, nu cred că zurbagiul meu este mai mult de atât.

– S-ar putea să ai dreptate, însă prefer să nu-l desconsiderăm, iar apoi să aflăm că e vreun dezechilibrat hotărât să te ucidă. Chiar dacă ai avea dreptate, cauciucurile tăiate demonstrează că te-a urmărit. Cel puțin o dată.

– Ei bine, abia aștept să se termine. Toată afacerea asta de capă și spadă a început să mă calce pe nervi, mărturisii ea.

– Sunt convins că nu va mai dura mult, încercă Nate s-o îmbărbăteze. Îi zâmbi încurajator. Am consultat niște pliante de călătorie. Unde ți-ar surâde să-ți petreci luna de miere? Vreo stațiune faimoasă, sau, poate, acolo unde ne-am cunoscut? În ochii lui nu era nici urmă de ironie și ea pricepu că aștepta un răspuns serios.

– Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, Nate, dar semeni teribil cu Joseph, în privința căpoșeniei. Cum de-ți veni să planifici luna de miere, când nici măcar n-am acceptat să mă mărit cu tine? întrebă ea sec.

– O vei face, Elizabeth. Amândoi știm asta. Nici n-am început să te presez și, crede-mă, când e vorba de fericirea mea, pot fi foarte viclean.

– Fericirea ta, Nate? întrebă ea moale, prin semiîntinericul înconjurător. Păruse sincer și pătimaș și ar fi dat orice să-l creadă.

– Da, Elizabeth, răspunse el fără să ezite. Și, sincer, cred că este și a ta. Am avut o mostră de cum ar putea fi, iubito și mi s-a cam deschis pofta. Pentru prima oară în viața mea trepidantă, descopăr că-mi doresc responsabilitatea unei neveste, a unei familii. Nu-mi mai este frică să nu fiu prins. Acum, sunt chiar eu următorul.

– Dar ce garanție avem că va ieși bine? continuă ea, încăpățânată. Eu ... nu mi-ai cunoscut părinții, nu-i așa?

– Dar sper s-o fac.

– Nu te pripi, îl avertiză ea, povestindu-i apoi despre certurile continue dintre Celeste și Michael McBain. Și totuși, privind la unchiul Luke și mătușa Amanda, îmi spun că sistemul poate funcționa. Dar asta nu mă face să scap de frică.

– Este de înțeles. În viață, nimic nu-i garantat, Elizabeth. Riscăm până și dându-ne jos din pat dimineata, conducând mașina, sau călătorind cu avionul. Aș putea continua la infinit. Cred, însă, că trebuie să hotărâști dacă merită riscul. Te iubesc. N-am mai spus așa ceva nici unei femei și vreau să-mi trăiesc toată viața lângă tine.

– Nu-i cinstit, Nate Chandler, zise ea, cu ochi strălucitori din cauza lacrimilor ce o podidiseră. Ceea ce vrei să spui, de fapt, este că ar trebui să am încredere în tine, nu-i așa?

– Ba da. După cum și eu mă încred în tine.

– Și nu ți-e frică?

– Singurul lucru de care mă tem, Elizabeth, este că s-ar putea să nu mă iubești la fel de mult cât te iubesc eu, mărturisi Nate. Dar, chiar de-ar fi așa, tot aș risca.

– Nu-mi pot măsura sentimentul și nu-ți pot da dovezi, Nate, dar și eu te iubesc. Și eu doresc să te cred când spui că va fi bine. Vrei să-mi mai acorzi puțin timp de gândire?

– Numai puțin, zise el, accentuând cuvântul. Dacă vei avea prea mult timp la dispoziție, ai să te convingi singură să spui „nu”, o luă el peste picior.

***

Când inspectorul Donovan își făcu apariția luni dimineață, Elizabeth abia ajunsese la birou. Îl întâmpină cu căldură pe ofițerul scund și îndesat și-l invită să ia loc.

– Cred că s-ar putea să avem un indiciu valabil doamnă judecător, spuse el, trecând imediat la problemă.

– Atât de repede? Grozav, inspectore! Poți să-mi spui despre cine este vorba?

– Trecând în revistă cazurile în care ați dat hotărâri, n-am găsit decât unul susceptibil să justifice o asemenea ostilitate, la adresa dumneavoastră. Vreți să ghiciți? Îi zâmbi obosit.

- Charles Warrick?
- Corect. Mi-am amintit ce mi-ați relatat despre el și am făcut niște verificări. La două zile după apariția la tribunal, părinții l-au internat într-un sanatoriu privat.
- Bine, dar necazurile mele au început abia vineri, inspectore, îi reaminti Elizabeth. Oare asta nu-l scoate din cauză pe Charles Warrick, în privința tăierii cucuicurilor?
- Personal, da. Dar am avut noroc. După ce am interogat mai mulți martori, în preajma magazinului universal, am constatat că toți își aminteau de un individ care își pierdea vremea pe acolo, vineri. Toți au dat aceeași descriere. Și asta se potrivește perfect cu Ray Hall.
- Cine este Ray Hall?
- Un angajat al familiei Warrick. Avusese însărcinarea de a face pe șoferul pentru Charles, în cele câteva cazuri în care acesta își pierduse permisul, pentru conducere sub influența alcoolului. Din cauza reputației și apucăturilor șefului, amândoi sunt figuri familiare la sediul poliției. De asemenea, a fost prezent la tribunal în ziua pronunțării divorțului.
- A mărturisit că este cel care mi-a tăiat cauciucurile?
- Ah, nu. Nu l-am interogat. Mai sunt necesare câteva verificări înainte de a-l lua la întrebări. Dar cred că rezolvăm problema într-o zi sau două. Însă Warrick nu poate fi eliminat ca suspect pentru telefoanele de amenințare.
- Elizabeth suspină.
- Vă admir eforturile, inspectore. Probabil că ați fost obligat să lucrați tot week-end-ul. Îmi pare nespus de rău!
- Nu-i cazul, doamnă judecător McBain. Sunt burlac, însurat doar cu meseria. Nu mă pricep să mă relaxez. Se ridică

în picioare. Nu uitați, am nevoie de ora exactă a fiecărui eventual apel. Sugerez să vă informați și secretara, dacă n-ați făcut-o până acum. Am mai amplasat câțiva polițiști în uniformă, să vă supravegeze pe dumneavoastră și sediul tribunalului.

– Parcă ar fi o melodramă de televiziune.

– Nu-i chiar așa de dramatic. Totuși, nu vă culcați pe o ureche, doamnă judecător. Poate fi o simplă încercare de hărțuire, dar poate fi și ceva mult mai serios. Oricum, noi o tratăm ca pe o amenințare adresată unui oficial. Zâmbi iar. Înțeleg, din cele spuse de Nate Chandler, că până la urmă ați cedat și ați acceptat ca Joseph Dane să locuiască împreună cu dumneavoastră, câteva zile. A fost un gest înțelept.

Când o chemă pentru a-i explica situația, Isobel se arătă buimăcită de veste.

– Adică, toate astea s-au întâmplat vineri și îmi spui abia acum? zise ea, pe un ton de reproș.

– Nu prea aveam ce-ți povesti, Isobel. Inspectorul Donovan a considerat că este preferabil să fie cât mai puțină lume la curent. Nu i-am dezvăluit adevărul nici unchiului Luke.

– Ei bine, spuse Isobel, trăgându-și nasul. Ce trebuie să fac?

– Nimic. Poartă-te ca de obicei. Inspectorul nu-și pierde vremea; cât de curând va rezolva și harababura asta, o asigură Elizabeth pe secretara sfâșiată între amărăciunea că aflase abia acum și mânia provocată de amenințarea adresată șefei.

În ciuda tresăririlor lui Isobel la fiecare apel telefonic, ziua trecu fără alte incidente. La terminarea programului de lucru, Nate își făcu apariția, s-o conducă acasă.

- A fost liniște? întrebă el, după ce o îmbrățișă și o sărută.
- La fel ca acum un ceas, când ai sunat ultima oară și acum două ore și ... chicoti Elizabeth.
- Oprește-te! îi ceru Nate. Eram pe cale să înnebunesc de grijă, iar tu ești pusă pe glume. De ce nu ești o bibliotecară timidă și retrasă?
- Pentru moment, sună foarte atrăgător. Poate că am să-mi schimb domeniul de activitate. Cinăm împreună, domnule Chandler? întrebă Elizabeth impertinent, împreunându-și palmele pe ceafa lui
- Bineînțeles, ștrengărițo! murmură el. Mi-ai răpit inima, dar și bucătarul. Cel puțin, hrănește-mă!

***

Pe când tocmai intrau în apartament, telefonul începu să sune. Întrucât Joseph fusese instruit să nu răspundă, pentru a-și păstra secretă prezența, Elizabeth fugi spre dormitor. Smulse receptorul și-l lipi de ureche, cu ochii pe ceas. Era patru și patruzeci și cinci.

- Alo? zise, cu răsuflarea întretăiată.
- Te-ai grăbit să-mi răspunzi? rosti, aproape șoptit, o voce profundă. Sau ți-o fi frică?
- Abia am intrat, replică ea, fără inflexiuni. Ce anume dorești?
- Ah, azi ești cam bățăioasă, nu-i așa? Mi-ar plăcea să-ți pot vedea ochii, aruncând scânteii. Elizabeth continuă să asculte explicațiile tot mai amănunțite ale procedurilor pe care necunoscutul ar fi dorit să i le aplice. Totuși, reuși să-și

păstreze cumpătul, sperând, în secret, că va vorbi suficient de mult încât poliția să-l poată localiza. Avu noroc, fiindcă misteriosul individ vorbi, fără întrerupere, exact trei minute și treizeci și cinci de secunde.

Convorbirea se întrerupse brusc, prin trântirea receptorului, la celălalt capăt al firului. Elizabeth continuă să asculte tonul, câteva clipe, apoi lăasă receptorul în furcă.

Se întoarse și-i descoperi pe Nate și pe Joseph, în picioare, în spatele ei.

— Credeți că au avut vreme să-l descopere? întrebă ea, strângând din buze, palidă.

— Da. Nate o cuprinse strâns în brațe. Dacă nu, ar face bine să se modernizeze. Continuă s-o îmbrățișeze, iar Elizabeth se simți pătrunsă de forța lui interioară. Ce-ar fi să faci un duș, până termină Joseph cu pusul mesei?

— Bine, fu ea de acord, răsplătindu-l cu un surâs de recunoștință. Ai preparat găluște, Joseph? încercă ea să abată atenția bărbatului mai vârstnic.

— Într-adevăr, domnișoară, răspunse el, întorcându-i zâmbetul. Iar la desert, avem plăcintă cu mere.

Elizabeth se eliberă din brațele lui Nate și porni spre baie.

— Sunt gata în cinci minute, zise ea fără să se întoarcă.

Capitolul 11

Peste exact cincisprezece minute, Elizabeth ieși din dormitor și se îndreptă spre camera de zi. N-o preocupa faptul, fiindcă nimeni nu-i cronometrase lipsa.

Ceea ce-i provocă totuși o ușoară încruntare de nedumerire, fu vocea feminină care părea că se ceartă cu Nate. Doar n-o fi fost ... Nu, era imposibil! Dar, cu cât se apropia, groaza puneă stăpânire pe ea, o dată cu convingerea că prima părere fusese cea corectă.

Celeste McBain se afla în Houston. Și, dacă era să se ia după tonul conversației, se luase deja la hartă cu Nate.

O clipă, fu tentată să fugă înapoi în dormitor și să încuie ușa. Dar experiența o învățase că Celeste trebuia tratată ca o răceală severă. Răbdată, până trecea.

Se pregăti pentru confruntare, apoi pătrunse în cameră, arborând un zâmbet fericit.

— Bună seara, mamă, articulă ea melodios.

Doamna se întoarse, abandonând discuția aprinsă cu Nate, cu vizibilă ușurare.

– Elizabeth, strigă ea, cu aceeași voce arțăgoasă, purtând pe chip același zâmbet fals. Ce-i cu bărbații ăștia care ți-au năpădit apartamentul? Veni, parcă plutind, spre Elizabeth, o îmbrățișă și-i oferi obrazul ușor rujat, spre a fi sărutat.

– Sunt prietenii mei. Se uită spre Nate și Joseph, în ale căror priviri luceau dorințe criminale. V-ați prezentat?

– Un fel de-a spune, replică Celeste arogant. Sperasem să petrec un timp cu fiica mea, singure, Elizabeth. Tatăl tău este în oraș și sunt sigură că va încerca să-ți monopolizeze prezența, ca de obicei.

– Dacă sună, am să mă întâlnesc cu el, mamă. Amândoi sunteți bineveniți aici, oricând, știi bine.

Celeste nu comentă, dar Elizabeth putea să-și dea seama că nu era mulțumită, nici pe departe. Își privea mama, surprinsă de cât de tânără părea. Atât trăsăturile, cât și tenul nu dădeau în vileag cei cincizeci și unu de ani.

Costumul roz-pal purta semnătura unui creator de modă, cu siguranță. Îi venea perfect, iar culoarea se potrivea cu părul negru și tenul deschis.

– Tocmai ne pregăteam să cinăm. Vrei să ni te alături? întrebă Elizabeth.

– Ești convinsă că prietenul tău îmi va permite?

– Joseph? zise Elizabeth, zâmbind. Poți să mai adaugi un tacâm?

– Sigur că da, replică cel interpelat, pe un ton înghețat, apoi se întoarse și ieși.

– Cinstit, Elizabeth. Ar trebui să fii mai aspră cu servitorii.

– Joseph nu este servitor, mamă. Este un prieten foarte îndatoritor, care s-a oferit să mă ajute, o vreme. Așa că te-aș sfătui să nu-i dai ordine. S-ar putea să te refuze.

– Ce ciudat! Celeste ridică din umeri. Se întoarce spre Nate, care ascultase în liniște ciudata conversație dintre mamă și fiică. Dar cu dumneata ce este, domnule Chandler? Și dumneata ți-ai oferit ajutorul?

– Nu așa cum sugerați, doamnă McBain, răspunse el calm. I-am cerut mâna Elizabethiei.

– Ah, zâmbi ea. Și fiică-mea a spus „da”?

– Cu alte cuvinte.

– Înțeleg. Deci – își plimbă privirea de la Elizabeth la Nate – presupun că m-ai inclus pe lista neagră, nu-i așa?

– În nici un caz, minți el fără să clipească. Dar, pe viitor, v-aș sfătui să vă prezentați, înainte de a năvăli. În felul ăsta se pot evita o groază de neînțelegeri.

– Ai desigur dreptate. Dar niciodată n-am fost prea tare la capitolul tact. Sunt iertată? Zâmbi, flirtând revoltător.

– Care bărbat i-ar putea rezista unei femei atât de frumoase?

– Cred că-mi va face plăcere intrarea ta în familie, Nate. Apoi se adresa Elizabethiei. Dă-mi voie să mă aranjez puțin pentru masă.

După ce părăsi încăperea, Nate veni lângă fiică și-i cuprinse mijlocul.

– Totdeauna este atât de directă?

– Numai când e iritată. Probabil că deja a avut o ceartă cu tata și căuta un țap ispășitor. Ce s-a petrecut?

– Când a sunat, Joseph s-a dus să deschidă. Am ieșit din bucătărie exact când încerca să treacă pe lângă el. Poți ghici ce s-a petrecut mai departe, rânji Nate. Parcă aș fi asistat la o confruntare între doi berbeci.

– Îmi pare rău că ai cunoscut-o în felul acesta, îşi ceru scuze Elizabeth. Când tata nu-i de faţă, poate fi încântătoare. Şi mă iubeşte, Nate. Numai că nu înţelege că eu ţin la amândoi.

– Ştiai că te va vizita astăzi?

– Mai devreme, ţi-am povestit exact ce-mi spusese mătuşa Amanda. Adâncită în gânduri, puse degetul pe unul dintre nasturii de la cămaşa lui. După ce-mi vei fi cunoscut părinţii, s-ar putea să te răzgândeşti, în privinţa cererii în căsătorie.

– Această mică scăpare înseamnă că te gândeşti să te măriţi cu mine? întrebă el.

– Posibil, îl tachină ea. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută. Asta-i răsplata pentru că te-ai purtat frumos cu mama. Voi lua în considerare altă recompensă dacă vei reuşi să te descurci la fel şi cu tata.

– Floare la ureche, prinţeso, replică el, viguros. Tatii sunt punctul meu forte.

Elizabeth îl lovi uşor peste bărbie, cu ochi scăpărători.

– Nu vreau să ştiu nimic despre reuşitele tale din trecut, dragă. Pe mine mă interesează numai viitorul.

– Geloasă? rânji el răutăcios.

– Grozav! Acceptarea îi scăpă de pe buze, fără efort.

Momentul de intimitate fu întrerupt de revenirea Celestei. Îi trată pe cei doi, încă îmbrăţişaţi, cu o privire indulgentă. Dar Elizabeth era capabilă să vadă dincolo de aparenţe. În ochii mamei, observă durere şi alean.

Cina se dovedi memorabilă. Celeste, cu scopul de a schimba părerea celor doi bărbaţi, reuşi să-l farmece cu totul

pe sobrul Joseph. Spre uimirea lui Nate și a Elizabethei, acesta se deschise, sub efectul atențiilor, ca un boboc dezmiardat de razele soarelui.

Singurele clipe neliniștitoare apărură atunci când Celeste o întrebă pe Elizabeth dacă o întâlnise pe tânăra cu care umbla Michael.

– Nu, n-o cunosc. Își privi mama cu atenție. Când l-ai văzut?

– La prânz. Am ajuns la Amanda, puțin înaintea amiezii. Hotărâsem să luăm masa în oraș și, intrând în restaurant, prima persoană pe care am zărit-o a fost Michael. Se dădea în spectacol cu creatura aia slăbuță și mlădioasă, cu ochi negri, mari, răspunse Celeste.

– Poate că-i este asociată ... sau vreo cunoștință întâmplătoare, încercă Elizabeth s-o liniștească. V-a prezentat-o?

– Când s-o fi făcut? Amanda a refuzat să mă lase să mă apropiu de el. Înainte să-mi dau seama, pleaseră.

– Mă bucur, zise Elizabeth, cu un oftat de ușurare. O scenă în restaurant ar fi fost jenantă pentru amândoi.

– Aiurea, izbucni Celeste. Parcă ai fi Amanda. Nu vă dați seama că se face de râs?

– Nu. Poate că a găsit pe cineva cu care crede că va fi fericit, mamă. Nu are decât cincizeci și doi de ani. Arată bine și este fermecător. Una peste alta, aș zice că-i o captură pe cinste.

– Hm! Sunetul dezaprobativ veni fără întârziere. Sper să nu ajungi să regreti această declarație, domnișorico. Michael are nevoie de o femeie matură, nu de o ... adolescentă!

Mai târziu, după ce plecase Celeste, iar Joseph se culcase, Nate o întrebă pe Elizabeth dacă n-o deranja ideea căsătoriei tatălui ei.

– Nu, în ceea ce-l privește. Însă știu sigur că o iubește încă pe mama. Mi-a spus-o de mai multe ori. Poate că încearcă doar s-o facă geloasă.

– N-ai încercat același lucru, în timpul cinei? surâse el.

– Intențiile mele au fost atât de străvezii?

– Numai pentru mine. Dar mi-a fost ușor să-ți citesc adevăratele intenții, încă de când ne-am cunoscut. Își schimbă poziția, astfel încât capul să i se odihnească în poala ei. Ce părere ai, sunt clarvăzător?

– Mă cam îndoiesc. Elizabeth zâmbi inocent, trecându-și degetele prin părul lui. Mai degrabă, un ghicitor talentat.

– Neplăcut.

– Într-adevăr, dar asta-i realitatea. Se aplecă și își plimbă buzele pe conturul gurii lui, excitant.

Nate o îndepărtă, apoi se ridică, cu o expresie hărțuită pe chip.

– Una este să fii obligat să locuiesc împreună cu Joseph, dar să-l am drept supraveghetor, mă scoate din pepeni. O privi întunecat.

– Țțț ... sărmanul băiețaș.

Pentru tachinarea răutăcioasă, fu prompt pedepsită, cuprinsă în brațe și sărutată până ce capul începu să i se învârtă. Minunată senzație, pe care Elizabeth ar fi dorit-o perpetuă.

***

A doua zi dimineată, pe când își îndesa poșeta în sertarul de jos al biroului, la tribunal, inspectorul Donovan sosi, purtând vestea mult așteptată.

– A fost Warrick, zise el simplu, după ce acceptă o cană de nes. A mituit pe unul dintre paznicii de la sanatoriu, să-l lase să telefoneze. După micul spectacol de ieri, am reușit să-l prindem. După ce a aflat despre ce-i vorba, paznicul a fost bucuros să colaboreze.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Elizabeth, sprijinindu-se pe spătar, alinată. Și cauciucurile?

– Ray Hall, așa cum bănuiam. Părinții lui Warrick au fost surprinși și nefericiți, când au aflat ce neazuri v-a făcut. Sunt sigur că va fi condamnat. Amândoi vor fi.

Își termină cafeaua, depuse cana pe birou și se ridică în picioare.

– Mă bucur că nu s-a depășit stadiul amenințărilor, doamnă judecător McBain.

– Dar eu, inspectore, dar eu! aprobă Elizabeth. Vreau, de asemenea, să vă mulțumesc, atât dumneavoastră cât și colegilor pentru treaba minunată pe care ați făcut-o. Se ridică și-i scutură mâna.

Inspectorul Donovan îi cuprinse palma micuță cu mâna sa mare și flască.

– Plăcerea a fost, în întregime, de partea mea. Transmiteți salutări prietenului dumneavoastră, domnul Chandler. Și, dacă vă veți aduce aminte, trimiteți-mi o invitație la nuntă.

– De unde ați aflat?

– O simplă deducție, doamnă judecător. Până și un orb ar fi observat că vă potrivți.

– Vă declar soț și soție. Cuvintele păreau să vină de undeva, din depărtare. Abia când îl auzi pe preot spunându-i lui Nate că putea săruta mireasa, reveni la realitate. Era ziua nunții ei și se afla în salonul unchiului Luke și mătușii Amanda.

Ridică privirea spre *soțul* ei și-i zâmbi timid. El inspiră profund și o cuprinse în brațe.

– Te iubesc, Amanda Elizabeth Chandler! îi șopti el, înainte de a-și cere dreptul, alungându-i astfel orice posibilă umbră de îndoială și făgăduindu-i o bucurie deplină, mai târziu. Un val fierbinte se revărsa asupra-i, obligând-o să caute sprijinul umerilor lui largi.

Dintr-o dată, fură asaltați de mulțime, iar Nate își ridică fruntea cu părere de rău și ochii arzând de dorință.

– Gândește-te numai la ce va urma, sopti el, continuând s-o sprijine, până ce fu sigur că se putea ține pe picioare. Ți-ai revenit? murmură el grijuliu, doar pentru urechile ei.

Elizabeth dădu din cap, neavând încredere în propria voce.

Bărbatul acesta, incredibil de iubitor, îi devenise soț și era atât de fericită, încât ar fi vrut să rămână singură, să poată plânge. Dar, după cum constata, nunțile nu prea oferă ocazii de intimitate mirelui și miresei. În locul singurătății dorite, fu prinsă de vârtejul de rude, prieteni și cunoscuți emoționați, printre care și inspectorul Donovan.

Cea mai surprinzătoare imagine ce-i prinse privirea era cea a părinților ei, mână în mână, zâmbindu-și unul celuilalt, ca doi adolescenți. Se părea că dorința ei cea mai veche, de a-i vedea din nou împreună, era pe cale să se înlăptuiască.

Până și tatăl lui Nate acceptase să-și părăsească ferma, pentru a fi prezent la nuntă. Semăna atât de bine cu fiul, încât Elizabeth îl îndrăgi de la prima vedere.

– Ai împlinit visul unui bătrân, Elizabeth, îi declarase el, când făcuseră cunoștință, la o cină liniștită, în apartamentul lui Nate. Credeam că flăcăul ăsta este prea sălbatic pentru a fi îmblânzit de vreo femeie.

– Cinstit vorbind, asta a fost și părerea mea, domnule Chandler.

Nate promise glumele amicale cu bunăvoință.

– Poate că Elizabeth ar fi interesată să afle la ce vârstă te-ai însurat cu mama.

Jed Chandler îi zâmbise timid viitoarei nurori.

– Ai dreptate, băiete. Aveam patruzeci și unu de ani. Se pare că bărbații din familie preferă să cutreiere întreaga lume, înainte de a alege o mireasă. Și, pentru o clipă, ochii albaștri deveniră atât de triști, încât Elizabeth simți un nod în gât. Dar, o dată ce au luat o hotărâre, draga mea, este definitivă, reluase el cu asprime.

Petrecerea rămăsese în memoria Elizabethei ca o ceață plăcută. Întreaga zi, nu fusese capabilă să mănânce și se împărtășise cu dărnicie din șampanie. Era sigură doar că simțise permanent brațul lui Nate, în jurul taliei, în vreme ce râdeau și discutau cu invitații și că cea care prinsese buchetul fusese Carol.

***

Era aproape miez de noapte când ajunseră la căsuța de pe plajă, pe insula South Padre. Respectând tradiția, Nate o ridică în brațe de pe bancheta mașinii și n-o trecu doar pragul, ci o duse până în dormitorul unde făcuseră dragoste pentru prima oară.

Încetișor, o așează jos și-i cuprinse fața în palme. Ochii lui mărturiseau tandrețe, iubire și încă multe altele. O vreme nici unul nu scoase vreo vorbă. În cele din urmă, Nate rupse tăcerea, în camera luminată doar de lună.

— Știi, visez clipa asta încă de când erai arsă de soare și ți-am vegheat somnul.

— Erai deja hotărât? întrebă ea cu suflarea întretăiată.

— Da. Iar mai târziu, am blestemat fiecare clipă din fiecare zi petrecută departe de tine. Cred că te iubesc din prima clipă în care te-am văzut pe plajă, venind spre mine, cu excepția momentului când m-ai aruncat la pământ. Se aplecă și-i mângâie fruntea cu buzele. Dacă nu plec imediat, multă vreme nu vom mai avea ocazia să aducem bagajele. Foarte multă vreme.

— Cui îi pasă? Elizabeth se întinse, îi cuprinse ceafa și-l trase înapoi. De astă dată, el îi întâlnește buzele calde și însetate.

Brusc, devină febrili. În graba de a se simți unul pe altul dezbrăcați, nasturii săreau, articolele de îmbrăcăminte zburau formând o grămăjoară pe pardoseală.

Cu grija pe care o manifestă pentru un lucru infinit de prețios, Nate o ridică și o așează în pat, urmând-o îndeaproape.

Mâinile mângâiau grăbite, buzele umede sărutau la întâmplare, trupurile se unduiau înfiorate. Elizabeth scăpă un strigăt. Unghiile ei rotunjite brăzdară spinarea lui Nate.

— Am vrut ca momentul acesta să fie desăvârșit, șopti el, cu capul îngropat în umărul ei mătăsos. Dar, Doamne, Elizabeth... nu mai pot aștepta.

– Atunci, te rog, n-o face, mormăi ea, venind în întâmpinarea dorințelor lui.

Apoi, când forța pasiunii le eliberă treptat sufletele, părură să revină plutind pe pământ.

Mai târziu, confortabil cuibărită în brațele bărbatului ei, Elizabeth deschise ochii și-i întâlni privirea.

– Ei bine, doamnă Chandler. Ți s-au mai estompat temerile la adresa mea? vru el să știe.

– Ah, da, șopti ea. Nu credeam că pot simți asemenea... împlinire. Își frecă obrazul de părul aspru de pe pieptul lui. Sunt atât de fericită, atât de extraordinar de fericită!

– Așa vei fi întotdeauna, Elizabeth, îți promit.

Era convinsă că așa va fi. Amândoi întârziaseră atât de mult, temători de eșec, de suferință. Elizabeth învățase de la Nate răbdarea și capacitatea de a primi și de a dăruia iubire. Înfruntase demonul fricii și învinsese. Acum abia aștepta să-și înceapă noua viață, alături de el, o existență cu promisiuni de iubire nesfârșită.

Sfârșit